

Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ευαγγελία Λούβη, *Επικ. καθηγήτρια*
του Παντείου Πανεπιστημίου
Δημήτριος Χρ. Ξιφάρας, *Ιστορικός*

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Άλκης – Νικόλαος Ρήγας,
Αναπλ. καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου
Όλγα Καραγεώργου, *Σχολικός Σύμβουλος*
Μάρκος Ρενιέρης, *Εκπαιδευτικός*
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Κωνσταντίνα Κουτσουρούμπα, *Φιλολόγος*

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Αναστασία Κυρκίνη – Κούτουλα, *Σύμβουλος Π.Ι.*

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ

Δημήτριος Γιαννακόπουλος
Πάρεδρος ε.θ. Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ

«ΕΛΛΗΝΙΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ – MULTIMEDIA A.E.»

Εικόνα εξωφύλλου: Κωνσταντίνος Βολανάκης,
Τα εγκαίνια της διώρυγας της Κορίνθου (1893),
Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος, Αθήνα.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΑΣΗΣ

Ομάδα Εργασίας Υπουργείο Παιδείας, Δια Βίου
Μάθησης και Θρησκευμάτων

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

Ευαγγελία Λούβη • Δημήτριος Χρ. Ξιφαράς

Νεότερη και Σύγχρονη Ιστορία

Γ΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία
Πράξεων 2.2.1.α: «Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Δημήτριος Γ. Βλάχος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

**Πράξη με τίτλο: «Συγγραφή νέων βιβλίων και
παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με
βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»**

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

**Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό
Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.**

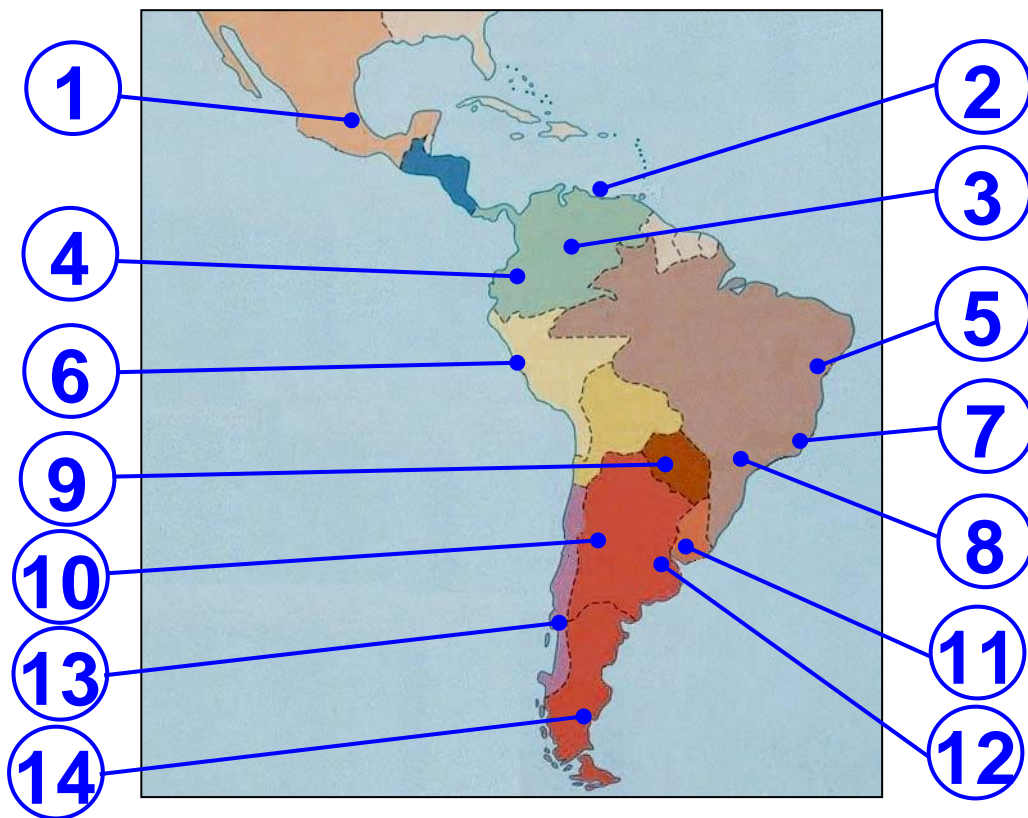
ΕΝΟΤΗΤΑ 16

Εξελίξεις στην αμερικανική ήπειρο, στην Κίνα και στην Ιαπωνία

Επαναστάσεις και νέα κράτη στη Λατινική Αμερική

Η διάδοση του φιλελευθερισμού και η ανάδυση των εθνικών ιδεών στη Λατινική Αμερική οδήγησαν, στις αρχές του 19ου αιώνα, σε επαναστάσεις κατά της ισπανικής και πορτογαλικής αποικιακής κυριαρχίας και στην ίδρυση ανεξάρτητων κρατών (Αργεντινή, Παραγουάη, Χιλή, Περού, Μεξικό, Βραζιλία, Βολιβία, Ισημερινός Βενεζουέλα, Κολομβία). Ηγετικές φυσιογνωμίες υπήρξαν ο Σιμόν Μπολίβαρ (1783-1830) από τη Βενεζουέλα, ο οποίος, αφού απελευθέρωσε μεγάλο τμήμα της Λατινικής Αμερικής (Βενεζουέλα, Κολομβία, Βολιβία), προσπάθησε να δημιουργήσει συνομοσπονδία λατινοαμερικανικών κρατών αλλά χωρίς επιτυχία, και ο Αργεντινός Χοσέ ντε Σαν Μαρτίν.

Πάντως, η ανεξαρτησία δεν άλλαξε θεαματικά την κατάσταση. Η οικονομία παρέμεινε για πολλά χρόνια αγροτική. Λίγοι μεγάλοι γαιοκτήμονες μονοπωλούσαν τη γη και τη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας, ενώ οι αγρότες, που αποτελούσαν και τη συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού, ζούσαν σε άθλιες συνθήκες.

1. Η Λατινική Αμερική το 1830.

Ανεξάρτητα κράτη	
 Παραγουάη (1811)	 Περού (1821)
 Ενωμένες επαρχίες του Λα Πλάτα (1816)	 Βραζιλία (1822)
 Χιλή 1818	 Ενωμένες Επαρχίες της Κ. Αμερικής (1823)
 Μ. Κολομβία (1819-30)	 Βολιβία (1825)
 Μεξικό (1821)	 Ουρουγουάη (1828)

Κράτη – Πόλεις

1. Πόλη του Μεξικού	8. Σαν Πάολο
2. Καράκας	9. Ασουνσιόν
3. Μπογκοτά	10. ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΙΑ 1810-1816
4. Κίτο	11. Μοντεβίδεο
5. Σαλβαδόρ	12. Μπουένος Άιρες
6. Λίμα	13. Σαντιάγκο
7. Ρίο ντε Τζανέιρο	14. ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ

Σε πολιτικό επίπεδο, μετά την ανεξαρτησία ακολούθησε μια περίοδος μεγάλης αστάθειας. Σε κάποια κράτη εγκαθιδρύθηκαν δικτατορίες, που όξυναν, με την πολιτική τους, τα προβλήματα. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Μεξικού, όπου η μακροχρόνια δικτατορία του Πορφύριο Ντίας (1876-1911) έφερε την ανάπτυξη για τους λίγους, αλλά οδήγησε την πλειονότητα στην εξαθλίωση, με αποτέλεσμα να ανατραπεί από τη μεξικανική επανάσταση των ετών 1910-1911 με επικεφαλής τους Εμιλιάνο Ζαπάτα και Πάντσο Βίγια.

Οι εξελίξεις στις ΗΠΑ

Στις ΗΠΑ, η συνύπαρξη πλούσιων φυσικών πόρων, άφθονων εργατικών χεριών, σχετικά υψηλού μορφωτικού επιπέδου, σταθερότητας και ριψοκίνδυνης επιχειρηματικής νοοτροπίας έφερε ραγδαία ανάπτυξη, ιδίως στις βόρειες πολιτείες. Έκφραση της οικονομικής ανάπτυξης υπήρξε και η επέκταση στα δυτικά. Άλλοτε με εξαγορά εδαφών κι άλλοτε με προσάρτησή τους ύστερα από συγκρούσεις με τους ντόπιους, οι ΗΠΑ

κατάφεραν, στα μέσα του 19ου αιώνα, να εκτείνονται από τον Ατλαντικό έως τον Ειρηνικό ωκεανό. Οι τεράστιες αυτές εκτάσεις ήταν σχεδόν έρημες, προσφέρονταν, ωστόσο, για εκμετάλλευση.

1. Το οικονομικό υπόβαθρο του αμερικανικού εμφύλιου πολέμου

Ο Νότος, ουσιαστικά μια ημιαποικία των Βρετανών, στους οποίους προμήθευε τη μεγαλύτερη ποσότητα του ακατέργαστου βαμβακιού τους, έβρισκε το ελεύθερο εμπόριο επωφελές, ενώ η βιομηχανία του Βορρά ζητούσε από καιρό, επίμονα και μαχητικά, προστατευτικούς δασμούς, τους οποίους αδυνατούσε να επιβάλει [...] εξαιτίας της πολιτικής επιρροής των νότιων πολιτειών (που πρέπει να θυμηθούμε ότι το 1850 αποτελούσαν το μισό του συνόλου των πολιτειών). Είναι βέβαιο ότι η βιομηχανία του Βορρά ανησυχούσε περισσότερο για ένα έθνος που το μισό εφάρμοζε το ελεύθερο εμπόριο και το άλλο μισό τον προστατευτισμό παρά για ένα έθνος που το μισό χρησιμοποιούσε δούλους και το άλλο μισό είχε καταργήσει τη δουλεία.

E.J. Hobsbawm, Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 217.

Γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα, οι σχέσεις μεταξύ βόρειων και νότιων πολιτειών οξύνθηκαν. Στο νότο, οι μεγάλοι γαιοκτήμονες διατηρούσαν φυτείες στις οποίες εργάζονταν μαύροι δούλοι. Στο βορρά, οι αστοί θεωρούσαν ότι η δουλεία εμπόδιζε τη βιομηχανική ανάπτυξη (οι δούλοι δεν είχαν, στην πραγματικότητα, εισόδημα και έτσι δεν μπορούσαν να αγοράζουν βιομηχανικά προϊόντα), ήταν ηθικά απαράδεκτη και

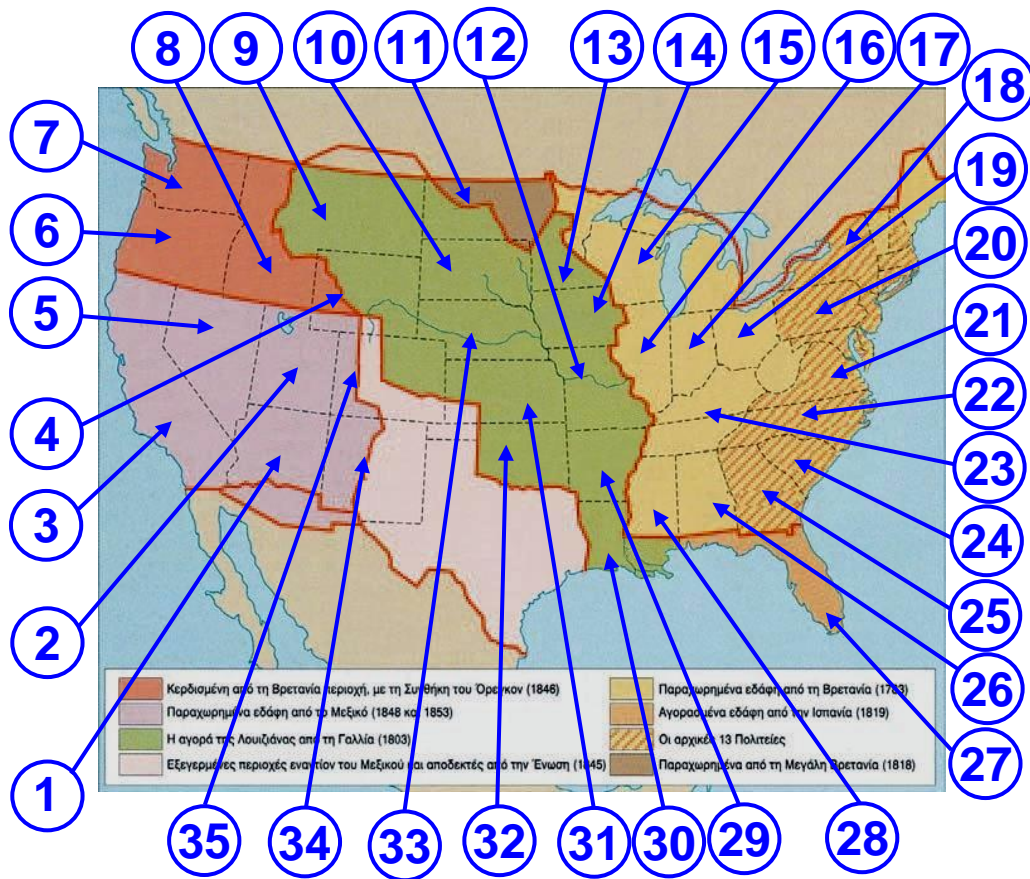
έπρεπε να καταργηθεί. Στο βορρά, οι αστοί θεωρούσαν ότι η δουλεία εμπόδιζε τη βιομηχανική ανάπτυξη (οι δούλοι δεν είχαν, στην πραγματικότητα, εισόδημα και έτσι δεν μπορούσαν να αγοράζουν βιομηχανικά προϊόντα), ήταν ηθικά απαράδεκτη και έπρεπε να καταργηθεί.

Μετά την εκλογή του δεδηλωμένου πολέμιου της δουλείας Αβραάμ Λίνκολν ως προέδρου των ΗΠΑ (1860), οι νότιες πολιτείες αποσχίστηκαν και συγκρότησαν νέο κράτος. Η κρίση οδηγήθηκε σε σκληρό εμφύλιο πόλεμο (πόλεμος Βορείων–Νοτίων) που έληξε με νίκη των Βορείων (1865), αφήνοντας πίσω του πάνω από 600.000 νεκρούς. Η ενότητα των ΗΠΑ αποκαταστάθηκε και θεσμοθετήθηκε η κατάργηση της δουλείας, αν και χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια μέχρι να γίνουν ουσιαστικά βήματα για την εφαρμογή αυτής της απόφασης.

Μετά τον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο άρχισε και η συστηματική διεξόδωση των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική με τη μορφή, αρχικά, επένδυσης κεφαλαίων. Παράλληλα, οι ΗΠΑ φρόντιζαν να ελέγχουν και τα πολιτικά καθεστώτα της περιοχής διασφαλίζοντας τις επενδύσεις τους. Έτσι, στις παραμονές του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου (1914) οι ΗΠΑ είχαν τον οικονομικό έλεγχο ολόκληρης της αμερικανικής ηπείρου.

Στα χρόνια μετά τον εμφύλιο πόλεμο οι ΗΠΑ σημείωσαν τους υψηλότερους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης στον κόσμο. Κορμός της αμερικανικής οικονομίας υπήρξε η βιομηχανία, που επεκτάθηκε αυτή την εποχή και στον αγροτικό, έως τότε, νότο. Η άφιξη νέων μεταναστών και η ανάπτυξη του σιδηροδρόμου υπήρξαν, επίσης, γεγονότα καταλυτικά. Παράλληλα, την ίδια εποχή άρχισε και ο εποικισμός της αμερικανικής ενδοχώρας, η γνωστή «κατάκτηση της Δύσης»,

που συνοδεύτηκε από τον αφανισμό των ντόπιων Ινδιάνων. Στα τέλη αιώνα οι ΗΠΑ ανταγωνίζονταν τις οικονομικά αναπτυγμένες ευρωπαϊκές χώρες.

2. Η εδαφική εξάπλωση των ΗΠΑ.

 Κερδισμένη από τη Βρετανία περιοχή, με τη Συνθήκη του Όρεγκον (1846)	 Παραχωρημένα εδάφη από τη Βρετανία (1783)
 Παραχωρημένα εδάφη από το Μεξικό (1843 και 1853)	 Αγορασμένα εδάφη από την Ισπανία (1819)
 Η αγορά της Λουιζιάνας από τη Γαλλία (1803)	 Οι αρχικές 13 Πολιτείες
 Εξεγερμένες περιοχές εναντίον του Μεξικού και αποδέκτες από την Ένωση (1845)	 Παραχωρημένα από την Μεγάλη Βρετανία (1818)

ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

1. ΑΡΙΖΟΝΑ	19. ΟΧΑΙΟ
2. ΓΙΟΥΤΑ	20. ΠΕΝΣΥΛΒΑΝΙΑ
3. ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ	21. ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ
4. ΓΟΥΑΙΟΜΙΝΓΚ	22. Β ΚΑΡΟΛΙΝΑ
5. ΝΕΒΑΔΑ	23. ΤΕΝΝΕΣΣΙ
6. ΟΡΕΓΚΟΝ	24. Ν. ΚΑΡΟΛΙΝΑ
7. ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ	25. ΤΖΩΡΤΖΙΑ
8. ΑΙΝΤΑΧΟ	26. ΑΛΑΜΠΑΜΑ
9. ΜΟΝΤΑΝΑ	27. ΦΛΟΡΙΝΤΑ
10. Ν. ΝΤΑΚΟΤΑ	28. ΜΙΣΙΣΙΠΙ
11. Β. ΝΤΑΚΟΤΑ	29. ΑΡΚΑΝΣΑΣ
12. ΜΙΣΟΥΡΗ	30. ΛΟΥΙΖΙΑΝΑ
13. ΜΙΝΕΣΟΤΑ	31. ΚΑΝΣΑΣ
14. ΑΙΟΒΑ	32. ΟΚΛΑΧΟΜΑ
15. ΟΥΙΣΚΟΝΣΙΝ	33. ΝΕΜΠΡΑΣΚΑ
16. ΙΛΛΙΝΟΙΣ	34. ΝΕΟ ΜΕΞΙΚΟ
17. ΙΝΔΙΑΝΑ	35. ΚΟΛΟΡΑΝΤΟ
18. Ν. ΥΟΡΚΗ	

Η Κίνα

Η Κίνα ήταν μια αχανής χώρα με πλούσιο πολιτισμό που δεν είχε καταφέρει, ωστόσο, να εξελιχθεί. Κατά τον 19ο αιώνα δέχτηκε τις επιθέσεις ισχυρών αποικιακών δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ιαπωνία), δίχως να μπορέσει να αντιδράσει. Μια σειρά από στρατιωτικές ήττες (1839-1842: πόλεμος του οπίου) την υποχρέωσαν να ανοίξει τις αγορές της στους δυτικούς εμπόρους. Παράλληλα, οι Κινέζοι έχασαν, από τους Γάλλους, τον έλεγχο της Ινδοκίνας (1885) και, από τους Ιάπωνες, τον έλεγχο της Ταϊβάν (1895). Βαθμιαία, η Ρωσία, η Γερμανία, η Μ. Βρετανία και η Γαλλία χώρισαν την Κίνα σε ζώνες επιρροής. Μορφές αντίδρασης σ' αυτή την κατάσταση υπήρξαν το κίνημα των Τάιπινγκ (αγροτικό, εξισωτικό και αντιδυναστικό κίνημα που συγκλόνισε τη ΝΑ Κίνα κατά τη δεκαετία του 1850) και η επανάσταση του 1911, με την οποία καταργήθηκε η μοναρχία και καθιερώθηκε η προεδρική δημοκρατία. Η κατάσταση, ωστόσο, δεν άλλαξε ουσιαστικά. Η Κίνα, δείχνοντας μεγάλη δυσκολία στην αποδοχή και αφομοίωση του εκσυγχρονισμού, παρέμεινε εύκολο θήραμα των αποικιοκρατών.

2. Ο χαρακτήρας της αποικιακής εξάπλωσης

[...] Η παγκόσμια επανάσταση, εφόσον ξεχύθηκε από τον διπλό κρατήρα της Αγγλίας και της Γαλλίας [ενν. η βιομηχανική επανάσταση σε οικονομικό επίπεδο και η γαλλική επανάσταση σε πολιτικό-ιδεολογικό επίπεδο], πήρε αρχικά τη μορφή ευρωπαϊκής επέκτασης και κατάκτησης του υπόλοιπου κόσμου. Πράγματι, η πιο εντυπωσιακή της συνέπεια για την παγκόσμια ιστορία ήταν ότι κυριάρχησαν στη Γη μερικά δυτικά καθεστώτα (και ιδίως το βρετανικό),

γεγονός που δεν έχει παράλληλο στην ιστορία. Μπροστά στους εμπόρους τις ατμομηχανές, τα πλοία και τα κανόνια της Δύσης –και μπροστά στις ιδέες της– οι πανάρχαιοι πολιτισμοί και οι αυτοκρατορίες του κόσμου υποχώρησαν και κατέρρευσαν.

E.j. Hobsbawm, Η εποχή των επαναστάσεων, μτφρ. Μ. Οικονομοπούλου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1990, σ. 14.

Η Ιαπωνία

Λίγο μετά τα μέσα του 19ου αιώνα άρχισαν να συντελούνται στην Ιαπωνία σημαντικές μεταρρυθμίσεις. Το παλαιό φεουδαλικό τύπου καθεστώς που στηριζόταν στους ισχυρούς ευγενείς κυβερνήτες γαιοκτήμονες ανατράπηκε, δόθηκε έμφαση στη βιομηχανία και υιοθετήθηκαν δυτικοί θεσμοί (σύνταγμα, κοινοβουλευτισμός εκπαίδευση). Η Ιαπωνία άρχισε να ενσωματώνεται, βαθμιαία, στον δυτικό κόσμο. Ταυτόχρονα, η εκβιομηχάνιση γέννησε και τον ιμπεριαλισμό. Εκτός από τον πόλεμο εναντίον της Κίνας (1895), που προαναφέρθηκε, η Ιαπωνία εκτόπισε τη Ρωσία από τη Μαντζουρία (βόρεια Κίνα) και κατέλαβε την Κορέα.

3. Ο εκσυγχρονισμός της Ιαπωνίας.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Εκτός από τη διαφωνία σχετικά με το ζήτημα της δουλείας ποιοι άλλοι λόγοι οδήγησαν στον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο; Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε την πηγή 1.
2. Ποιοι παράγοντες επέτρεψαν στους δυτικούς να διεισδύσουν στην Κίνα και στην Ιαπωνία; Στην απάντησή σας να πάρετε υπόψη σας την πηγή 2 και την εικόνα 3.
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαβάσετε το λογοτεχνικό έργο Η καλύβα του μπαρμπα-Θωμά και να το παρουσιάσετε στην τάξη σας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...**δείτε**

✓ Στίβεν Σπίλμπεργκ, **Amistad** (1997).

Το δουλεμπόριο μαύρων από την Αφρική στην Αμερική.

✓ Βίκτορ Φλέμινγκ, **'Όσα παίρνει ο άνεμος** (1939).

Ταινία με φόντο τον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο.

...**διαβάστε**

✓ Χάριετ Μπίτσερ Στόου, **Η καλύβα του μπαρμπα-Θωμά** (1852).

Η ζωή των μαύρων σκλάβων στην Αμερική του 19ου αιώνα.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ κατά τον 19ο αιώνα η βιομηχανική επανάσταση εξαπλώθηκε στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ
- ✓ ο νέος τρόπος οργάνωσης της οικονομίας ονομάστηκε οικονομία της ελεύθερης αγοράς ή καπιταλισμός
- ✓ η βιομηχανική επανάσταση έφερε την αριθμητική αύξηση των εργατών και τη συσσώρευση ακόμη περισσότερου πλούτου στα χέρια των αστών
- ✓ οι άθλιες συνθήκες ζωής των εργατών οδήγησαν στην εμφάνιση του συνδικαλισμού, στη διατύπωση σοσιαλιστικών θεωριών και στη δημιουργία σοσιαλιστικών κομμάτων
- ✓ στα τέλη του 19ου αιώνα πρωτοεμφανίστηκε το κίνημα χειραφέτησης των γυναικών
- ✓ κατά το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα ενοποιήθηκαν η Ιταλία και η Γερμανία, ενώ στα Βαλκάνια ιδρύθηκαν η Σερβία, η Ρουμανία, το Μαυροβούνιο και λίγο αργότερα η Βουλγαρία
- ✓ ως αποτέλεσμα της ραγδαίας οικονομικής ανάπτυξής τους τα δυτικά εκβιομηχανισμένα κράτη επιδίωξαν την επέκτασή τους (ιμπεριαλισμός) μέσω της απόκτησης εδαφών (αποικιοκρατία)
- ✓ κατά τον 19ο αιώνα, στη Λατινική Αμερική ιδρύθηκαν, μετά από επαναστάσεις πολλά ανεξάρτητα κράτη, οι ΗΠΑ, ύστερα από έναν εμφύλιο πόλεμο, ισχυροποιήθηκαν και άρχισαν να μετατρέπονται σε μεγάλη δύναμη, ενώ στην Άπω Ανατολή η Κίνα και η Ιαπωνία εξαναγκάστηκαν, από τους δυτικούς να ανοίξουν τις οικονομίες τους στο δυτικό εμπόριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΕΩΣ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΑ

Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ τις σημαντικότερες πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα έως τις αρχές του 20ού αιώνα
- ✓ τις κύριες επιδιώξεις της ελληνικής διπλωματίας τον 19ο αιώνα και τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής στη διεθνή θέση και στην εσωτερική κατάσταση της Ελλάδας
- ✓ τις κύριες εξελίξεις στα Βαλκάνια του δεύτερου μισού του 19ου αιώνα και σ' αυτό το πλαίσιο το κρητικό ζήτημα και το μακεδονικό ζήτημα
- ✓ τα κύρια γνωρίσματα της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας τον 19ο αιώνα.

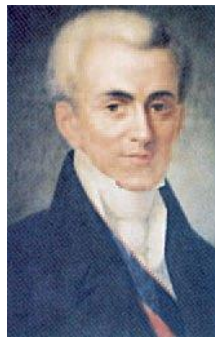
ΕΝΟΤΗΤΑ 17

**Ο Ι. Καποδίστριας ως κυβερνήτης
της Ελλάδας (1828-1831).**

**Η ολοκλήρωση της ελληνικής επανάστασης
(1829)**

Ο Ιωάννης Καποδίστριας εκλέχτηκε κυβερνήτης της Ελλάδας από την Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας (άνοιξη 1827) και στις αρχές του 1828 ήρθε στο Ναύπλιο. Η κατάσταση που βρήκε ήταν τραγική. Η χώρα ήταν κατερειπωμένη και ο λαός εξαθλιωμένος. Ληστές και πειρατές έλεγχαν μεγάλες περιοχές, ενώ αιγυπτιακός στρατός παρέμενε στη ΝΔ Πελοπόννησο και τουρκικός στη Στερεά Ελλάδα.

Πολίτευμα και διοίκηση Ο Καποδίστριας ανέστειλε την ισχύ του συντάγματος της Τροιζήνας και συγκέντρωσε στα χέρια του όλες τις εξουσίες. Έκρινε ότι αυτό ήταν αναγκαίο για να αντιμετωπιστούν τα επείγοντα προβλήματα της χώρας. Η Δ΄ Εθνοσυνέλευση (Άργος, καλοκαίρι 1829) επικύρωσε αυτές τις αποφάσεις και έθεσε τις βασικές αρχές μιας μελλοντικής συνταγματικής αναθεώρησης.

1. Ιωάννης Καποδίστριας

Ένοπλες δυνάμεις Ο Κυβερνήτης ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη συγκρότηση τακτικών ενόπλων δυνάμεων, καθώς έπρεπε να εκκαθαρισθεί η Στερεά Ελλάδα από τον τουρκικό στρατό αλλά και να αντιμετωπιστούν σοβαρά προβλήματα εσωτερικής τάξης (ληστεία, πειρατεία). Ορισμένοι από τους αγωνιστές αξιοποιήθηκαν για τη δημιουργία τακτικού στρατού. Επιπλέον, ιδρύθηκε ο Λόχος των Ευελπίδων, πρόδρομος της σημερινής Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων. Παράλληλα, έγιναν τα πρώτα βήματα για την οργάνωση τακτικού πολεμικού ναυτικού και καταπολεμήθηκε η πειρατεία χάρη και στη δράση του Ανδρέα Μιαούλη.

Οικονομία Ο Καποδίστριας σχημάτισε ένα πρώτο κρατικό ταμείο, το οποίο προήλθε από εισφορές Ελλήνων του εξωτερικού και φιλελλήνων. Κατόπιν προχώρησε, με τη συνεργασία του φίλου του Γαλλοελβετού τραπεζίτη Εϋνάρδου, στην ίδρυση τράπεζας και στην κοπή νομίσματος, του φοίνικα. Παράλληλα, εφάρμοσε αυστηρή λιτότητα στις δημόσιες δαπάνες και

επιχείρησε να εκσυγχρονίσει τη γεωργία εισάγοντας νέες καλλιέργειες (πατάτα) και νέες καλλιεργητικές μεθόδους (χρήση σιδερένιου άροτρου).

Δύο αντίθετες απόψεις για τον Ι. Καποδίστρια και το έργο του

α. Η άποψη του Ιωάννη Κωλέττη, αρχηγού του γαλλικού κόμματος

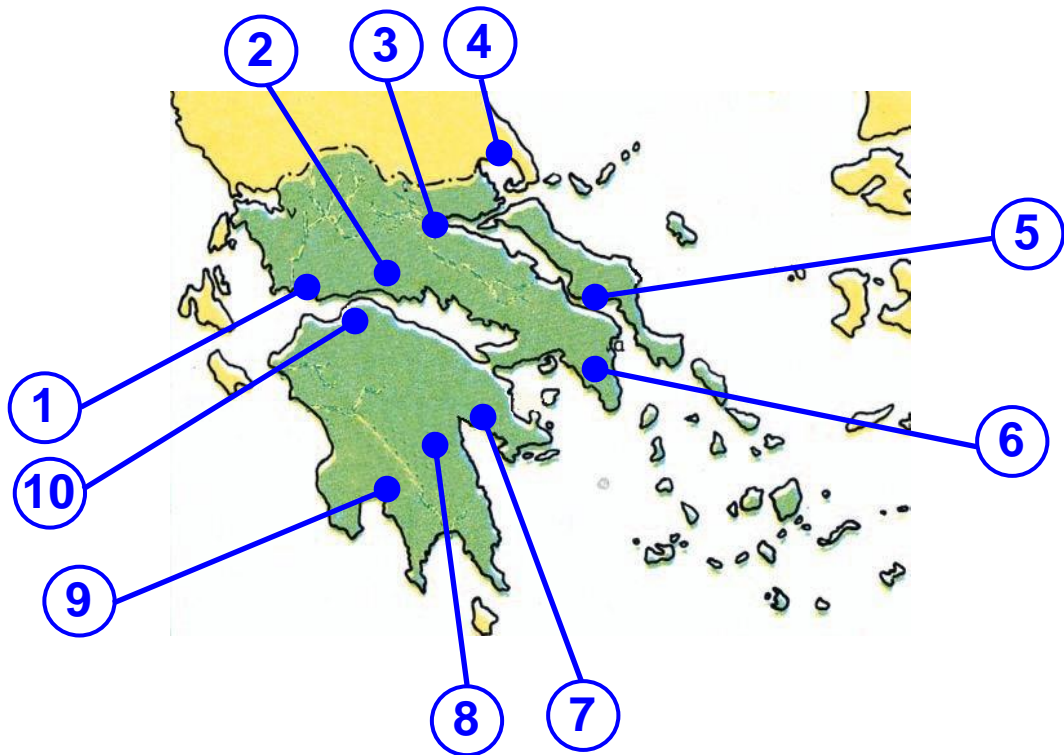
Απομάκρυνε [ενν. ο Καποδίστριας] από τα πράγματα όλους τους αρχηγούς των Ελλήνων, όλους τους επιρροή έχοντας και όλους τους πεπαιδευμένους [...], κατεπάτησεν [...] τα ψηφίσματα της εν Άργει Εθνοσυνελεύσεως καταφρόνησε τα δίκαια του πολίτου, κατέτρεξε την ελευθεροτυπία, σύστησε και διοργάνωσε δικαστήρια καθ' όλην την έκτασιν εξηρητημένα από την θέλησίν του· εμπύχωσε την κακοήθεια, την επιβουλήν, την προδοσία.

Πηγή: Β. Κρεμμυδάς, Ο πολιτικός Ιωάννης Κωλέττης, Τυπωθήτω, Αθήνα 2000, σ. 165.

β. Η άποψη του Εϋνάρδου, φιλέλληνα συνεργάτη του Καποδίστρια

Ο ενάρετος ανήρ [...] όστις εθυσίασε το παν διά την πατρίδα του, απέθανε θύμα ιδιαιτέρας εκδικήσεως [...]. Οι Έλληνες πάσης φατρίας θέλουν γνωρίσει αργότερα την αμέτρητον ζημίαν, την οποίαν υπέφερον, θέλουν ιδεί εντός ολίγου, ότι δεν υπάρχει άνθρωπος ικανός ν' αναπληρώση την έλλειψιν του Κόμητος Καποδίστρια, και όταν εξετάσουν όλα όσα έπραξε διά την πατρίδα του, θέλουν τον αναγνωρίσει ως τον αγαθώτερον άνθρωπον.

Πηγή: Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΒ', σ. 562.

2. Το ελληνικό κράτος σύμφωνα με τη συνθήκη της Κωνσταντινούπολης (1832).

<u>Πόλεις</u>	
1. Μεσολόγγι	6. Αθήνα
2. Άμφισσα	7. Ναύπλιο
3. Λαμία	8. Τρίπολη
4. Βόλος	9. Καλαμάτα
5. Χαλκίδα	10. Πάτρα

Εκπαίδευση Μια από τις κύριες προτεραιότητες του Κυβερνήτη υπήρξε η οργάνωση της εκπαίδευσης. Ίδρυσε το Ορφανοτροφείο της Αίγινας, στο οποίο λειτούργησαν τρία αλληλοδιδακτικά σχολεία (αντίστοιχα των σημερινών δημοτικών αλλά τετραετούς φοίτησης), τρία ελληνικά (αντίστοιχα των σημερινών γυμνασίων με τριετή φοίτηση), αρκετά χειροτεχνεία (επαγγελματικές σχολές), καθώς και το Πρότυπον Σχολείον, στο οποίο σπούδαζαν όσοι προορίζονταν για δάσκαλοι στα αλληλοδιδακτικά. Επίσης, ιδρύθηκε το Κεντρικόν Σχολείον, στο οποίο φοιτούσαν όσοι προορίζονταν για σπουδές σε πανεπιστήμια του εξωτερικού. Επιπλέον, δημιουργήθηκε στην Τίρυνθα (περιοχή ανάμεσα στο Άργος και το Ναύπλιο) το Πρότυπον Αγροκήπιον (γεωργική σχολή). Ο Καποδίστριας πίστευε ότι στη δεδομένη στιγμή η εκπαίδευση θα έπρεπε να παρέχει, πρώτα απ' όλα, βασικές γνώσεις και επαγγελματική κατάρτιση. Αυτός ήταν και ο λόγος που δεν προχώρησε τότε στην ίδρυση πανεπιστημίου.

Η ολοκλήρωση της επανάστασης 1829 Όταν έφτασε στην Ελλάδα ο Καποδίστριας, η επανάσταση βρισκόταν ακόμη σε εξέλιξη. Εκκρεμούσαν ο βαθμός ανεξαρτησίας του κράτους (αν θα ήταν αυτόνομο ή ανεξάρτητο, βλέπε γλωσσάριο) και ο καθορισμός των συνόρων του· ακόμη, δεν είχαν σταματήσει οι πολεμικές επιχειρήσεις. Η τελευταία μάχη δόθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1829 στην Πέτρα της Βοιωτίας, όπου ελληνικές δυνάμεις με επικεφαλής τον Δ. Υψηλάντη επικράτησαν επίλεκτων τουρκικών δυνάμεων. Λίγο αργότερα, χάρη και στους επιδέξιους χειρισμούς του Κυβερνήτη, η Ελλάδα όχι μόνο αναγνωρίστηκε κράτος ανεξάρτητο (πρωτόκολλο της Ανεξαρτησίας, 1830, βλέπε ενότητα 10), αλλά και διεύρυνε τα σύνορά της ενσωματώνοντας όλα τα εδάφη νοτίως της γραμμής

Αμβρακικού κόλπου – Παγασητικού κόλπου (συνθήκη της Κωνσταντινούπολης, 1832). Το ελληνικό κράτος θα περιελάμβανε τη Στερεά Ελλάδα, την Πελοπόννησο, τα νησιά του Αργοσαρωνικού, την Εύβοια, τις Κυκλάδες και τις Σποράδες.

Η αντιπολίτευση κατά του Καποδίστρια Η επιλογή του Καποδίστρια να συγκροτήσει ένα ισχυρό, συγκεντρωτικό κράτος κατά τα δυτικά πρότυπα, προκάλεσε αντιδράσεις. Πρόκριτοι με τοπική εξουσία (Π. Μαυρομιχάλης), πλούσιοι πλοιοκτήτες (Γ. Κουντουριώτης) και έμπειροι Φαναριώτες (Α. Μαυροκορδάτος) δυσαρεστήθηκαν, την ίδια στιγμή που φιλελεύθεροι διανοούμενοι (Αδ. Κοραής) καυτηρίαζαν τον αυταρχισμό του Καποδίστρια και αξίωναν την παραχώρηση συνταγματικών ελευθεριών. Επίσης, η Αγγλία και η Γαλλία υποκινούσαν τις αντικαποδιστριακές κινήσεις θεωρώντας τον Κυβερνήτη όργανο της Ρωσίας.

Από τις αρχές του 1830 σημειώθηκαν εξεγέρσεις και αργότερα ο Α. Μιαούλης, αντίπαλος πλέον του Κυβερνήτη, ανατίναξε στον Πόρο τα δύο μεγαλύτερα ελληνικά πολεμικά πλοία. Στην Ύδρα, κέντρο της αντιπολίτευσης, η εφημερίδα Απόλλων προπαγάνδιζε τη δολοφονία του Κυβερνήτη. Η ένταση κορυφώθηκε όταν ο Καποδίστριας φυλάκισε τον πρόκριτο της Μάνης Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη θεωρώντας τον υπεύθυνο για αντικυβερνητικές κινήσεις. Η αντίδραση δεν άργησε. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1831 ο Κωνσταντίνος και ο Γεώργιος Μαυρομιχάλης δολοφόνησαν τον Καποδίστρια στο Ναύπλιο.

3. Η δολοφονία του Καποδίστρια (πίνακας λαϊκού ζωγράφου).

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού αντιπαραβάλετε τις πηγές α και β, να καταγράψετε τις θέσεις που διατυπώνονται σε αυτές.
2. Να αποτιμήσετε την εκπαιδευτική πολιτική του Καποδίστρια.
3. Ποια ήταν τα αίτια της σύγκρουσης Καποδίστρια – αντιπολίτευσης;

ΕΝΟΤΗΤΑ 18

Από την άφιξη του Όθωνα (1833) έως την 3η Σεπτεμβρίου 1843

Η εκλογή και η άφιξη του Όθωνα στην Ελλάδα Ο εμφύλιος πόλεμος που ξέσπασε στην Ελλάδα μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια έκανε τις Δυνάμεις να επέμβουν στα ελληνικά πράγματα, για να αποτρέψουν τη δημιουργία μιας εστίας αναταραχής στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, εξέλιξη που θα έβλαπτε τα συμφέροντά τους. Όρισαν, λοιπόν, βασιλιά της Ελλάδας τον Όθωνα, τον 17χρονο γιο του βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκου Α' (συνθήκη του Λονδίνου, 1832). Το πολίτευμα ορίστηκε να είναι απόλυτη μοναρχία. Επιπλέον, οι Δυνάμεις έδωσαν στην Ελλάδα 20.000.000 φράγκα ως πρώτη δόση ενός δανείου που θα έφτανε συνολικά τα 60.000.000 φράγκα.

Η περίοδος της Αντιβασιλείας (1833-1835)
Επειδή ο Όθωνας ήταν ανήλικος συμφωνήθηκε ότι την εξουσία θα ασκούσε, μέχρι την ενηλικίωση του (1835), η Αντιβασιλεία, μια επιτροπή από Βαυαρούς αξιωματούχους διορισμένους από τον πατέρα του Όθωνα. Τα τρία κύρια μέλη της ήταν ο Άρμανσμπεργκ, πρωθυπουργός και υπουργός Εντερικών, ο Μάουρερ, αρμόδιος για την εκπαίδευση, τη δικαιοσύνη και την εκκλησία, και ο Χάιντεκ, υπεύθυνος για τις ένοπλες δυνάμεις. Η Αντιβασιλεία θέλησε να οικοδομήσει ένα σύγχρονο, κατά τα δυτικά πρότυπα, εθνικό κράτος. Οι επιδιώξεις της συνοψίζονταν στο τρίπτυχο: εθνική ανεξαρτησία, βασιλική απολυταρχία και συγκεντρωτικό σύστημα διακυβέρνησης.

1. Π. φον Ες, η αποβίβαση του Όθωνα στο Ναύπλιο, 25 Ιανουαρίου 1833

Τρεις διαφορετικές απόψεις για το έργο της Αντιβασιλείας

α. Η άποψη του μέλους της Αντιβασιλείας Γκέοργκ Λούντβιχ φον Μάουρερ

Μόλις αποβιβαστήκαμε, κυκλοφορήσαμε μια προκήρυξη με την οποία ζητούσαμε να μας χαρίσει ο Ελληνικός Λαός πρώτα απ' όλα την εμπιστοσύνη του. [...] Για ν' αποκτήσει ο τόπος ηρεμία, δημοσιεύσαμε αυστηρότατους νόμους – με προσωρινό φυσικά χαρακτήρα– εναντίον εκείνων που θα επιχειρούσαν να διασαλεύσουν την τάξη. [...] Με τα μέτρα που πήραμε σχετικά με τη Δικαιοσύνη και το Στρατό, αποκαταστάθηκε η τάξη και η ασφάλεια [...], σταμάτησαν οι ληστείες και οι πειρατείες. Με τη βαθμιαία οργάνωση στα θέματα της διοίκησης ταχτοποιήθηκαν ένα σωρό ζητήματα, και με τη σιγουριά που απλώθηκε παντού, άρχισε να αναπτύσσεται η γεωργία, το εμπόριο και η βιομηχανία.

Γκ. Λ. φον Μάουρερ, Ο Ελληνικός λαός (Χαϊδελβέργη 1835), μτφρ. Ό. Ρομπάκη, Αφοί Τολίδη, Αθήνα 1976, σ. 733 και 735.

β. Η άποψη του Βαυαρού αξιωματούχου Ρούντχαρτ

Ο Ίγκνατς φον Ρούντχαρτ διετέλεσε για λίγο, το 1837, αρχηγός του βασιλικού οίκου της Ελλάδας (θέση παρόμοια με αυτή του σημερινού πρωθυπουργού), αλλά διαφώνησε με τον Όθωνα και παραιτήθηκε.

Δε σκοπεύω να κατηγορήσω την Αντιβασιλεία, αλλά δεν μπορώ να κρύψω την παρατήρηση ότι [...] οι δημόσιοι άντρες που είχαν αναλάβει τη διακυβέρνηση και τη διοίκηση της Ελλάδας δεν έπρεπε να ξεκινήσουν από τις δικές τους αντιλήψεις και από το διοικητικό τυπικό [...] αλλά να θεσπίσουν ρυθμίσεις που να ταιριάζουν στην κατάσταση της φτωχής και εξαντλημένης χώρας [...] Έπρεπε στην αρχή να περιοριστούν στη θεμελίωση του κράτους βάσει των κοινοτήτων που ήδη υπήρχαν [...]

Μ.Λ. Τσαπόγας «Το ανέκδοτο "κυβερνητικό πρόγραμμα" του Ignaz von Rudhart για την πολιτειακή και διοικητική οργάνωση της Ελλάδας(1836)», Το Σύνταγμα, 15, σ. 273-4, Γ. Γιαννόπουλος, Δοκίμια Θεωρίας και Διδακτικής της Ιστορίας, Βιβλιογονία, Αθήνα 1997, σ. 144.

γ. Η άποψη του Μακρυγιάννη, αντιπάλου της Αντιβασιλείας

Ότι οι Μπαυαρέζοι και οι οπαδοί τους Έλληνες θέλαν να μας φάνε κι' ο θεός μας γλύτωσε από τους κακούς τους σκοπούς. Και πασκίζαμεν έξω και μέσα με τρόπον και κατηχούσαμεν τους ανθρώπους ίσως και κινηθούμεν διά τα έξω και λευτερωθούμεν κ' εμείς εδώ μέσα και κάμωμεν νόμους στέρεους και διοικηθούμεν ως άνθρωποι· ότι μας κυβερνούν οι ανθρωποφάγοι με το «έτζι θέλω» και κρίμα 'στα αίματα και θυσίες οπού κάμαμεν.

Μακρυγιάννης Απομνημονεύματα, επιμ. Ι. Βλαχογιάννη (1907), Γιοβάνης Αθήνα 1968, τόμ. 2, σ. 109.

Η διοίκηση του κράτους ήταν συγκεντρωτική. Η Ελλάδα διαιρέθηκε σε 10 νομούς ενώ η πρωτεύουσα μεταφέρθηκε το 1834 από το Ναύπλιο στην Αθήνα, κίνηση που σκοπό είχε να τονίσει ότι το νέο κράτος ήταν κληρονόμος της αρχαίας Ελλάδας. Ο στρατός βασίστηκε, αρχικά, στους περίπου 3.500 Βαυαρούς στρατιωτικούς που είχαν έρθει μαζί με τον Όθωνα στην Ελλάδα. Οι Έλληνες αγωνιστές που δεν έγιναν δεκτοί στις ένοπλες δυνάμεις του κράτους έμειναν χωρίς κανένα πόρο ζωής, με αποτέλεσμα τη μεγάλη δυσαρέσκειά τους. Αρκετοί από αυτούς στράφηκαν στη ληστεία.

Η δικαιοσύνη αναδιοργανώθηκε, ιδρύθηκαν δικαστήρια και συντάχθηκαν νέοι νόμοι.

Η εκπαίδευση αναμορφώθηκε, επίσης. Η πρωτοβάθμια εκπαίδευση παρεχόταν στα επταετούς διάρκειας αλληλοδιδασκικά Δημοτικά σχολεία. Η δευτεροβάθμια εκπαίδευση προσφερόταν στα τριτάξια Ελληνικά σχολεία, που βρίσκονταν στις πρωτεύουσες των επαρχιών, και στα τετρατάξια Γυμνάσια, που υπήρχαν στις πρωτεύουσες των νομών. Επίσης, ιδρύθηκε, το 1837, Πανεπιστήμιο στην Αθήνα. Την ίδια χρονιά ιδρύθηκε και το Πολυτεχνικό Σχολείο, πρόδρομος του σημερινού Πολυτεχνείου. Ωστόσο, η εκπαίδευση των κοριτσιών παρέμεινε παραμελημένη.

Η ελληνική εκκλησία ορίστηκε αυτοκέφαλη, δηλαδή χωρίστηκε διοικητικά από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως απόφαση που υπαγορεύθηκε από το ότι το τελευταίο βρισκόταν σε οθωμανικό έδαφος, υπό την άμεση επιρροή του σουλτάνου. Επίσης διατάχθηκε το κλείσιμο των μοναστηριών που είχαν μικρό αριθμό μοναχών.

Η στάση των Ελλήνων απέναντι στην Αντιβασιλεία ήταν αρχικά δύσπιστη και στη συνέχεια απροκάλυπτα εχθρική. Αναπτύχθηκαν, μάλιστα, συνωμοτικές κινήσεις

με σκοπό την ανατροπή της Αντιβασιλείας, ενώ δεν έλειψαν και ανοιχτές εξεγέρσεις (Μεσσηνία, 1834).

Η περίοδος της απόλυτης μοναρχίας του Όθωνα (1835-1843) Μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από τον Όθωνα (Μάιος 1835), η κατάσταση δεν άλλαξε. Ο βασιλιάς προσπάθησε, όπως και η Αντιβασιλεία πριν απ' αυτόν, να περιορίσει την επιρροή των κομμάτων ενισχύοντας κατά περιόδους ένα από αυτά και περιθωριοποιώντας τα άλλα. Ωστόσο, η πολιτική αυτή συνάντησε έντονες αντιδράσεις που εκφράστηκαν αρχικά με εξεγέρσεις τοπικού χαρακτήρα (Ύδρα, Μεσσηνία).

Η 3η Σεπτεμβρίου 1843 Παράλληλα, η οικονομική κατάσταση των αγροτών χειροτέρευε και στην ύπαιθρο αναπτυσσόταν η ληστεία. Επιπλέον, η Ελλάδα αδυνατούσε να εξοφλήσει τα δάνειά της, με αποτέλεσμα οι Δυνάμεις να επιβάλουν οικονομικό έλεγχο στη χώρα και περικοπή των κρατικών δαπανών. Οι στρατιωτικοί, από τα πρώτα θύματα των περικοπών, στράφηκαν εναντίον του Όθωνα. Η γενική αναταραχή οδήγησε σε έντονη πολιτική κινητοποίηση με πρωτεργάτες τους Α. Μαυροκορδάτο, Ι. Κωλέττη, Α. Μεταξά και Α. Λόντο, δηλαδή πολιτικούς όλων των κομμάτων. Κοινή ήταν η πεποίθηση ότι η παραχώρηση συντάγματος θα απάλλαζε τη χώρα από τους βαυαρούς και θα την ανακούφιζε από την οικονομική και κοινωνική κρίση.

2. Χ. Μάρτενς, Η νύχτα της 3ης Σεπτεμβρίου 1843. Ο Καλλέργης έφιππος στο κέντρο· στο παράθυρο διακρίνεται ο Όθωνας

Έτσι, τη νύχτα της 2ης προς την 3η Σεπτεμβρίου 1843 δυνάμεις της φρουράς της Αθήνας και πολλοί πολίτες με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Δημήτριο Καλλέργη και τον αγωνιστή του '21 Μακρυγιάννη συγκεντρώθηκαν έξω από τα ανάκτορα (σημερινή Βουλή) και απαίτησαν από τον Όθωνα να παραχωρήσει σύνταγμα (σε ανάμνηση των γεγονότων ο χώρος ονομάστηκε αργότερα πλατεία Συντάγματος). Ο βασιλιάς αν και αρχικά αρνήθηκε, υποχρεώθηκε τελικά να προκηρύξει εκλογές για Εθνοσυνέλευση, που θα ψήφιζε σύνταγμα. Έτσι, τελείωσε η περίοδος της απόλυτης μοναρχίας του Όθωνα.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε τις πηγές και λάβετε υπόψη σας το σύνολο των στοιχείων της ενότητας, να οργανώσετε συζήτηση στην τάξη: μια ομάδα θα υπερασπιστεί, με επιχειρήματα, το έργο της Αντιβασιλείας και μια άλλη θα το επικρίνει, επίσης με κατάλληλα επιχειρήματα.
2. Να μελετήσετε και κατόπιν να σχολιάσετε την εικόνα 2.

ΕΝΟΤΗΤΑ 19

Από την 3η Σεπτεμβρίου 1843 έως την έξωση του Όθωνα (1862)

Η καθιέρωση της συνταγματικής μοναρχίας Η Εθνοσυνέλευση που συγκλήθηκε ύστερα από το κίνημα του 1843 ψήφισε λίγο μετά, το 1844, σύνταγμα με το οποίο θεσπίστηκε το πολίτευμα της συνταγματικής μοναρχίας. Τη νομοθετική εξουσία ασκούσαν από κοινού ο βασιλιάς, η Γερουσία (τα μέλη της διορίζονταν από τον βασιλιά και ήταν ισόβια) και η Βουλή (τα μέλη της εκλέγονταν από το λαό). Η εκτελεστική εξουσία ασκούνταν από τον βασιλιά μέσω υπουργών που ο ίδιος διορίζει και έπαιε, χωρίς την έγκριση της Βουλής. Οι δικαστές (δικαστική εξουσία) διορίζονταν και παύονταν από τον βασιλιά. Πάντως, το σύνταγμα του 1844 διέθετε και ορισμένα φιλελεύθερα στοιχεία (άρθρα για τις ατομικές ελευθερίες).

Η διαμάχη αυτοχθόνων –ετεροχθόνων Στη διάρκεια της Εθνοσυνέλευσης εκφράστηκε με ένταση η αντίθεση μεταξύ αυτοχθόνων (Ελλήνων γεννημένων σε περιοχές που εντάχθηκαν στο ελληνικό κράτος) και ετεροχθόνων (Ελλήνων γεννημένων σε περιοχές που βρίσκονταν έξω από τα σύνορα του ελληνικού κράτους). Οι αυτόχθονες διαμαρτύρονταν επειδή οι ετερόχθονες είχαν καταλάβει, χάρη στη μόρφωση που συνήθως διέθεταν, πολλές από τις θέσεις της δημόσιας διοίκησης, πράγμα που κατά τη γνώμη των πρώτων δεν ήταν δίκαιο. Μετά από έντονες πιέσεις των αυτοχθόνων, που αποτελούσαν και την πλειοψηφία της Εθνοσυνέλευσης, αποφασίστηκε οι ετερόχθονες, δίχως να χάσουν το δικαίωμα του Έλληνα πολίτη, να μην επιτρέπεται να διοριστούν σε θέσεις της διοίκησης (δεν αποκλείονταν από την εκπαίδευση και τον στρατό).

Επίσης, ετερόχθονες μπορούσαν να εκλεγούν βουλευτές μόνο σε οικισμούς ετεροχθόνων, εάν αυτοί διέθεταν ορισμένο αριθμό κατοίκων.

1. Οι πρώτες εκλογές στην Αθήνα του 1844.

Η λειτουργία του πολιτεύματος Η καθιέρωση των κοινοβουλευτικών θεσμών αποτέλεσε, αναμφισβήτητα, μια θετική εξέλιξη. Οι υπερεξουσίες του βασιλιά, ωστόσο, νόθευαν τον δημοκρατικό χαρακτήρα του πολιτεύματος. Παράλληλα, τα κόμματα συνέχιζαν να αναπτύσσουν δράση, δίχως, όμως να είναι επίσημα αναγνωρισμένα. Στις εκλογές που ακολούθησαν (1844), χρησιμοποιήθηκαν αθέμιτα μέσα (καλπονοθεία, εκβιασμοί, χρηματισμοί) για να επηρεαστούν οι ψηφοφόροι.

Τέτοιες πρακτικές εφάρμοσε κυρίως το γαλλικό κόμμα και ο ηγέτης του, ο Ιωάννης Κωλέττης, που αναδείχτηκε και νικητής των εκλογών. Κατά την πρωθυπουργία του (1844-1847), συνεργάστηκε με τον Όθωνα, παραβίασε κατ' επανάληψη το σύνταγμα, αγνόησε τη Βουλή και χρησιμοποίησε κρατικούς πόρους για την εξυπηρέτηση ψηφοφόρων του.

Μεγάλη Ιδέα και αλυτρωτισμός Αυτή την εποχή, στη βάση του ότι η Ελλάδα ήταν φτωχή και οι περισσότεροι Έλληνες ζούσαν έξω από τα σύνορα του ελληνικού κράτους, διατυπώθηκε η θέση ότι, για να αναπτυχθεί η χώρα, θα έπρεπε πρώτα να διευρυνθούν τα ελληνικά σύνορα ώστε να περιλάβουν περιοχές με ελληνικούς πληθυσμούς που βρίσκονταν υπό ξένη –

κυρίως οθωμανική– κυριαρχία. Αν και η ιδέα κυκλοφορούσε σχεδόν από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, ο Κωλέττης ήταν εκείνος που αναφερόμενος σε αυτή χρησιμοποίησε για πρώτη φορά τον όρο Μεγάλη Ιδέα (ιδέα για την οποία αξίζει να αγωνιστεί όλο το έθνος) σε ομιλία του στην Εθνοσυνέλευση το 1844.

Γρήγορα, η Μεγάλη Ιδέα έγινε αποδεκτή από την ελληνική κοινωνία, υιοθετήθηκε ως επίσημη κρατική πολιτική και σφράγισε τη ζωή και την ιδεολογία του ελληνισμού μέχρι τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα. Οι Έλληνες που ζούσαν στην Οθωμανική αυτοκρατορία ονομάστηκαν αλύτρωτοι (επειδή δεν είχαν, ακόμη, λυτρωθεί, δηλαδή απελευθερωθεί) και η πολιτική που στόχευε στην ένταξη, τη δική τους και των εδαφών στα οποία κατοικούσαν, στο ελληνικό κράτος ονομάστηκε αλυτρωτισμός.

Παράλληλα, μια άλλη αντίληψη, που εκφραζόταν, κυρίως, από τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο και το αγγλικό κόμμα και υποστήριζε ότι μόνο αν προηγούνταν η οικονομική ανάπτυξη της Ελλάδας θα ήταν εφικτή και η εδαφική επέκτασή της, έβρισκε λιγότερους υποστηρικτές.

Ο Κριμαϊκός πόλεμος (1854-1856) και ο ελληνισμός Το 1854 ξέσπασε ρωσοτουρκικός πόλεμος. Αγγλία και Γαλλία τάχθηκαν αμέσως στο πλευρό του σουλτάνου και ο πόλεμος μεταφέρθηκε στη ρωσική χερσόνησο της Κριμαίας (Κριμαϊκός πόλεμος).

Δύο αντίθετες απόψεις για τη Μεγάλη Ιδέα

α. Ο Ιωάννης Κωλέττης για τη Μεγάλη Ιδέα

Διά την γεωγραφικήν της θέσιν η Ελλάς είναι

το κέντρον της Ευρώπης ιστάμενη και έχουσα, εκ μεν δεξιών την Ανατολήν, εξ αριστερών δε την Δύσιν, προώρισται, ώστε δια μεν της πτώσεως αυτής να φωτίση την Δύσιν, δια δε της αναγεννήσεως την Ανατολήν. Το μεν πρώτον εξεπλήρωσαν οι προπάτορες ημών, το δε δεύτερον είναι εις ημάς ανατεθειμένον· εν τω πνεύματι του όρκου τούτου και της μεγάλης ταύτης ιδέας είδον πάντοτε τους πληρεξουσίους του έθνους να συνέρχωνται διά να αποφασίσωσιν ουχί πλέον περί της τύχης της Ελλάδος, αλλά της ελληνικής φυλής. Πόσον επεθύμουν να ήτο[ν] παρόντες σήμερον Γερμανοί, Ζαΐμαι, Κολοκοτρώναι, οι άλλοτε της Εθνικής Συνελεύσεως πληρεξούσιοι, και αυτοί οι δραξάμενοι τα όπλα επί τω γενικώ τούτω σκοπώ, διά να συνομολογήσωσι μετ' εμού πόσον εμακρύνθημεν της μεγάλης εκείνης της πατρίδος ιδέας, την οποίαν εις αυτό του Ρήγα το τραγούδι είδομεν κατά πρώτον εκτεφρασμένην. Εν ενί πνεύματι τότε ηνωμένοι, όσοι είχομεν το επώνυμον Έλληνες, εκερδίσαμεν μέρος του όλου σκοπού.

**Ι. Κωλέττης, Λόγος στην Εθνοσυνέλευση,
14 Ιανουαρίου 1844.**

**Πηγή: Κ.Θ. Δημαράς, Ελληνικός Ρωμαντισμός, Ερμής,
Αθήνα 1982, σ. 405-406.**

**β. Ο αντιμοναρχικός πολιτικός και συγγραφέας
Γ. Φιλάρετος για τη Μεγάλη Ιδέα**

Εις ποίαν εποχήν κατεγίναμεν ειλικρινώς και ειργάσθημεν επιμόνως υπέρ της υλικής προαγωγής ημών, ήτις είναι ο στύλος τής καλώς εννοούμενης ηθικής αναπτύξεως; Εάν ύπαρξη στιγμή, καθ' ην δεν μας διαιρούσι πάθη πολιτικά εσωτερικώς ή δεν συρόμεθα από το δέλεαρ πολιτικού ταχυδακτυλουργού εις υψηλάς, συνταγματικάς θεωρίας εξαντλούμενοι,

αναμφισβητήτως απασχολούμεθα εις την Μεγάλην Ιδέαν, εξασθενούμενοι με το όνειρον τού να ίδωμεν την ελληνική σημαίαν, κυματίζουσιν εις την Αγίαν Σοφίαν.

Γ. Φιλάρετος, εφημ. Εύβοια, 22.1.1876.

Πηγή: Ε. Σκοπετέα, *Το «Πρότυπο Βασίλειο» και η Μεγάλη Ιδέα*, Πολύτυπο, Αθήνα 1988, σ. 360.

Ο Όθωνας και πολλοί Έλληνες θεώρησαν ότι δινόταν στην Ελλάδα μια καλή ευκαιρία να διευρύνει τα σύνορά της. Έτσι, στις αρχές του 1854, Έλληνες στρατιωτικοί οργάνωσαν εξεγέρσεις στη Θεσσαλία, στην Ήπειρο και στη Μακεδονία.

Σχεδόν αμέσως, αγγλικά και γαλλικά στρατεύματα κατέλαβαν τον Πειραιά (1854-1857) απαιτώντας από τον Όθωνα να τηρήσει η Ελλάδα αυστηρή ουδετερότητα.

Τελικά, ο Κριμαϊκός πόλεμος έληξε με ήττα της Ρωσίας. Αμέσως μετά, ο σουλτάνος πιεζόμενος και από τις Δυνάμεις προχώρησε σε μεταρρυθμίσεις γνωστές ως Χάτι Χουμαγιούν (1856), με στόχο τη διασφάλιση της ισότητας όλων των υπηκόων της Οθωμανικής αυτοκρατορίας ανεξάρτητα από φυλή ή θρήσκευμα. Έτσι εγκαινιάστηκε μια περίοδος ανάπτυξης του ελληνισμού στην Οθωμανική αυτοκρατορία.

Παράλληλα στην Ελλάδα, τα τρία παλαιά κόμματα (αγγλικό, γαλλικό και ρωσικό) έπαψαν να υπάρχουν, καθώς μετά τις εξελίξεις του Κριμαϊκού πολέμου, η ελληνική κοινή γνώμη έχασε την εμπιστοσύνη της και στις τρεις Μεγάλες Δυνάμεις .

Η έξωση του Όθωνα (1862) Η βαθμιαία αστικοποίηση της Ελλάδας αν και περιορισμένη ακόμη, είχε φέρει στο κοινωνικοπολιτικό προσκήνιο μια νέα γενιά πολιτικών με φιλελεύθερες ιδέες που εκτιμούσαν ότι ο Όθωνας δεν είχε πλέον τίποτα να προσφέρει στη χώρα.

Έτσι, την περίοδο 1859-1862 το κοινωνικό ρεύμα έναντι του Όθωνα ενισχύθηκε. Στο Ναύπλιο, το κυριότερο αντιοθωνικό κέντρο, ξέσπασε την 1η Φεβρουαρίου 1862 επανάσταση (Ναυπλιακά), που, αν και δεν πέτυχε, έδειξε τη φθορά του καθεστώτος. Τελικά, στασίασε τον Οκτώβριο του 1862 και η φρουρά της Αθήνας. Ο Όθωνας κηρύχθηκε έκπτωτος και υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τη χώρα. Έφυγε για το Μόναχο, όπου και πέθανε το 1867.

2. Ο Όθωνας και η Αμαλία από την Ελλάδα, 12 Οκτωβρίου 1862.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε την πηγή α.

α. Ποια είναι η αποστολή της Ελλάδας σύμφωνα με το κείμενο;

β. Ποια σημεία του κειμένου δείχνουν ότι ο Κωλέττης αναφέρεται στην εδαφική επέκταση της Ελλάδας;

2. Ποια στάση τηρεί απέναντι στη Μεγάλη ιδέα ο συντάκτης της πηγής β; Προτείνει κάποιο εναλλακτικό σχέδιο δράσης για την πρόοδο του ελληνισμού; Αν ναι, ποιο είναι αυτό;

3. Λαμβάνοντας υπόψη σας όσα μάθατε για την πολιτεία του Όθωνα τόσο σε αυτή την ενότητα όσο και στην προηγούμενη, να εκθέσετε σε σύντομο κείμενο τους παράγοντες που οδήγησαν, κατά τη γνώμη σας στην έξωσή του.

ΕΝΟΤΗΤΑ 20

**Από την έξωση του Όθωνα (1862) έως
το κίνημα στο Γουδί (1909)**

**Ο Γεώργιος Α΄ βασιλιάς των Ελλήνων – Η
ενσωμάτωση των Επτανήσων** Μετά την έξωση του
Όθωνα, οι Δυνάμεις αναγόρευσαν βασιλιά των
Ελλήνων τον 18χρονο Δανό πρίγκιπα Γουλιέλμο–
Γεώργιο Γκλύξμπουργκ με το όνομα Γεώργιος.
Παράλληλα, η Αγγλία, πιεζόμενη σοβαρά από τους
αγώνες των ριζοσπαστών Επτανησίων που αξίωσαν
ένωση με την Ελλάδα, πρόσφερε στον νέο βασιλιά τα
Επτάνησα (1863). Η επίσημη ενσωμάτωσή τους στο
ελληνικό κράτος έγινε το 1864.

**1. Α. Κριεζής, Η άφιξη του Γεώργιου στην Ελλάδα,
17 Οκτωβρίου 1863.**

Το σύνταγμα του 1864 Όταν ο Γεώργιος έφτασε στην Ελλάδα (1863), είχε ήδη συγκληθεί Εθνοσυνέλευση με σκοπό την ψήφιση συντάγματος. Το νέο σύνταγμα του 1864 θεμελιωνόταν στη δημοκρατική αρχή, δηλαδή αναγνώριζε τον λαό ως κυρίαρχο παράγοντα του πολιτεύματος. Ο βασιλιάς οριζόταν ανώτατος άρχοντας της πολιτείας. Έτσι, θεσπιζόταν το πολίτευμα της βασιλευόμενης δημοκρατίας. Τη νομοθετική εξουσία θα ασκούσαν από κοινού ο βασιλιάς και η Βουλή. Η Γερουσία καταργήθηκε ως θεσμός αντιδημοκρατικός. Δικαίωμα ψήφου αναγνωριζόταν στους άνδρες που είχαν συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας τους. Η εκτελεστική εξουσία ασκούνταν από τον βασιλιά με τη συνεργασία υπουργών που διορίζε ο ίδιος. Η δικαστική εξουσία κηρύχθηκε ανεξάρτητη.

Εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις Ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος ήταν ο πολιτικός που δέσποσε την περίοδο 1864-1881. Ως πρωθυπουργός προχώρησε σε διανομή των εθνικών γαιών (1871) που είχαν μείνει αδιάθετες και επιδίωξε τη διεύρυνση των ελληνικών συνόρων. Αρκετές επιλογές του, ιδίως στην εξωτερική πολιτική, έβρισκαν αντίθετο τον Γεώργιο, που τον απομάκρυνε όταν ο Κουμουνδούρος αποφάσισε την αποστολή ελληνικού στρατού για την ενίσχυση της κρητικής επανάστασης των ετών 1866-1869 (βλέπε ενότητα 21).

Γενικότερα, ο κοινοβουλευτισμός λειτουργούσε με προβλήματα. Με δεδομένο ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν ήταν μόνιμοι, πολλοί πολίτες πίεζαν τους βουλευτές για να εξασφαλίσουν κάποιο διορισμό στο δημόσιο. Καθώς δεν υπήρχαν συγκροτημένα κόμματα, οι βουλευτές, με τη σειρά τους, στήριζαν με την ψήφο τους στη Βουλή εκείνον τον πολιτικό αρχηγό που τους εξασφάλιζε διορισμούς των οπαδών τους.

1. Ο Χ. Τρικούπης καυτηριάζει τη λειτουργία του ελληνικού πολιτεύματος

[...] Καλούνται εις την εξουσίαν κυβερνήσεις αποκρουόμενοι παρά της πλειοψηφίας του Έθνους χορηγείται εις αυτάς η διάλυσις της Βουλής και συνάμα παν μέσον επηρεασμού των συνειδήσεων του λαού και νοθεύσεως των εκλογών, και λέγομεν ύστερον, ότι πταίει ο λαός διά την τοιαύτην κατάστασιν. Τι δύναται ο λαός κατ' αυτής; Ουδέν άλλο ή να επαναστατήσει· αλλά τις ο δυνάμενος να κατακρίνη ευλόγως τον λαόν διότι την επανάστασιν θεωρεί ως έσχατον καταφύγιον, και πριν ή προέλθη εις αυτήν ζητεί να ίδη εξαντλούμενα όλα τα προληπτικά μέσα.

Αν δεν πταίει ο λαός πταίουν οι πολιτευόμενοι, λέγουσιν οι άλλοι, και η εξαχρείωσις αυτών ευθύνει το Έθνος, αφού ούτοι εις το Έθνος ανήκουσιν. Απαντώμεν ότι η διαγωγή των πολιτευόμενων θα ηύθυνε το Έθνος, αν η Ελλάς αυτοδιοικείτο, αλλ' αφού διά της διαστροφής του Συντάγματος και της εικονικότητας της Βουλής κυβερνάται πράγματι η Ελλάς ως μοναρχία απόλυτος, επόμενον ήτο να καταστώσι και οι πολιτευόμενοι οποίους διαπλάττει αυτούς το νόθον καθεστώς.

Χ. Τρικούπης, «Τις πταίει;», εφημ. Καιροί, 29 Ιουνίου 1874.

Πηγή: Περί Τρικούπη, Ανάλεκτα, Αθήνα 1912, τόμ. Α' (ΙΔ'), σ. 428.

Ο κυριότερος, ωστόσο, παράγοντας πολιτικής αστάθειας ήταν ο βασιλιάς, που, όταν διαφωνούσε με μια κυβέρνηση, δεν δίσταζε να την ανατρέψει. Την αντίθεσή του σε αυτή την πρακτική εξέφρασε ένας νέος πολιτικός, ο Χαρίλαος Τρικούπης, σε άρθρο του υπό τον χαρακτηριστικό τίτλο «Τις πταίει;» (1874). Σύμφωνα με

τον Τρικούπη, ο βασιλιάς θα έπρεπε να διορίζει πρωθυπουργό μόνο εκείνον που είχε τη «δεδηλωμένη» εμπιστοσύνη της Βουλής, δηλαδή την υποστήριξη της πλειοψηφίας των βουλευτών.

Αντιμέτωπος με αυτή την κριτική, ο Γεώργιος διόρισε, το 1875, τον επικριτή του Χαρίλαο Τρικούπη προσωρινό πρωθυπουργό για να πραγματοποιήσει εκλογές. Κατά την έναρξη των εργασιών της νέας Βουλής, ο Γεώργιος εκφώνησε λόγο γραμμένο από τον Τρικούπη (Λόγος του Θρόνου) στον οποίο αναγνώριζε την αρχή της δεδηλωμένης. Έτσι άρχισε μια νέα φάση στην πολιτική ζωή της Ελλάδας.

Ο δικομματισμός Η καθιέρωση της αρχής της δεδηλωμένης οδήγησε τα μικρά κόμματα, που δεν μπορούσαν, πλέον, να παίζουν αυτόνομα κάποιο σημαντικό ρόλο, είτε στην εξαφάνιση είτε στην ενσωμάτωση σε μεγαλύτερα κόμματα. Έτσι, τη δεκαετία 1885-1895 εναλλάσσονταν στην εξουσία δύο κόμματα, με επικεφαλής, το ένα τον Χαρίλαο Τρικούπη και το άλλο τον Θεόδωρο Δηλιγιάννη. Το σύστημα αυτό ονομάστηκε δικομματισμός.

Το πρόγραμμα του Χαρίλαου Τρικούπη Οι στόχοι του Χ. Τρικούπη συνοψίζονταν στη δημιουργία ενός κράτους σύγχρονου και οικονομικά αναπτυσσόμενου. Κύριες πλευρές της πολιτικής του ήταν η κατασκευή μεγάλων έργων υποδομής (σιδηροδρομικό δίκτυο, οδοποιία, διάνοιξη της διώρυγας της Κορίνθου κ.ά.) που θα στήριζαν την οικονομική ανάπτυξη, η ανασυγκρότηση των ενόπλων δυνάμεων, η εξυγίανση της δημόσιας διοίκησης μέσω της θέσπισης αντικειμενικών κριτηρίων πρόσληψης και η επιδίωξη ειρηνικής συμβίωσης με την Οθωμανική αυτοκρατορία. Για να πετύχει τα παραπάνω, ο Τρικούπης επέβαλε βαρύτατη φορολογία και σύναψε μεγάλα δάνεια με τράπεζες

του εξωτερικού. Επίσης, προσέφερε στους Έλληνες κεφαλαιούχους του εξωτερικού προνομιακούς όρους για επενδύσεις.

Εικόνα 2

Εικόνα 3

2. Χαρίλαος Τρικούπης

3. Κ. Βολανάκης, Τα εγκαίνια της διώρυγας της Κορίνθου, 25 Ιουλίου 1893.

Οι θέσεις του Θεόδωρου Δηλιγιάννη Ο Θ.
Δηλιγιάννης υποστήριζε ότι θα έπρεπε η φορολόγηση να είναι η μικρότερη δυνατή, υπογράμμισε τις συνέπειες των τρικουπικών μέτρων για τα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα και κατηγορούσε τον Τρικούπη ότι έδειχνε εύννοια προς τους οικονομικά ισχυρούς. Θεωρώντας, επίσης, θεμιτή την εναλλαγή των οπαδών της εκάστοτε κυβέρνησης στις κρατικές θέσεις,

κατάργησε, όταν έγινε πρωθυπουργός, τον τρικουπικό νόμο περί «προσόντων των δημοσίων υπαλλήλων».

Η πορεία προς την οικονομική και εθνική κρίση Η αδυναμία της Ελλάδας να ανταποκριθεί στις οικονομικές της υποχρεώσεις οδήγησε τον Χ. Τρικούπη στην απόφαση να κηρύξει, το 1893, τη χώρα υπό πτώχευση. Στις εκλογές που έγιναν το 1895 ο Τρικούπης δεν εκλέχτηκε ούτε βουλευτής. Ο νέος πρωθυπουργός Θ. Δηλιγιάννης ήρθε αντιμέτωπος με πλήθος προβλημάτων. Επιπλέον, το 1896 ξέσπασε επανάσταση στην Κρήτη. Πιεζόμενος από την κοινή γνώμη, που εμπνεόταν από τη Μεγάλη Ιδέα, έστειλε στρατό στην Κρήτη (Φεβρουάριος 1897).

4. Γ. Ροϊλός, Η μάχη των Φαρσάλων,
23 Απριλίου 1897.

Μία από τις μάχες του ελληνοτουρκικού πολέμου
του 1897.

Ο πόλεμος του 1897 και οι πολιτικές εξελίξεις έως το 1908 Σχεδόν αμέσως άρχισε στη Θεσσαλία ελληνο-τουρκικός πόλεμος στον οποίο ο ελληνικός στρατός με αρχιστράτηγο τον διάδοχο Κωνσταντίνο, ηττήθηκε. Μάλιστα, οι οθωμανικές δυνάμεις έφτασαν ως τη Λαμία και σταμάτησαν τις επιχειρήσεις εκκενώνοντας τη Θεσσαλία μόνο αφού ο σουλτάνος έλαβε διαβεβαίωση από τις Δυνάμεις ότι η Ελλάδα θα πλήρωνε τεράστια πολεμική αποζημίωση.

Προκειμένου να πληρώσει την αποζημίωση, η Ελλάδα αναγκάστηκε να πάρει νέο δάνειο. Επιπλέον, οι Δυνάμεις, για να διασφαλίσουν ότι η Ελλάδα θα αποπληρώσει τα χρέη της, υποχρέωσαν τη χώρα να δεχτεί μια επιτροπή Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου (ΔΟΕ), η οποία ανέλαβε τη διαχείριση των κυριότερων ελληνικών δημοσίων εσόδων.

Μετά την ήττα του 1897, η λαϊκή δυσαρέσκεια εναντίον των πολιτικών και των Ανακτόρων συνεχώς μεγάλωνε. Ο Γεώργιος, ωστόσο, εξακολουθούσε να παρεμβαίνει αποφασιστικά τόσο στην εσωτερική πολιτική όσο και στην εξωτερική. Οι συνεχείς παρεμβάσεις, τόσο του βασιλιά Γεώργιου όσο και άλλων μελών της βασιλικής οικογένειας, στην πολιτική ζωή και στη λειτουργία των ενόπλων δυνάμεων ήταν ένας από τους κύριους παράγοντες που οδήγησαν στην εκδήλωση, το 1909, στρατιωτικού κινήματος στο Γουδί (θα γίνει λόγος γι' αυτό στην ενότητα 27).

2. Το πολιτικό κλίμα στην Ελλάδα μετά την ήττα στον πόλεμο του 1897

Το ολιγαρχικόν καθεστώς θα εσαρώνετο από το πρώτον τυχόν πραξικόπημα. Τόση ήτο η εξωτερική ταπείνωσις και ο εσωτερικός εκπεσμός του τόπου. Ανατροπείς όμως δεν υπήρχον. Οι αστοί ευρίσκοντο εις το στάδιον της πολιτικής των διαμορφώσεως. Δεν ήσαν ακόμη τάξις αρχηγική. Οι αξιωματικοί, οι οποίοι ελάμβανον συνήθως την πρωτοβουλίαν των επαναστάσεων, εδοκίμαζον τας συνεπείας της ήττης. Έγιναν αντικείμενον αδίκου και γενικού χλευασμού.

Γ. Βεντήρης, Η Ελλάς του 1910-1920, Ίκαρος Αθήνα 1970, τόμ. Α', σ. 31.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε την πηγή 1. Ποια είναι, κατά τον Χ. Τρικούπη, τα αίτια της πολιτικής κακοδαιμονίας που επικρατεί στην Ελλάδα; Ποιοι φέρουν την ευθύνη; Ποια λύση προτείνει;
2. Με βάση την πηγή 2, προσπαθήστε να παρουσιάσετε, σε σύντομο κείμενο, την πολιτική ατμόσφαιρα στην Ελλάδα μετά τον πόλεμο του 1897.

ΕΝΟΤΗΤΑ 21

Το κρητικό ζήτημα (1821-1905)

Η επανάσταση του 1821 στην Κρήτη καταπνίγηκε από δυνάμεις του ηγεμόνα της Αιγύπτου Μοχάμετ Άλι, που κράτησε υπό τον έλεγχό του το νησί έως το 1840. Τότε η Κρήτη τέθηκε ξανά υπό οθωμανική διοίκηση.

Οι προσπάθειες των Ελλήνων της Κρήτης, των ελεύθερων Ελλήνων και του ελληνικού κράτους για ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα, καθώς και η εμπλοκή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και των Δυνάμεων σ' αυτές ονομάστηκαν κρητικό ζήτημα.

1. Το ολοκαύτωμα της μονής Αρκαδίου. Πίνακας του Ιταλού ζωγράφου Γκατέρι. Το φιλελληνικό ρεύμα ήταν ιδιαίτερα ισχυρό εκείνη την εποχή στην Ιταλία και δεκάδες Ιταλοί εθελοντές συμμετείχαν στην κρητική επανάσταση του 1866.

Στα 1866-1869 ξέσπασε η μεγάλη κρητική επανάσταση, που, παρά τις αρχικές επιτυχίες της καταπνίγηκε. Ιδιαίτερη στιγμή της υπήρξε η ανατίναξη μιας ομάδας επαναστατών στη μονή Αρκαδίου (κοντά στο Ρέθυμνο). Το ολοκαύτωμα της μονής Αρκαδίου (Νοέμβριος 1866) προκάλεσε συγκίνηση τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη.

Λίγο αργότερα, ο σουλτάνος παραχώρησε τον Οργανικό Νόμο (1868), ένα είδος τοπικού συντάγματος, που προέβλεπε την πρόσληψη και χριστιανών υπαλλήλων στη διοίκηση, τη συμμετοχή χριστιανών αντιπροσώπων στη Γενική Διοίκηση, την ισοτιμία τουρκικής και ελληνικής γλώσσας και μεικτά δικαστήρια (αποτελούμενα τόσο από χριστιανούς όσο και από μουσουλμάνους).

Μετά από νέα μεγάλη επανάσταση, το 1878, ο σουλτάνος παραχώρησε τη σύμβαση της Χαλέπας (προάστιο των Χανίων). Σύμφωνα με αυτή, ο Γενικός Διοικητής θα μπορούσε να είναι και χριστιανός, ενώ στη Γενική Διοίκηση θα πλειοψηφούσαν χριστιανοί. Έτσι, θεσπίστηκε στην Κρήτη καθεστώς ημιαυτονομίας. Ωστόσο, μια νέα, αποτυχημένη επανάσταση, το 1889, έδωσε στην οθωμανική διοίκηση το πρόσχημα να καταργήσει τη σύμβαση της Χαλέπας.

1. 1866: Οι Κρητικοί ζητούν από τις Δυνάμεις την ένωση με την Ελλάδα

Ικετεύομεν λοιπόν θερμώς την Υμετέραν Μεγαλειότητα και τους Μεγαλειοτάτους Μονάρχας των δύο ετέρων Μεγάλων και Προστάτιδων του Ελληνικού Έθνους Δυνάμεων να πραγματοποιήσωσι την μόνην ημών έφεσιν, την ένωσιν μετά των αδελφών ημών Ελλήνων [...]. Αν όμως τούτο είναι σήμερα

αδύνατον, τουλάχιστον [...] ευδοκήσατε [...] να μας χορηγηθή οργανισμός πολιτικός να μας δοθώσι νόμοι, να συσταθώσι τακτικά δικαστήρια· η βαρεία φορολογία μας να μετριασθή και να τακτοποιηθή [...].

Υπόμνημα μυστικό των επαναστατημένων Κρητών προς τους βασιλείς της Αγγλίας της Γαλλίας και της Ρωσίας, 15 Μαΐου 1866.

Πηγή: Ακαδημία Αθηνών, «Η Κρητική Επανάσταση του 1866-1869», Μνημεία της Ελληνικής Ιστορίας, Αθήνα 1967-1970, τόμ. 1ος.

Νέα επανάσταση στα 1896-1897 εξελίχθηκε, όπως είδαμε στην προηγούμενη ενότητα, σε ελληνοτουρκικό πόλεμο, στον οποίο η Ελλάδα ηττήθηκε. Μετά από παρέμβαση των Δυνάμεων, όμως, ο σουλτάνος αναγνώρισε τη δημιουργία της αυτόνομης Κρητικής Πολιτείας με ύπατο αρμοστή (γενικό διοικητή) τον πρίγκιπα Γεώργιο, δευτερότοκο γιο του βασιλιά της Ελλάδας Γεώργιου. Υπουργός Δικαιοσύνης της Κρητικής Πολιτείας διορίστηκε ένας νέος πολιτικός, ο Ελευθέριος Βενιζέλος.

Η ολιγωρία, ωστόσο, του ύπατου αρμοστή στο ζήτημα της ένωσης με την Ελλάδα προκάλεσε την έκρηξη το 1905 νέας επανάστασης στο Θέρισο των Χανίων με επικεφαλής τους Ελευθέριο Βενιζέλο, Κωνσταντίνο Φούμη και Κωνσταντίνο Μάνο, οι οποίοι κήρυξαν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Ο Γεώργιος αντικαταστάθηκε στη θέση του αρμοστή από τον Αλέξανδρο Ζαΐμη. Η άμεση, ωστόσο, ανάμειξη των Δυνάμεων, που επιθυμούσαν τη διατήρηση των ισορροπιών στην περιοχή, απέτρεψε την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα. Η οριστική διευθέτηση του κρητικού ζητήματος έμελλε να γίνει αργότερα.

2. Οι θέσεις των επαναστατών του Θέρισου, 1905

Οι υπογεγραμμένοι, αποτελούντες την εν Κρήτη αντιπολίτευσιν [ενν. προς τον πρίγκιπα Γεώργιο], συνελθόντες εν Χανίοις τη 26ην Φεβρουαρίου 1905, αποσκοπούντες εις την εκπλήρωσιν του Εθνικού Προγράμματος, αποφασίζομεν:

Α) Πρώτον και κύριον μέλημα ημών έστω η επίτευξις του από αιώνος επιδιωκομένου σκοπού, της ενώσεως της Κρήτης μετά της ελευθέρας Ελλάδος.

Β) Αδυνάτου αποβαίνοντος του σκοπού τούτου, θέλομεν επιδιώξει την πολιτικήν προσέγγισιν της πατρίδος προς την ελευθέραν Ελλάδα, μεταβαλλόμενης από διεθνούς απόψεως της σημερινής καταστάσεως.

Γ) Μη εκπληρουμένου μηδέ του σκοπού τούτου θέλομεν επιδιώξει την αναθεώρησιν του ημετέρου συντάγματος κατά το πρότυπον του ελληνικού, όπως απαλλαγή ο τόπος του δεσποτισμού.

Του προγράμματος τούτου την πραγματοποίησα θέλομεν επιδιώξει και δι' ενόπλων λαϊκών συναθροίσεων. [...]

Πηγή: Κ. Σβολόπουλος, «Η Κρητική Πολιτεία από το 1899», Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΔ΄, σ. 208-209.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε την πηγή 1 και να καταγράψετε τα αιτήματα των επαναστατημένων Κρητικών. Να σχολιάσετε το γεγονός ότι απευθύνονται στις Δυνάμεις.
2. Ποιες είναι οι κύριες θέσεις που διατυπώνονται στο υπόμνημα των επαναστατών του Θέρισου (πηγή 2); Με ποια μέσα δηλώνουν οι επαναστάτες ότι θα επιδιώξουν να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους;

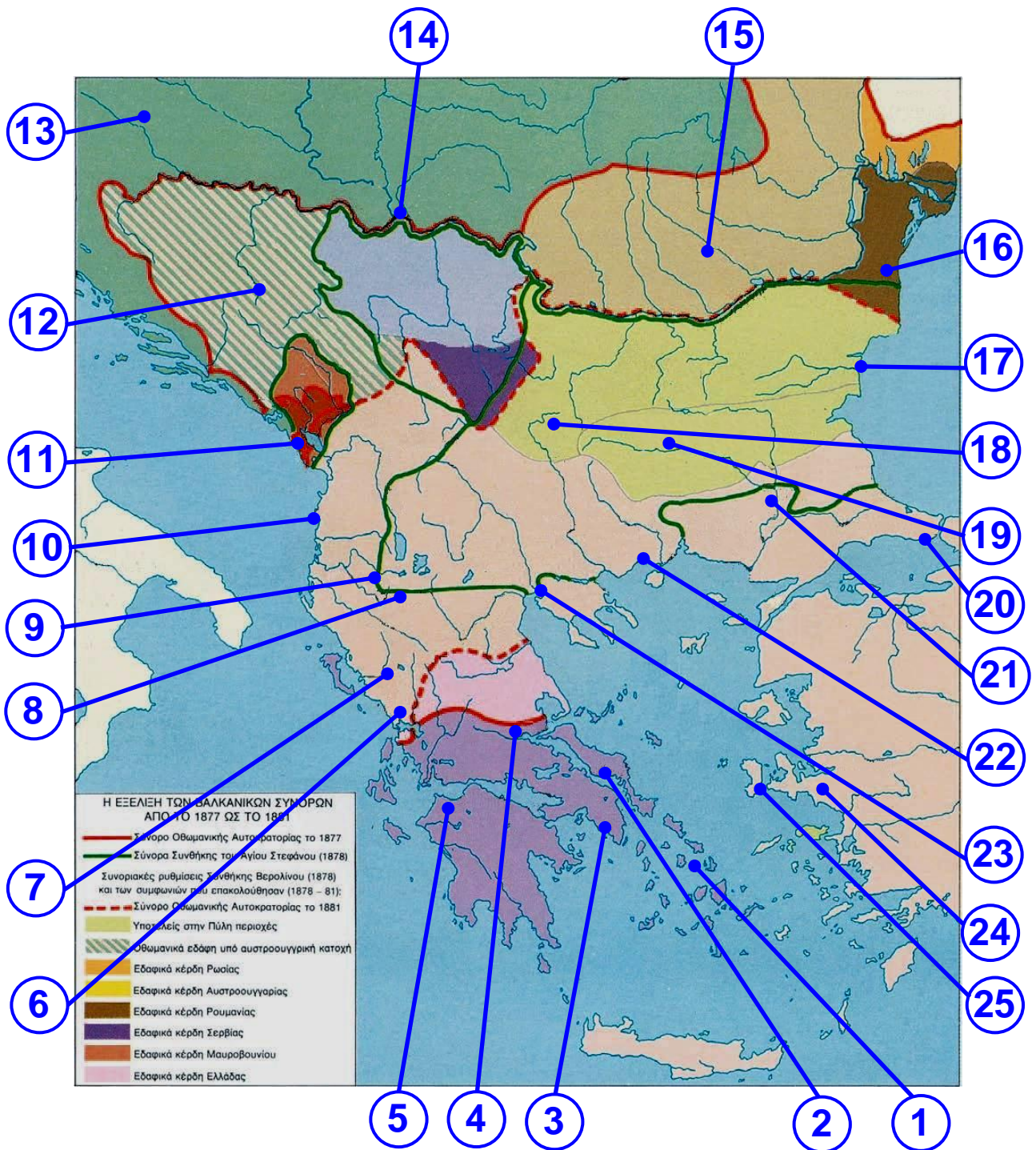
ΕΝΟΤΗΤΑ 22

Τα Βαλκάνια των αλληλοσυγκρουόμενων εθνικών επιδιώξεων

Η ιστορία των Βαλκανίων κατά τον 19ο αιώνα σφραγίστηκε από την ανάδυση των αλληλοσυγκρουόμενων βαλκανικών εθνικών επιδιώξεων. Αρχικά οι Σέρβοι κέρδισαν την αυτονομία τους (1812-1815). Στη συνέχεια οι Έλληνες πρώτοι απ' όλους τους Βαλκάνιους, ίδρυσαν ανεξάρτητο εθνικό κράτος. Οι σχετικές κινήσεις των Βουλγάρων εκφράστηκαν με τη δημιουργία της Εξαρχίας, της ανεξάρτητης βουλγαρικής εκκλησίας, το 1870 (βλέπε ενότητα 14).

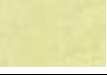

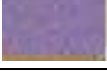

Η βαλκανική κρίση των ετών 1875-1878 Παράλληλα, η ανάδυση των εθνικών ιδεών προκάλεσε επαναστάσεις στην Ερζεγοβίνη, στη Βοσνία και στη Βουλγαρία (1875-1876). Η Οθωμανική αυτοκρατορία απάντησε με μαζικές σφαγές και η Ρωσία, αντιδρώντας, της κήρυξε τον πόλεμο (1877). Λίγο αργότερα ξέσπασαν στη Θεσσαλία, στη Μακεδονία, στην Ήπειρο και στην Κρήτη επαναστάσεις των ελληνικών πληθυσμών (1878).

Η συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (Φεβρουάριος 1878) Η ρωσική επικράτηση στον ρωσοτουρκικό πόλεμο υποχρέωσε τον σουλτάνο να υπογράψει τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (Φεβρουάριος 1878). Κύριος όρος της ήταν η δημιουργία της αυτόνομης ηγεμονίας της Βουλγαρίας, της «Μεγάλης Βουλγαρίας» όπως ονομάστηκε, που περιλάμβανε πολλές περιοχές με πυκνή ελληνική παρουσία. Με τις αποφάσεις του Αγίου Στεφάνου, υπονομεύονταν τόσο οι ελληνικές επιδιώξεις όσο και τα αγγλικά συμφέροντα στην περιοχή.

1. Η εξέλιξη των βαλκανικών συνόρων από το 1877 έως το 1881.

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΑΠΟ ΤΟ 1877 ΩΣ ΤΟ 1881

	Σύνορο Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το 1877
	Σύνορο Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου (1878)
Συνοριακές ρυθμίσεις Συνθήκης Βερολίνου (1878) και των συμφωνιών που επακολούθησαν	
	Σύνορο Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το 1881
	Υποτελείς στην Πύλη περιοχές
	Οθωμανικά εδάφη υπό αυστρουγγρική κατοχή
	Εδαφικά κέρδη Ρωσίας
	Εδαφικά κέρδη Αυστροουγγαρίας
	Εδαφικά κέρδη Ρουμανίας
	Εδαφικά κέρδη Σερβίας
	Εδαφικά κέρδη Μαυροβουνίου
	Εδαφικά κέρδη Ελλάδας

Περιοχές

1. Ερμούπολη	13. Άγκραμ (Ζάγκρεμπ)		
2. Χαλκίδα	14. Βελιγράδι		
3. Αθήνα	15. Βουκουρέστι		
4. Λαμία	5. Πάτρα	16. Κωσταντζα	17. Βάρνα
6. Άρτα	18. Σόφια		
7. Ιωάννινα	19. Φιλιππούπολη		
8. Καστοριά	20. Κωνσταντινούπολη		
9. Κορυτσά	21. Αδριανούπολη		
10. Δυρράχιο	22. Καβάλα		
11. Δουλτσίνο	23. Θεσσαλονίκη		
12. Σεράγεβο	24. Σμύρνη	25. Χίος	

Το συνέδριο του Βερολίνου (Ιούνιος 1878)
Αντιδρώντας η Μ. Βρετανία και η Γερμανία, απαίτησαν αναθεώρηση της συνθήκης. Με πρωτοβουλία τους συγκλήθηκε, τον Ιούνιο του 1878, το συνέδριο του Βερολίνου. Εκεί η βρετανική και η γερμανική διπλωματία δήλωσαν ότι δεν θα αποδέχονταν την ίδρυση ενός μεγάλου βουλγαρικού κράτους. Έτσι, αντί της «Μεγάλης Βουλγαρίας» δημιουργήθηκαν μια πολύ μικρότερη αυτόνομη Βουλγαρία και μια αυτόνομη Ανατολική Ρωμυλία (τότε, νότια της Βουλγαρίας σήμερα, η νότια Βουλγαρία), και οι δύο υπό την επικυριαρχία του σουλτάνου. Η Σερβία, η Ρουμανία και το Μαυροβούνιο κηρύχθηκαν ανεξάρτητες. Η Μακεδονία, η Θράκη και η Ήπειρος παρέμειναν στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Η διοίκηση της Βοσνίας – Ερζεγοβίνης ανατέθηκε στην Αυστροουγγαρία. Η Κύπρος παραχωρήθηκε στην Αγγλία.

Η ενσωμάτωση της Θεσσαλίας και της Άρτας στην Ελλάδα (1881) Μετά από ελληνοτουρκικές διαπραγματεύσεις, η Θεσσαλία (εκτός από την περιοχή της Ελασσόνας) και η επαρχία της Άρτας ενσωματώθηκαν στο ελληνικό κράτος το 1881.

Η προσάρτηση της Α. Ρωμυλίας από τη Βουλγαρία (1885) Το 1885, ωστόσο, οι Βούλγαροι, παραβιάζοντας τις αποφάσεις του συνεδρίου του Βερολίνου, προσάρτησαν την Α. Ρωμυλία, περιοχή με σημαντική ελληνική παρουσία. Αντιδρώντας η Σερβία κήρυξε τον πόλεμο στη Βουλγαρία. Στην Ελλάδα, η κοινή γνώμη αξίωνε ένοπλη επέμβαση, αλλά η κυβέρνηση, πιεζόμενη από τις Δυνάμεις, έμεινε ουδέτερη.

Μακεδονικό ζήτημα και μακεδονικός αγώνας Ο αγώνας για τον έλεγχο της Μακεδονίας, που ήταν τότε τμήμα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, ονομάστηκε μακεδονικό ζήτημα. Έλληνες, Βούλγαροι και Σέρβοι

διεκδίκησαν, με βάση τις δικές τους εθνικές επιδιώξεις ο καθένας, την ενσωμάτωση ολόκληρης ή ενός τμήματος της Μακεδονίας. Η σύγκρουση εκδηλώθηκε αρχικά ως αγώνας για τον έλεγχο της εκπαίδευσης και της θρησκευτικής συνείδησης των κατοίκων. Σύντομα, όμως, πήρε ένοπλη μορφή.

Το 1893 ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη από Βούλγαρους της Μακεδονίας η Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση (ΕΜΕΟ) που διακήρυττε ότι είχε σκοπό την ένωση των πληθυσμών της Μακεδονίας και της Θράκης, ανεξαρτήτως εθνικότητας, για την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού και την αυτονόμηση της Μακεδονίας. Το 1895 σχηματίστηκε στη Σόφια η Ανώτατη Μακεδονική Επιτροπή (Komitet), με στόχο τον ξεσηκωμό όλων των κατοίκων της Μακεδονίας κατά της οθωμανικής εξουσίας για τη δημιουργία μιας αυτόνομης Μακεδονίας που θα ενωνόταν με τη Βουλγαρία. Γύρω στα 1898 οργανώθηκαν στη Μακεδονία ένοπλες ομάδες Βουλγάρων, που έμειναν γνωστοί ως «κομιτατζίδες» (Komitet = Επιτροπή).

1. Το μακεδονικό ζήτημα

α. Η εκπαιδευτική – ιδεολογική διάσταση

Οι ημέτεροι (διδάσκαλοι) περιορίζονται απλώς εις την τυπικήν διδασκαλίαν της γραμματικής. Οι πλείστοι τούτων, [...], εδιδάχθησαν ολίγα γράμματα εν Ελληνικά) σχολείω ή Γυμνασίω, εν τω οποίω ουδόλως ελήφθη φροντίς ν' αναπτυχθή παρ' αυτοίς εθνικόν φρόνημα. [...] Αλλ' οι Βούλγαροι διδάσκαλοι καταρτίζονται ειδικώς διά την Μακεδονίαν [...]. Να συσταθώσι Διδασκαλεία έχοντα ειδικόν προορισμόν να καταρτίζωσι διδασκάλους πατριώτας, ικανούς

να εργασθώσιν εν Μακεδονία υπέρ των εθνικών συμφερόντων.

Απόσπασμα έκθεσης του ελληνικού προξενείου Θεσσαλονίκης, 1892.

Πηγή: Ι. Κολιόπουλος, «Η θέση των Ελλήνων στη Μακεδονία από το 1881 ως το 1896», Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΔ΄, σ. 216.

β. Η οικονομική διάσταση

Αδιάκοπη και μια από τις κυριώτερες φροντίδες της «Ο.[ργάνωσης] Θ.[εσσαλονίκης]» ήταν ο οικονομικός κατά των Βουλγάρων πόλεμος. [...]. Η «Ο.θ.» δεν εμπόδιζε δικό μας έμπορο να συναλλάσσεται με σχισματικούς παρά μόνον όταν η γενικότερη ωφέλεια από την απαγόρευση αυτή άξιζε να ζημιωθεί ένα άτομο. Έτσι οι γενικές οδηγίες περιορίζονταν εις το να μην αγοράζη κανείς Έλλην καταναλωτής από σχισματικούς και να μη χρησιμοποιή Βουλγάρους επαγγελματίες.

Αθ. Σουλιώτης – Νικολαΐδης, Ο Μακεδονικός Αγών.

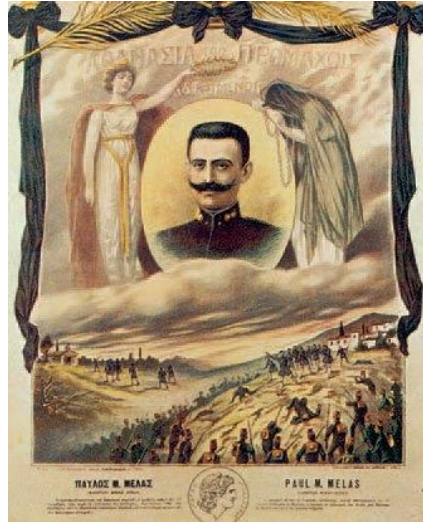
Η «Οργάνωσις Θεσσαλονίκης» 1906-1908.

Απομνημονεύματα, Θεσσαλονίκη, ΙΜΧΑ, 1993, σ. 47-48.

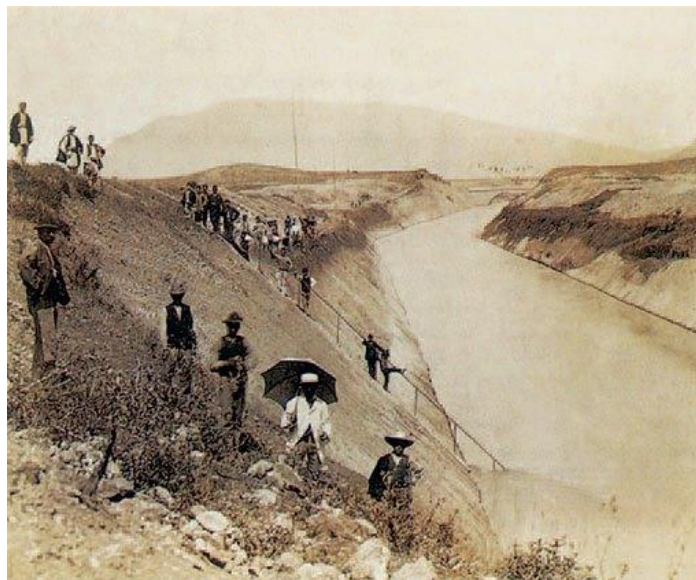
Παράλληλα, άρχισε και η ενεργή, αν και ανεπίσημη, ελληνική ανάμειξη. Στα 1896-1897 έφτασαν στη Μακεδονία οι πρώτες ελληνικές ένοπλες ομάδες και άρχισαν να εμπλέκονται σε συγκρούσεις με ομάδες κομιτατζήδων. Επιπλέον, δραστηριοποιούνταν στην περιοχή και διάφοροι Έλληνες όπως ο μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης και οι διπλωμάτες Ίων Δραγούμης και Λάμπρος Κορομηλάς. Τον Ιούλιο του 1903 οργανώθηκε από την ΕΜΕΟ εξέγερση στη Μακεδονία (εξέγερση του Ίλιντεν), η οποία καταπνίγηκε

από τον οθωμανικό στρατό. Από τις αρχές του 1904 άρχισαν να φτάνουν στη Μακεδονία Έλληνες αξιωματικοί, ενώ στις συγκρούσεις εμπλέκονταν πλέον και τουρκικά στρατεύματα. Από τους Έλληνες που πήραν μέρος στον μακεδονικό αγώνα, ξεχωριστή μορφή υπήρξε ο Παύλος Μελάς που άφησε την τελευταία του πνοή στη Μακεδονία.

Το κίνημα των Νεότουρκων (1908) Ενώ αυτά συνέβαιναν στη Μακεδονία, τα όλο και πιο έκδηλα συμπτώματα παρακμής της Οθωμανικής αυτοκρατορίας ώθησαν Τούρκους αξιωματικούς αστούς και διανοούμενους στην ίδρυση της οργάνωσης Ένωση και Πρόοδος με στόχο την αντίδραση στην παραπάνω κατάσταση. Τα μέλη της έγιναν γνωστά ως Νεότουρκοι, ονομασία που δείχνει ότι προέτασσαν την εθνική τους ταυτότητα κι όχι τη θρησκευτική (μουσουλμανική). Το καλοκαίρι του 1908 ξέσπασε στη Θεσσαλονίκη το κίνημα των Νεότουρκων, που με τις φιλελεύθερες εξαγγελίες του προκάλεσε, αρχικά, τη συμπάθεια των βαλκανικών λαών. Οι Νεότουρκοι υποχρέωσαν τον σουλτάνο να παραχωρήσει σύνταγμα. Παράλληλα, δόθηκε αμνηστία στους ένοπλους Έλληνες και Βούλγαρους και έτσι έλαβε τέλος ο μακεδονικός αγώνας.

2. Λαϊκή εικόνα αφιερωμένη στον θάνατο του Παύλου Μελά.

3. Η ανακήρυξη του τουρκικού συντάγματος μετά το κίνημα των Νεότουρκων το 1908 σε λαϊκή αλληγορική εικόνα εποχής.

2. Η ελληνική Οργάνωση Κωνσταντινουπόλεως

Η Οργάνωση Κωνσταντινουπόλεως [ανεπίσημος σύνδεσμος μεταξύ Ελλήνων και Νεότουρκων], με επικεφαλής τους Ίωνα Δραγούμη και Αθανάσιο Σουλιώτη–Νικολαΐδη, αφοσιώθηκε στο κάπως ευφάνταστο έργο της μεταμορφώσεως της οθωμανικής αυτοκρατορίας σε ένα πολυεθνικό κράτος όπου η ισότητα και η αδελφότητα θα επικρατούσαν χάρη στους κοινούς πολιτιστικούς δεσμούς και το κοινό πεπρωμένο των κατοίκων της Ανατολής.

Θ. Βερέμης «Το κίνημα των Νεότουρκων και οι άμεσες συνέπειές του», Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΔ΄, σ 255.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε τις πηγές 1 α και 1 β και πάρετε υπόψη τις πληροφορίες που παρέχονται στην ενότητα, να εκπονήσετε άσκηση άστρου με κέντρο τον όρο «μακεδονικό ζήτημα».
2. Αφού μελετήσετε την πηγή 2 και την εικόνα 3, να συνθέσετε κείμενο στο οποίο να παρουσιάζετε αλλά και να ερμηνεύετε την ελληνική στάση απέναντι στους Νεότουρκους.

ΕΝΟΤΗΤΑ 23

Η ελληνική οικονομία και κοινωνία κατά τον 19ο αιώνα

Η έκταση της Ελλάδας ήταν σχετικό μικρή, αν και στη διάρκεια του 19ου αιώνα το ελληνικό κράτος μεγάλωσε δύο φορές περιλαμβάνοντας στα σύνορά του τα Επτάνησα (1864), τη Θεσσαλία και την περιοχή της Άρτας (1881).

Ο πληθυσμός, περίπου 750.000 άνθρωποι το 1830, γνώρισε ομαλή αύξηση σε όλο τον 19ο αιώνα.

Παράλληλα, περίπου διπλάσιοι Έλληνες ζούσαν έξω από τα σύνορα. Σημαντικά αστικά κέντρα ήταν η Αθήνα –πρωτεύουσα του κράτους από το 1834, που ο πληθυσμός της δεκαπλασιάστηκε την περίοδο 1840-1907–, η Πάτρα και η Σύρος ενώ προς τα τέλη του αιώνα άρχισε να αναπτύσσεται και ο Πειραιάς.

Ο αγροτικός τομέας δέσποζε στην ελληνική οικονομία. Μεγάλο τμήμα των καλλιεργήσιμων εκτάσεων, περίπου 5.000.000 στρέμματα, αποτελούσαν οι εθνικές γαίες (ή εθνικά κτήματα), δηλαδή εκτάσεις γης που ήταν προεπαναστατικό οθωμανικές ιδιοκτησίες και πέρασαν μετά την επανάσταση σε ελληνικό έλεγχο. Το ελληνικό κράτος όμως δεν τόλμησε, τουλάχιστον αρχικό, ούτε να μοιράσει δωρεάν τις εθνικές γαίες στους αγρότες που τις καλλιεργούσαν και τις διεκδικούσαν, ούτε να τις πουλήσει όπως ζητούσαν οι πρόκριτοι. Καθώς το θέμα παρέμενε για πολλά χρόνια σε εκκρεμότητα, μεγάλο μέρος τους καταπατήθηκε και μετατράπηκε σε ιδιοκτησίες. Στα 1871 ο πρωθυπουργός Αλέξανδρος Κουμουνδούρος διένειμε όσες εθνικές γαίες είχαν απομείνει.

1. Αγρότης και αγροτικό ζήτημα στη Θεσσαλία τον 19ον αιώνα

Οι κολίγοι δεν αποδέχτηκαν αδιαμαρτύρητα την επιδείνωση της θέσης τους. Ευθύς εξαρχής αντέδρασαν αρνούμενοι να υπογράψουν τα μισθωτήρια κολιγικά συμβόλαια με αποτέλεσμα να έρχονται σε συνεχείς προστριβές με τους επιστάτες και τους ανθρώπους των τσιφλικούχων, που κατέληγαν σε έντονους διαπληκτισμούς ή ακόμη και σε αιματηρές συμπλοκές. Οι γαιοκτήμονες από τη μεριά τους έχοντας την κυβερνητική υποστήριξη και βοηθούμενοι από τη χωροφυλακή και το στρατό, επιχειρούσαν να τρομοκρατήσουν τους αγρότες επισείοντας την απειλή της επικείμενης έξωσης.

Κ. Αρώνη –Τσίχλα, «Το αγροτικό ζήτημα», Ιστορία του νέου ελληνισμού, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 5, σ. 86.

Μετά την ενσωμάτωση της Θεσσαλίας (1881) προέκυψε το πρόβλημα των τσιφλικιών, δηλαδή των μεγάλων κτημάτων που ανήκαν έως τότε σε Τούρκους γαιοκτήμονες και καλλιεργούνταν από κολίγους (ακτήμονες Έλληνες αγρότες). Οι κολίγοι θεώρησαν ότι η γη θα μοιραζόταν σε αυτούς. Όμως καθώς η Ελλάδα είχε δεσμευτεί με διεθνή συνθήκη να σεβαστεί τα περιουσιακά δικαιώματα των Τούρκων ιδιοκτητών, το τσιφλίκια πουλήθηκαν από τους Τούρκους κατόχους τους σε Έλληνες κεφαλαιούχους.

Πάντως με την εξαίρεση της Θεσσαλίας η ελληνική γεωργία βασιζόταν στον μικρό αγροτικό κλήρο που καλλιεργούνταν από τον αγρότη και την οικογένειά του.

Τα κυριότερα προϊόντα ήταν η σταφίδα, οι ελιές το καπνό και τα σιτηρά. Ιδιαίτερα η σταφίδα, λόγω της μεγάλης ζήτησής της από την ευρωπαϊκή αγορά, εξελίχθηκε, από το μέσα του 19ου αιώνα, σε μοναδική καλλιέργεια (μονοκαλλιέργεια), κυρίως στη ΒΔ Πελοπόννησο. Αυτό σήμανε συσσώρευση πλούτου, αλλά έκανε τις τοπικές οικονομίες ευάλωτες στις διεθνείς κρίσεις. Όταν κάποιες χρονιές παρουσιάζονταν δυσκολίες στην πώληση της σταφίδας στο εξωτερικό, οι τοπικές κοινωνίες κλονίζονταν (σταφιδικές κρίσεις).

2. Οι μεγαλύτεροι στόλοι ιστιοφόρων της Ευρώπης (χωρητικότητα σε τόνους)

Κράτος	1850	1860	1870
Ηνωμένο Βασίλειο	3.396.659	4.204.360	4.577.855
Νορβηγία	298.315	558.927	1.009.200
Ιταλία			980.064
Γαλλία	674.228	928.099	917.633
Γερμανία			900.361
Ολλανδία	289.870	423.790	370.159
Ελλάδα	214.248	170.866	357.435
Αυστροουγγαρία			279.400
Ισπανία			326.348

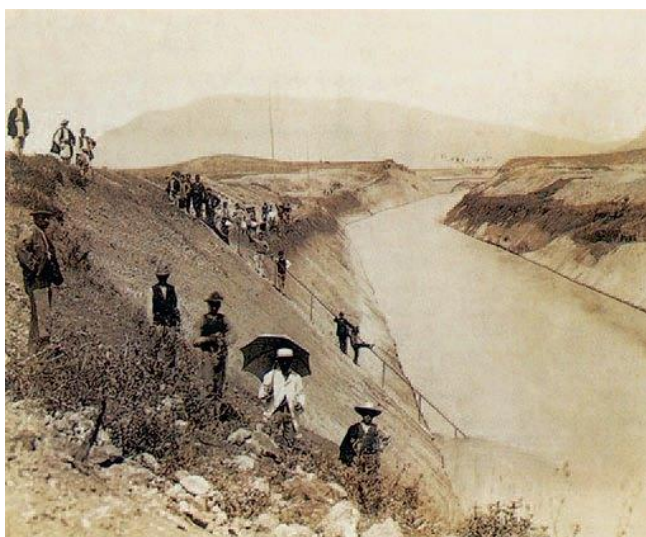
Πηγή: Τζ. Χαρλαύτη, «Ιστιοφόρος ναυτιλία», Ιστορία του νέου ελληνισμού. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 4ος σ. 108.

Το εμπόριο, ιδίως το εξωτερικό, είχε μεγάλη βαρύτητα. Εξάγονταν κυρίως σταφίδες λάδι και άλλο αγροτικά προϊόντα. Εισάγονταν δημητριακά, κυρίως σιτάρι, υφάσματα και νήματα. Στα τέλη του αιώνα αυξήθηκαν οι εισαγωγές άνθρακα, ξυλείας και μηχανημάτων.

Η ναυτιλία υπήρξε ο κύριος μοχλός οικονομικής ανάπτυξης. Η Πάτρα παρέμεινε το κύριο λιμάνι εξαγωγής σταφίδας. Η Σύρος αναδείχθηκε σε κύριο εμπορικό κέντρο της χώρας και ένα από τα σημαντικότερα της Μεσογείου. Κατά τις τελευταίες δεκαετίες του αιώνα άρχισε και η γρήγορη ανάπτυξη του Πειραιά.

Το τραπεζικό σύστημα άρχισε να αναπτύσσεται με την ίδρυση, το 1841, της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (ΕΤΕ). Έως τότε δεν υπήρχαν τράπεζες και όσοι χρειάζονταν κάποιο δάνειο κατέφευγαν στον ιδιωτικό δανεισμό. Η ΕΤΕ ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του κράτους και της παραχωρήθηκε το δικαίωμα να εκδίδει χαρτονομίσματα.

Η βιομηχανία αναπτύχθηκε στην Ελλάδα με αργούς ρυθμούς. Κύριοι λόγοι γι' αυτό ήταν η έλλειψη κεφαλαίων, η μικρή αγορά, η έλλειψη πρώτων υλών και καυσίμων, η χρόνια έλλειψη εργατικών χεριών και η πίεση των φτηνών εισαγόμενων βιομηχανικών προϊόντων.

1. Η αποξήρανση της λίμνης Κωπαΐδας ήταν ένα από τα σημαντικότερα έργα που έγιναν στην Ελλάδα τον 19ο αιώνα με πρωτοβουλία του κράτους.

Ο ρόλος του κράτους στην ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας τον 19ο αιώνα υπήρξε σημαντικός. Κάνοντας επενδύσεις σε έργα υποδομής και διαμορφώνοντας ευνοϊκό θεσμικό πλαίσιο, το ελληνικό κράτος επιδίωξε, ιδίως επί Τρικούπη, τον εκσυγχρονισμό της οικονομίας.

Τέλος το εξωελλαδικό ελληνικό κεφάλαιο στράφηκε προς την Ελλάδα από τις αρχές της δεκαετίας του 1870, πιεσμένο από την οικονομική κρίση του 1873 και παρακινημένο από το ευνοϊκό επενδυτικό πλαίσιο που πρόσφερε ο Τρικούπης κάνοντας κυρίως ευκαιριακές επενδύσεις.

Γενικά, οι ρυθμοί οικονομικής ανάπτυξης της Ελλάδας τον 19ο αιώνα υπήρξαν χαμηλότεροι από τους αντίστοιχους της δυτικής Ευρώπης, αλλά ήταν οι υψηλότεροι που επιτεύχθηκαν στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της Α. Μεσογείου.

Η ελληνική κοινωνία χαρακτηριζόταν από αργή αλλά συνεχή μεταβολή. Κύριος άξονας των αλλαγών ήταν η βαθμιαία αστικοποίηση, δηλαδή η ενίσχυση της κοινωνικής θέσης και του ρόλου των αστικών στρωμάτων στο ευρύτερο πλαίσιο της ελληνικής κοινωνίας.

Οι αγρότες αποτελούσαν τη συντριπτική πλειονότητα. Οι περισσότεροι ήταν μικροϊδιοκτήτες. Εργάζονταν με τις οικογένειές τους και σπάνια μίσθωναν εργατικά χέρια. Ιδιαίτερη περίπτωση ήταν οι ακτήμονες κολίγοι της Θεσσαλίας που μετά την ενσωμάτωση των περιοχών τους στην Ελλάδα έχασαν πολλά από τα δικαιώματά τους καθώς οι Έλληνες τσιφλικούχοι μπορούσαν να τους διώξουν ανά πάσα στιγμή από τη γη τους.

Αγρότες επεξεργάζονται σταφίδα

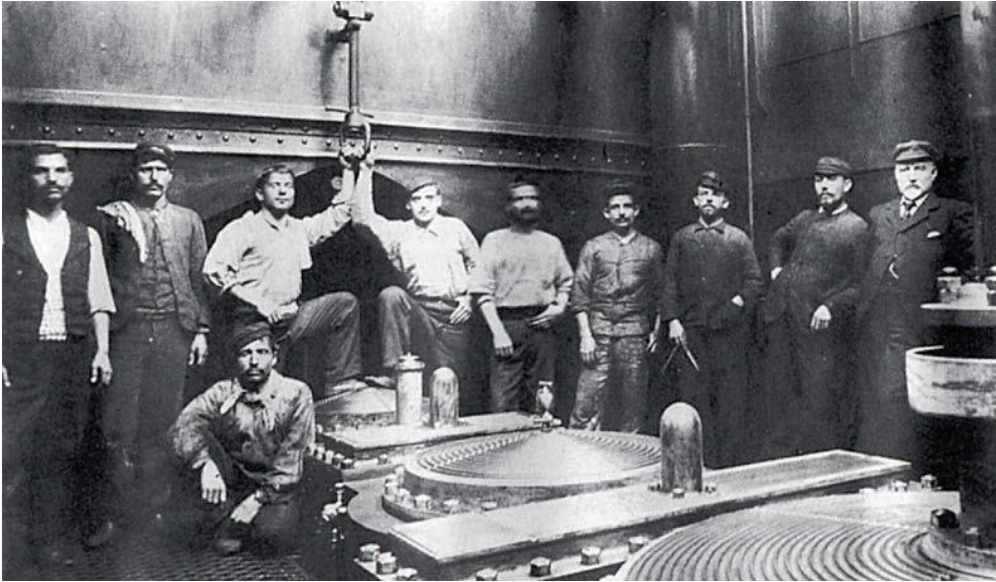
Τα αστικά στρώματα –οι επιχειρηματίες που ασχολούνταν με το εμπόριο, τη ναυτιλία, τις τραπεζικές εργασίες τη βιομηχανία και οι δημόσιοι υπάλληλοι– έπαιζαν ρόλο δυναμικό και ενίσχυαν συνεχώς την παρουσία τους στη διάρκεια του 19ου αιώνα.

Οι εργάτες, σε μεγάλο βαθμό γυναίκες και παιδιά, εμφανίστηκαν στην ελληνική κοινωνία αργά, λόγω της καθυστερημένης εκβιομηχάνισης, και ζούσαν σε άθλιες συνθήκες.

Παράλληλα, συντελούνταν και σημαντικοί κοινωνικοί μετασχηματισμοί.

Η μετανάστευση, φαινόμενο συνηθισμένο στον φτωχό ελλαδικό χώρο, εντάθηκε τον 19ο αιώνα με προορισμό, συνήθως, τις πλούσιες ελληνικές παροικίες του εξωτερικού, ιδίως την Αίγυπτο. Επιπλέον, στα τέλη του 19ου αιώνα αλληπάλληλες άσχημες σοδειές σταφίδας σε συνδυασμό με τη ζήτηση εργατικών χεριών στις ΗΠΑ δημιούργησαν ένα μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα αγροτών, κυρίως από την Πελοπόννησο, προς την άλλη πλευρά του Ατλαντικού.

Οι αγώνες των κολίγων της Θεσσαλίας, που έφτασαν μέχρι και την ένοπλη σύγκρουση με το κράτος [Κιλελέρ (σημ. Κυψέλη του ν. Λάρισας), 1910], ήταν ένας από τους παράγοντες που ώθησαν αργότερα στη διανομή των τσιφλικιών.

3. Έλληνες ναυτικοί στο μηχανοστάσιο ελληνικού ατμόπλοιου στα τέλη του 19ου αιώνα.

Το εργατικό κίνημα έκανε μόλις τα πρώτα βήματα του αυτή την εποχή. Κατά τη δεκαετία του 1870 σημειώθηκαν οι πρώτες εργατικές απεργίες και κυκλοφόρησαν εφημερίδες και έντυπα που υπερασπίζονταν τα αιτήματα των εργατών. Παράλληλα, άρχισαν να διαδίδονται οι σοσιαλιστικές ιδέες, ξεκινώντας από ορισμένους κύκλους διανοουμένων. Το 1891 γιορτάστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα η εργατική Πρωτομαγιά στο Παναθηναϊκό στάδιο.

Τέλος, τέθηκε και το γυναικείο ζήτημα (αναγνώριση δικαιωμάτων στις γυναίκες), στο πλαίσιο των γενικότερων κοινωνικών αναζητήσεων που έφερε η αστικοποίηση, με κύριο αίτημα την ανάγκη εκπαίδευσης των γυναικών, που ήταν έως τότε παραμελημένη.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...διαβάστε λογοτεχνία

✓ Κωνσταντίνος Χατζόπουλος, **Ο πύργος του Ακροποτάμου** (1915).

Ρεαλιστική παρουσίαση της ελληνικής υπαίθρου κατά τον 19ο αιώνα.

✓ Αθηνά Κακούρη, **Πριμαρόλια** (1998).

Η ζωή στην Πάτρα του 19ου αιώνα με φόντο τη σταφιδική κρίση.

✓ Ιωάννα Καρυστιάνη, **Νύφες** (2005).

Η μετανάστευση στις Η.Π.Α. στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ού αιώνα.

Στο βιβλίο βασίστηκε η ομώνυμη ταινία του Παντελή Βούλγαρη (2005).

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε τον πίνακα 2 και να καταγράψετε τις παρατηρήσεις σας αναφορικά με την ανάπτυξη της ελληνικής ναυτιλίας τον 19ο αιώνα.

2. Με αφετηρία την εικόνα 2, να συγκεντρώσετε στοιχεία για την οικονομική και την κοινωνική σημασία της καλλιέργειας της σταφίδας στην Ελλάδα του 19ου αιώνα.

3. Διαθεματική δραστηριότητα: Η μετανάστευση από την Ελλάδα προς τις ΗΠΑ στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ού αιώνα. Αποτυπώσεις στη λογοτεχνία και στον κινηματογράφο.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι κατά τον 19ο αιώνα...

- ✓ το πολίτευμα της Ελλάδας υπήρξε απόλυτη μοναρχία (1832), συνταγματική μοναρχία (1844) και βασιλευόμενη δημοκρατία (1864)
- ✓ η ελληνική εξωτερική πολιτική καθορίστηκε από τη Μεγάλη Ιδέα
- ✓ οι συχνές κρητικές επαναστάσεις οδήγησαν στην αυτονομία της Κρήτης
- ✓ κορυφώθηκε ο ελληνοβουλγαρικός ανταγωνισμός για τη Μακεδονία (μακεδονικό ζήτημα)
- ✓ το κίνημα των Νεότουρκων (1908) πυροδότησε ποικίλες διεργασίες στα Βαλκάνια
- ✓ η ελληνική οικονομία ήταν αγροτική με αναπτυσσόμενο το εμπόριο και τη ναυτιλία
- ✓ στην ελληνική κοινωνία κυριαρχούσαν αριθμητικά οι αγρότες, αλλά τον πιο δυναμικό ρόλο έπαιζε μια διαρκώς ενισχυόμενη αστική τάξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ

Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ τις κύριες επιστημονικές, πνευματικές και καλλιτεχνικές εξελίξεις στον κόσμο κατά τον 19ο αιώνα
- ✓ ειδικότερα, την επίδραση των κυριότερων ευρωπαϊκών διανοητικών, καλλιτεχνικών και λογοτεχνικών ρευμάτων στην ελληνική πνευματική δημιουργία του 19ου αιώνα.

ΕΝΟΤΗΤΑ 24

Επιστήμες και στοχασμός στον κόσμο τον 19ο αιώνα

Ο χαρακτήρας της επιστημονικής εξέλιξης Οι εξελίξεις στον επιστημονικό χώρο τον 19ο αιώνα σφραγίστηκαν, κυρίως, από τα πολλά νέα επιστημονικά επιτεύγματα, αλλά και από την ακόμη πιο στενή σύνδεση της επιστήμης με την οικονομία. Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο το ότι η χημεία κυριάρχησε αυτή την εποχή, καθώς πολλές από τις εφαρμογές της (συνθετικά υφάσματα, χρώματα) εξυπηρετούσαν τη σπουδαιότερη βιομηχανία της εποχής, την υφαντουργία, ενώ άλλες (λιπάσματα) διευκόλυναν τη γεωργία και την καταπολέμηση ασθενειών (εμβόλια, φάρμακα). Καθώς η επιστήμη άρχιζε να γίνεται, πλέον, επάγγελμα, περισσότεροι από τους μισούς επαγγελματίες επιστήμονες του 19ου αιώνα ήταν χημικοί.

1. Εργαστήριο χημείας το 1840.
Οι χημικοί ήταν οι πρώτοι επιστήμονες - εργαζόμενοι.

Τα επιστημονικά επιτεύγματα Στο πλαίσιο της επιστημονικής προόδου, λοιπόν, ο Φαραντέι ανακάλυψε τη σχέση ηλεκτρισμού – μαγνητισμού, ο Μάξγουελ, δείχνοντας ότι υπό ορισμένες συνθήκες παράγονται ηλεκτρομαγνητικά κύματα που μεταδίδονται μέσω του αέρα, διαμόρφωσε τη βάση εφαρμογών όπως ο ηλεκτροφωτισμός, το τηλέφωνο και ο κινηματογράφος, ο Μπελ κατασκεύασε το τηλέφωνο, ο Έντισον επινόησε τον λαμπτήρα και δημιούργησε τον πρώτο ηλεκτροπαραγωγικό σταθμό στη Νέα Υόρκη, την πρώτη πόλη του κόσμου που ηλεκτροφωτίστηκε, ο Μορς εγκατέστησε το πρώτο τηλεγραφικό δίκτυο στις ΗΠΑ, ο Παστέρ και ο συνεργάτης του Κοχ μελέτησαν τα μικρόβια, επινόησαν εμβόλιο για τη λύσσα και μεθόδους αποστείρωσης των τροφίμων (παστερίωση).

2. Λουί Παστέρ

Δαρβίνος: η θεωρία της εξέλιξης Σταθμός στην εξέλιξη της επιστημονικής σκέψης υπήρξε η δημοσίευση από τον Άγγλο ερευνητή Κάρολο Δαρβίνο του έργου *Η καταγωγή των ειδών* (1859). Ο Δαρβίνος υποστήριξε ότι τα ζώα και τα φυτά προήλθαν, με αργή εξέλιξη, από λίγα και απλούστερα αρχικά είδη. Αυτά τα είδη μεταλλάχθηκαν πολλές φορές, και τελικά επικράτησαν εκείνα που μπορούσαν να προσαρμοστούν καλύτερα στις εκάστοτε συνθήκες. Αυτή ήταν η δαρβινική θεωρία της εξέλιξης μέσω της φυσικής επιλογής.

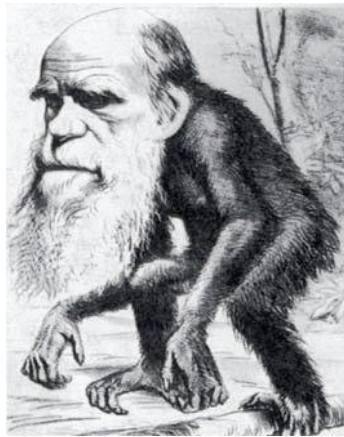
Το έργο διαβάστηκε και συζητήθηκε προκαλώντας έντονες αντιδράσεις, ιδίως από την εκκλησία, καθώς αμφισβητούσε τη δημιουργία του ανθρώπου από τον Θεό. Η αυθαίρετη μεταφορά, από ορισμένους, της δαρβινικής θεωρίας στο κοινωνικό επίπεδο γέννησε τον κοινωνικό δαρβινισμό, σύμφωνα με τον οποίο η διαδικασία φυσικής επιλογής ισχύει και στην κοινωνία. Μέσω του κοινωνικού δαρβινισμού έγινε προσπάθεια να δικαιολογηθεί, δήθεν επιστημονικά, η κυριαρχία των πλουσίων στους φτωχούς, των λευκών στους μαύρους, του δυτικού πολιτισμού στους άλλους πολιτισμούς.

Κάρολος Δαρβίνος: η θεωρία της εξέλιξης

Πρώτα απ' όλα, τίποτα δεν μπορεί να φαίνεται πιο δύσκολο από το να πιστέψει κανείς ότι τα πιο σύνθετα όργανα και οι πιο σύνθετοι οργανισμοί έχουν εξελιχθεί όχι ως αποτέλεσμα της δράσης κάποιου ανώτερου όντος, αλλά από τη συσσώρευση [...] αναρίθμητων μικρών αλλαγών [...]. Εντούτοις, η δυσκολία να πιστέψουμε την παραπάνω θέση, [...] παύει να υφίσταται αν συνειδητοποιήσουμε τις ακόλουθες αλήθειες: ότι όλα τα όργανα και οι οργανισμοί που μπορούμε να εξετάσουμε εμφανίζουν ή θα μπορούσαν να εμφανίζουν διαβαθμίσεις ως προς την εξέλιξή τους, ότι όλα τα όργανα

και οι οργανισμοί συνεχίζουν, σε κάποιο βαθμό, να μεταβάλλονται και ότι, τελικά, στη φύση βρίσκεται σε εξέλιξη μια άενη προσπάθεια για ζωή που οδηγεί στην επιβίωση κάθε νέας παραλλαγής που έχει κάτι να προσφέρει. Η αλήθεια αυτών των προτάσεων δεν μπορεί, νομίζω, να αμφισβητηθεί.

Η καταγωγή των ειδών, 1859, κεφ. 14 (συμπεράσματα).
Πηγή: <http://www.spartacus-educational.com>

3. Γελοιογραφία σχεδιασμένη από αντίπαλο της δαρβινικής θεωρίας στην οποία ο Δαρβίνος παριστάνεται σαν πίθηκος.

Στοχασμός Οι μεταβολές του 19ου αιώνα σημάδεψαν και τον στοχασμό.

Ο διανοητής **Αύγουστος Κοντ** (1798-1857) υιοθέτησε τον νόμο των τριών σταδίων, σύμφωνα με τον οποίο κάθε ανθρώπινη γνώση περνά από τρία διαδοχικά στάδια (θεολογικό – μεταφυσικό – επιστημονικό ή θετικό). Επιχείρησε, λοιπόν, να εφαρμόσει τον νόμο αυτό στην ιστορία. Υποστήριξε ότι κατά το πρώτο στάδιο ο άνθρωπος θεωρούσε τα πάντα εξαρτημένα από υπερφυσικά όντα. Κατά το δεύτερο στάδιο ερμήνευε τα πάντα με βάση αφηρημένες ιδέες. Στο τρίτο στάδιο, το θετικό, ο άνθρωπος, υποστήριξε ο Κοντ,

ερμηνεύει τα πάντα επιστημονικά, δηλαδή με βάση φυσικούς νόμους. Κατά τον Κοντ, θα έπρεπε η κοινωνία να οργανωθεί με βάση αυτούς τους νόμους. Η επιστήμη που θα βοηθούσε σε αυτό ήταν η κοινωνιολογία ή, όπως ο ίδιος την ονόμαζε, η κοινωνική φυσική. Η αντίληψη αυτή ονομάστηκε θετικισμός.

Ο φιλόσοφος **Φρίντριχ Χέγκελ** (1770-1831) πίστευε ότι το σύμπαν διακρίνεται σε τρεις σφαίρες: τον Λόγο, τη Φύση και το Πνεύμα. Το τελευταίο είναι εκείνο που κυριαρχεί, καθώς τόσο η Φύση όσο και ο Λόγος βασίζουν την ύπαρξή τους στο Πνεύμα και στις ιδέες. Ο Χέγκελ ήταν αυτός που εισηγήθηκε στους νεότερους χρόνους τη διαλεκτική μέθοδο. Σύμφωνα με αυτή, υπάρχουν τρεις αρχές, η θέση, η αντίθεση και η σύνθεση, μέσω των οποίων μπορούν να ερμηνευθούν τα ιστορικά φαινόμενα. Με βάση αυτή την αφετηρία, ο Χέγκελ υπήρξε ο πρώτος διανοητής της νεότερης εποχής που ερμήνευσε τον κόσμο θεωρώντας ότι βρίσκεται σε συνεχή μεταβολή.

Οι διανοητές **Καρλ Μαρξ** (1818-1883) και **Φρίντριχ Ένγκελς** (1820-1895) υιοθέτησαν τη διαλεκτική μέθοδο του Χέγκελ, κάνοντας, ωστόσο, μια σημαντική τροποποίηση: στη θέση του κινητήριου παράγοντα της ιστορίας τοποθέτησαν όχι το πνεύμα και τις ιδέες, όπως υποστήριζε ο Χέγκελ, αλλά τον άνθρωπο και την ύλη. Γι' αυτούς κινητήρια δύναμη της ιστορίας είναι η πάλη των τάξεων, δηλαδή η αδιάκοπη σύγκρουση ανάμεσα στην κοινωνική τάξη που έχει την εξουσία σε μια κοινωνία και την τάξη που επιχειρεί να της την αφαιρέσει. Θεωρούσαν, λοιπόν, ότι η σύγκρουση ανάμεσα στην κυρίαρχη αστική τάξη και την εργατική τάξη θα είχε ως αποτέλεσμα την επανάσταση, που θα άλλαζε συνολικά την κοινωνία εξαλείφοντας την κυριαρχία μιας κοινωνικής τάξης και θα οδηγούσε στον κομμουνισμό.

Τέλος, ο Φρίντριχ Νίτσε (1844-1900) υποστήριζε ότι αποτελεί πλάνη η πεποίθηση πως ο άνθρωπος μπορεί να συλλάβει την απόλυτη αλήθεια και δίδασκε ότι η αξία του ανθρώπου δεν βρίσκεται σ' αυτό που είναι αλλά σ' αυτό που μπορεί να γίνει, δηλαδή στον υπεράνθρωπο. Κύριο γνώρισμα του υπεράνθρωπου είναι η αποθέωση της δύναμης.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Να παρουσιάσετε σε σύντομο κείμενο τα κύρια γνωρίσματα της επιστημονικής ανάπτυξης κατά τον 19ο αιώνα.**
- 2. Διαθεματική δραστηριότητα: Χημεία, η θριαμβεύουσα επιστήμη του 19ου αιώνα: ανακαλύψεις και επιτεύγματα, εφαρμογές και προϊόντα, ο χημικός και η κοινωνική του θέση.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 25

Τέχνες και Γράμματα στον κόσμο τον 19ο αιώνα

Κατά το πρώτο μισό του 19ου αιώνα δέσποσαν στην ευρωπαϊκή τέχνη ο νεοκλασικισμός και ο ρομαντισμός.

Ο κλασικισμός ή νεοκλασικισμός, κυρίαρχος από το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα, θαύμαζε την τάξη και την πειθαρχία της κλασικής τέχνης των αρχαίων Ελλήνων και των Ρωμαίων, απ' όπου αντλούσε τα θέματα και την τεχνοτροπία του. Κύριοι εκπρόσωποί του υπήρξαν οι ζωγράφοι Νταβίντ (βλέπε έργα του σ. 16 και 21) και Ενγκρ.

Το κίνημα του ρομαντισμού

Ο ρομαντισμός πρωτοεμφανίστηκε στην Αγγλία και στη Γερμανία, κορυφώθηκε στη Γαλλία μετά το 1830 και εκφράστηκε σε όλες τις Τέχνες. Κύρια γνωρίσματά του ήταν η εγκατάλειψη των κλασικών προτύπων (τάξη, απλότητα), η κυριαρχία του συναισθήματος, η αγάπη για το μυστηριώδες, το ενδιαφέρον για το εξιδανικευμένο εθνικό παρελθόν, η θρησκευτική αναζήτηση, η στροφή στη φύση, η προτεραιότητα του φανταστικού έναντι του πραγματικού και του χρώματος έναντι της μορφής, η ελεύθερη διαμόρφωση του ύφους.

Οι ρομαντικοί καλλιτέχνες, απογοητευμένοι από την επικράτηση του συντηρητισμού στην Ευρώπη, μετά την ήττα του Ναπολέοντα, αναζήτησαν στην απόρριψη των κλασικών κανόνων μια διέξοδο. Η ανάδυση των εθνικών και φιλελεύθερων ιδεών τους ώθησε να αναζητήσουν στο έθνος, στην εθνική παράδοση αλλά και στην επαναστατική δράση τις πηγές της έμπνευσής

τους. Πολλοί απ' αυτούς συμμετείχαν σε επαναστατικά κινήματα. Μάλιστα, η ελληνική επανάσταση υπήρξε μία από τις πηγές έμπνευσης του ρομαντισμού.

Η μουσική ήταν το καλλιτεχνικό πεδίο στο οποίο εκφράστηκε πρώτα ο ρομαντισμός με κέντρο τη Γερμανία και κύριους εκπροσώπους τον Μπετόβεν αλλά και τους Σούμαν, Μπραμς και Βάγκνερ. Στο ίδιο κλίμα, ο Πολωνός Σοπέν εξέφρασε τη νοσταλγία για την πατρίδα του που εγκατέλειψε μετά την αποτυχημένη πολωνική επανάσταση του 1830.

1. Τζον Κόνσταμπλ, Το κάρο του σανού, 1821 περίπου.

Ένα από τα χαρακτηριστικά δείγματα του ρομαντισμού στη ζωγραφική.

Στην ποίηση ο ρομαντισμός εκφράστηκε αρχικά με τα έργα των μεγάλων Άγγλων ποιητών Κιτς, Σέλεϊ και Μπάιρον και στη συνέχεια με τους Γάλλους Λαμαρτέν, Βινί, Μισέ και Ουγκό. Οι ρομαντικοί ποιητές άντλησαν τόσο από τον εσωτερικό τους κόσμο όσο και από τον κοινωνικό και πολιτικό περίγυρό τους. Έντονα εθνικό χαρακτήρα πήρε η ρομαντική ποίηση στη Γερμανία

(Ρίχτερ, Νοβάλις), στην Ιταλία (Μαντσόνι, Λεοπάρντι) και στη Ρωσία (Πούσκιν).

Η πεζογραφία πρόσφερε σημαντικά ρομαντικά έργα, ξεκινώντας από τον Γάλλο Σατομπριάν, που αναζήτησε την έμπνευσή του στον χριστιανισμό (Το πνεύμα του χριστιανισμού), και συνεχίζοντας με τον Άγγλο Σκοτ δημιουργό ρομαντικών ιστορικών μυθιστορημάτων (Ιβανόης). Εκφράσεις του ενδιαφέροντος του ρομαντισμού για τα κοινωνικά προβλήματα πρέπει να θεωρηθούν ορισμένα έργα των Γάλλων Μπαλζάκ (Ανθρώπινη κωμωδία), Σταντάλ (Το κόκκινο και το μαύρο) και Ουγκό (Οι άθλιοι) που περιγράφουν και κάποτε στηλιτεύουν την κοινωνική αδικία.

Τέλος, στη ζωγραφική ο ρομαντισμός εκφράστηκε στα έργα του Άγγλου Κόνσταμπλ και των Γάλλων Ζερικό και Ντελακρουά (βλέπε έργο του σ.98/38 , 1ος τόμος). Μία από τις πηγές έμπνευσης του τελευταίου στάθηκε η ελληνική επανάσταση.

Το κίνημα του ρεαλισμού

Γύρω στα 1850, οι οικονομικές και κοινωνικές μεταβολές που έφερε η βιομηχανική επανάσταση προκάλεσαν την υποχώρηση του νεοκλασικισμού και του ρομαντισμού και την ανάδυση ενός νέου καλλιτεχνικού κινήματος, του ρεαλισμού. Κύρια γνωρίσματά του ήταν η προσπάθεια πιστής απόδοσης της πραγματικότητας, το ενδιαφέρον για την καθημερινότητα των απλών ανθρώπων, για το αληθινό και όχι για το ωραίο.

Η ζωγραφική υπήρξε κύριος χώρος έκφρασης του ρεαλισμού, που οφείλει το όνομά του σε ομότιπλη έκθεση που οργανώθηκε το 1855 από τον Γάλλο ζωγράφο Κουρμπέ και θεωρείται η αφετηρία του. Άλλοι σημαντικοί ρεαλιστές ζωγράφοι ήταν οι Γάλλοι Κορό, Ντομιέ και Μιγέ.

2. Σαν Φρανσουά Μιγέ, Οι σταχομαζώχτρες, 1857.
Ο ρεαλισμός στη ζωγραφική.

Η πεζογραφία έδωσε σπουδαία δείγματα ρεαλισμού στα έργα του Άγγλου Ντίκενς (Όλιβερ Τουίστ), των Γάλλων Φλομπέρ (Μαντάμ Μποβαρί) και Ζολά (Οι Ρουγκόν Μακάρ) και των Ρώσων Ντοστογιέβσκι (Έγκλημα και τιμωρία) και Τολστόι (Πόλεμος και ειρήνη).

Αναζητήσεις στα τέλη του 19ου αιώνα – Ιμπρεσιονισμός

Προς τα τέλη του 19ου αιώνα μια σειρά αναζητήσεις δημιούργησαν νέα δεδομένα.

Η ποίηση, ιδίως στη Γαλλία, συγκλονίστηκε από την επανάσταση του συμβολισμού, κινήματος που αρνούσαν κάθε κανόνα και προσπάθησε να εκφράσει τη φαντασία. Με πρόδρομο τον Μποντλέρ και κορυφαίους εκφραστές τους Βερλέν, Μαλαρμέ και Ρεμπό, ο συμβολισμός τάραξε τον ποιητικό κόσμο της εποχής και παρέμεινε κυρίαρχος μέχρι και τις δύο πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα.

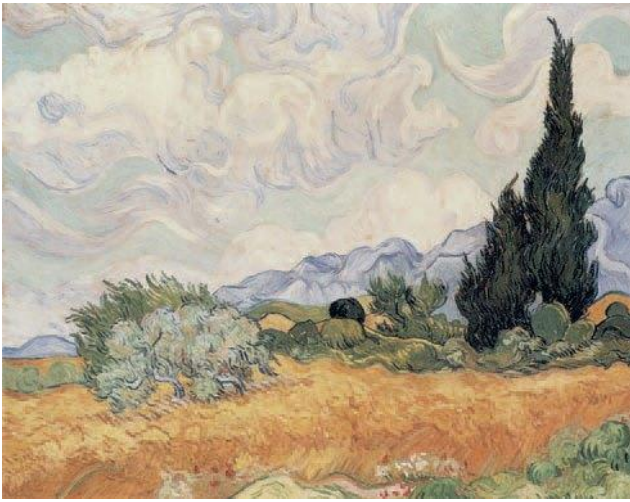
Η δραματουργία τόνισε την ανάγκη κοινωνικής χειραφέτησης μέσα από τα έργα του Νορβηγού Ίψεν, του κορυφαίου θεατρικού συγγραφέα του 19ου αιώνα (Κουκλόσπιτο), του Σουηδού Στρίνμπεργκ (Πατέρας) και του Ρώσου Τσέχοφ (Ο θείος Βάνιας).

Στη ζωγραφική η ανανέωση ήρθε με το κίνημα του ιμπρεσιονισμού. Κύριο γνώρισμά του υπήρξε η προσπάθεια να αποδοθεί η φευγαλέα εντύπωση (impression). Όλο το βάρος έπεφτε στα μεταβαλλόμενα είδωλα των πραγμάτων, ιδίως στις αποτυπώσεις του φωτός. Κύριοι εκπρόσωποί του ήταν οι Μονέ, Πισαρό, Ρενουάρ και Ντεγκά. Οι μεταϊμπρεσιονιστές (Σερά, Γκογκέν, Βαν Γκογκ, Σεζάν κ.ά.), που είχαν λίγα κοινά στοιχεία μεταξύ τους, αξιοποίησαν τις καινοτομίες των ιμπρεσιονιστών.

**3. Κλοντ Μονέ, Εντύπωση (Impression):
Ανατολή, 1872.**

Το έργο στο οποίο οφείλει το όνομά του το κίνημα του ιμπρεσιονισμού.

4.

5.

4. Βίνσεντ βαν Γκογκ, Σταροχώραφο με κυπαρίσσια, 1889.
5. Πολ Σεζάν, Βουνά στην Προβηγκία, 1886-1890.

Τέλος, στη γλυπτική οι αναζητήσεις εκφράστηκαν κυρίως στο έργο του Γάλλου Ροντέν, του σημαντικότερου γλύπτη του 19ου αιώνα, που επιδίωκε την απόδοση βαθύτερων συναισθημάτων και πανανθρώπινων αξιών.

6. Ογκίστ Ροντέν,
Το χέρι του Θεού, 1898.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...ακούστε

✓ Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν, Σονάτα του σεληνόφωτος, 3η Συμφωνία και 9η Συμφωνία.

...δείτε θεατρικές παραστάσεις

✓ Ερρίκος Ίψεν, Το κουκλόσπιτο (1879), Βρικόλακες (1881).

✓ Αύγουστος Στρίνμπεργκ, Δεσποινίς Τζούλια (1888).

✓ Άντον Τσέχοφ, Ο γλάρος (1895), Ο θείος Βάνιας (1897), Οι τρεις αδερφές

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε πίνακες του Νταβίντ (σ.16 και 21) και να εντοπίσετε σε αυτούς γνωρίσματα του κλασικισμού στη ζωγραφική.
2. Το έργο του Μιγέ Οι σταχομαζώχτρες (εικόνα 2) θεωρείται ένας πίνακας – μανιφέστο της ρεαλιστικής ζωγραφικής του 19ου αιώνα. Ποια γνωρίσματά του στηρίζουν μια τέτοια εκτίμηση;
3. Να μελετήσετε τον πίνακα του Μονέ Εντύπωση: Ανατολή (εικόνα 3) και στη συνέχεια να καταγράψετε τα κύρια γνωρίσματα του ιμπρεσιονισμού όπως εντοπίζονται σε αυτόν.

ΕΝΟΤΗΤΑ 26

Πνευματική ζωή, Γράμματα και Τέχνες στην Ελλάδα τον 19ο αιώνα

Κύριες κατευθύνσεις της ελληνικής πνευματικής ζωής

Το στοιχείο που δέσποσε στην ελληνική πνευματική ζωή τον 19ο αιώνα ήταν η προσπάθεια οικοδόμησης μιας εθνικής ταυτότητας κοινής για ολόκληρο τον ελληνισμό.

Έτσι, ιδιαίτερη σημασία δόθηκε στην ιστορία και στη λαογραφία. Οι απόψεις του Γερμανού ιστορικού Φαλμεράιερ, που υποστήριζε ότι οι Έλληνες του 19ου αιώνα ελάχιστη σχέση είχαν με τους αρχαίους Έλληνες, έστρεψαν το ενδιαφέρον στην αναζήτηση της εθνικής συνέχειας. Οι Σπυρίδων Ζαμπέλιος και Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος υποστήριξαν ότι η συνέχεια του ελληνισμού από την αρχαιότητα υπήρξε αδιάκοπη και, για να ενισχύσουν αυτή τη θέση, στράφηκαν στη μελέτη του Βυζαντίου. Έτσι, διαμορφώθηκε το τριμερές σχήμα της ελληνικής ιστορίας: αρχαία, βυζαντινή, νεότερη. Το σχήμα αυτό κυριαρχεί μέχρι σήμερα στην ελληνική ιστοριογραφία, ιδίως στη σχολική. Οι ίδιες ανάγκες ενίσχυσης της ελληνικής εθνικής ταυτότητας οδήγησαν στη μελέτη της σύγχρονης λαϊκής ζωής και των λαϊκών εθίμων. Πρωτεργάτης υπήρξε ο Νικόλαος Πολίτης, θεμελιωτής της λαογραφίας στην Ελλάδα.

1. Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος

Στο πλαίσιο αυτό, το πανεπιστήμιο, που ιδρύθηκε το 1837, επιφορτίστηκε, εκτός από τις αυτονόητες λειτουργίες του, και με μια «αποστολή»: να εμφυσήσει στους ομογενείς «αλύτρωτους» φοιτητές του τις εθνικές αξίες, ώστε αυτοί να τις μεταδώσουν στις πατρίδες τους ως εκπαιδευτικοί και κληρικοί.

Κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις του γλωσσικού ζητήματος

Το γλωσσικό ζήτημα επανεμφανίστηκε [ενν. στα τέλη του 19ου αιώνα] με το χαρακτηριστικό γνώρισμα των προεπαναστατικών διενέξεων: τη βαθιά σύγκρουση ανάμεσα σε αντιλήψεις οι οποίες δεν αναφέρονταν μόνο στη γλώσσα αλλά στη συνολική προαγωγή της ελληνικής κοινωνίας. [...] Το εκσυγχρονιστικό ρεύμα των τρικουπικών χρόνων ήταν ένα ρεύμα που πήγαζε από τα οικονομικά και κοινωνικά δεδομένα της περιόδου και το οποίο προσπάθησε να δώσει λύσεις αναγκαστικά ανατρεπτικές παλαιών και κατεστημένων δομών και συμπεριφορών. Το ρεύμα αυτό εισήλθε σταδιακά στο χώρο του πολιτισμού και από τη δεκαετία του 1880 άρχισε να συμπαρασύρει και την υπόθεση της γλώσσας.

P. Σταυρίδη–Πατρικίου, «Ιδεολογικές διαδρομές», Ιστορία του νέου ελληνισμού, Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα 2003, τόμ. 5ος σ. 182.

Βεβαίως, η απόκτηση μιας πολιτιστικής ταυτότητας κοινής για όλο τον ελληνισμό έπρεπε να βασίζεται σε μια ενιαία, καθομιλουμένη γλώσσα. Στο πλαίσιο αυτό, αναπτύχθηκε το κίνημα του δημοτικισμού, δηλαδή η συστηματική προσπάθεια καθιέρωσης της δημοτικής ως γλώσσας της εκπαίδευσης της διοίκησης και της

λογοτεχνίας. Πρωτεργάτης υπήρξε ο γλωσσολόγος Γιάννης Ψυχάρης (1854-1929), που με το βιβλίο Το ταξίδι μου (1888) υποστήριξε την ανάγκη γενίκευσης της χρήσης της δημοτικής γλώσσας. Δεν ήταν όλοι, όμως, σύμφωνοι. Μάλιστα σημειώθηκαν επεισόδια με νεκρούς και τραυματίες το 1901, λόγω της μετάφρασης του Ευαγγελίου στη δημοτική (Ευαγγελικά), και το 1903, όταν υπερσυντηρητικοί διαμαρτυρήθηκαν βίαια για τη μετάφραση της Ορέστειας του Αισχύλου σε απλή καθαρεύουσα (Ορεστειακά). Στις αντιδράσεις αυτές πρωτοστατούσε το συντηρητικό φοιτητικό κίνημα της εποχής.

Γράμματα

Ο Διονύσιος Σολωμός και η Επτανησιακή Σχολή
Κορυφαία μορφή των ελληνικών Γραμμάτων μέχρι και τα μέσα του 19ου αι. υπήρξε ο Διονύσιος Σολωμός (1798-1857). Δημιουργός του εμπνευσμένου από την επανάσταση του 1821 ποιήματος Ύμνος εις την Ελευθερίαν, που οι δύο πρώτες stroφές του μελοποιημένες από τον Νικόλαο Μάντζαρο αποτελούν τον εθνικό ύμνο των Ελλήνων, ο Σολωμός ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την ελληνική λαϊκή γλώσσα. Γύρω του σχηματίστηκε ένας κύκλος διανοουμένων (Γ. Τερτσέτης, Ι. Πολυλάς Γρ. Μαρκοράς κ.ά.) που συμμερίζονταν τις απόψεις του και έμειναν γνωστοί ως Επτανησιακή Σχολή. Πλάι σε αυτούς ξεχωριστές περιπτώσεις ήταν ο δημοκράτης καρμπονάρος Ανδρέας Κάλβος ο οποίος άνοιξε με τον λυρισμό του νέους δρόμους στην ελληνική ποίηση, ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης και ο Ανδρέα Λασκαράτος.

2. Διονύσιος Σολωμός

Οι Φαναριώτες και η Παλαιά Αθηναϊκή Σχολή (1830-1880) Παράλληλα, η λογοτεχνία του ελεύθερου κράτους αντιπροσωπεύεται, κατά την περίοδο 1830-1880, από το έργο Φαναριωτών λογίων, όπως οι Αλέξανδρος και Παναγιώτης Σούτσος και ο Αλέξανδρος Ραγκαβής, που γράφουν στην καθαρεύουσα αλλά δεν ξεπερνούν την απλή μίμηση του γαλλικού ρομαντισμού. Μετά το 1860 ο ρομαντισμός οδηγήθηκε στο αποκορύφωμα και στην κάμψη. Παράλληλα, αναπτύχθηκε και η πεζογραφία. Ο Εμμανουήλ Ροΐδης (Η πάπισσα Ιωάννα), ο Παύλος Καλλιγιάς (Θάνος Βλέκας) και ο Δημήτριος Βικέλας (Λουκής Λάρας) υπήρξαν οι σημαντικότεροι εκπρόσωποί της.

3. Κωστής Παλαμάς

Η Νέα Αθηναϊκή Σχολή και η γενιά του 1880 Στις αρχές της δεκαετίας του 1870 ορισμένοι νέοι λογοτέχνες άρχισαν να απορρίπτουν τον ρομαντισμό και να στρέφονται προς την εκφραστική και θεματική απλότητα. Η χρονολογία 1880 θεωρήθηκε ορόσημο, γιατί εκείνη τη χρονιά εκδόθηκαν δύο ποιητικές συλλογές (οι Στίχοι του Ν. Καμπά και οι Ιστοί αράχνης του Γ. Δροσίνη) που εξέφραζαν το πνεύμα της αλλαγής. Στην ποίηση, κύριος εκφραστής της γενιάς του 1880 ήταν ο Κωστής Παλαμάς, μια από τις σημαντικότερες μορφές των νεοελληνικών γραμμάτων. Περίπου την ίδια εποχή, στην πεζογραφία, αναπτύχθηκε το διήγημα, στο οποίο ξεχώρισαν οι Γεώργιος Βιζυηνός και Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Τέχνες

Η ζωγραφική και η γλυπτική Η ελληνική ζωγραφική και η γλυπτική του 19ου αιώνα ήταν επηρεασμένες από δυτικά πρότυπα, με ισχυρότερη την επιρροή της σχολής του Μονάχου, στην οποία μαθήτευσαν ορισμένοι από τους σημαντικότερους Έλληνες δημιουργούς της εποχής.

Οι Ανδρέας Κριεζής (βλέπε έργο του, τόμος 3ος σ. 69 / 61), Διονύσιος Τσόκος και Θεόδωρος Βρυζάκης (βλέπε έργα του τόμος 1ος σ. 74,75/30, 80,81/32) εμπνεύστηκαν από τον Αγώνα. Η συνέχεια σφραγίστηκε από τις τρεις μεγάλες μορφές της ελληνικής ζωγραφικής του 19ου αιώνα, Νικηφόρο Λύτρα, τον Κωνσταντίνο Βολανάκη και τον Νικόλαο Γύζη, που είχαν σπουδάσει και ζήσει στο Μόναχο. Ο Ν. Λύτρας (1832-1904) ασχολήθηκε αρχικά με ιστορικά θέματα (βλέπε έργο του τόμος 1ος σ. 78/31), αλλά στην πορεία στράφηκε προς την απεικόνιση της καθημερινής ζωής. Ο Κ. Βολανάκης (1836-1882) εμπνεύστηκε από τη θάλασσα και τη ναυτική ζωή (βλέπε έργο του, τόμος 2ος σ. 39/62). Ο Ν. Γύζης (1812-1901) διακρίθηκε για μια διάθεση εξιδανίκευσης των θεμάτων. Επίσης σημαντικότερος γλύπτης της εποχής υπήρξε ο Γιαννούλης Χαλεπάς (1851-1938).

4. Κωνσταντίνος Βολανάκης,
Το λιμάνι του Βόλου, 1875.

5. Νικόλαος Γύζης, Τα αρραβωνιάσματα, 1875.

6. Νικηφόρος Λύτρας, Τα κάλαντα, 1875.

7. Γιαννούλης Χαλεπάς,
Η Κοιμωμένη, 1878.

8. Νικόλαος Γύζης,
Ιστορία, 1892.

9. Νικόλαος Γύζης,
Η Δόξα των Ψαρών, 1898-

10. Η Βουλή των Ελλήνων,
έργο του Φρειδερίκου φον Γκέρτνερ. Το κτίριο
σχεδιάστηκε αρχικά ως ανάκτορο του Όθωνα.

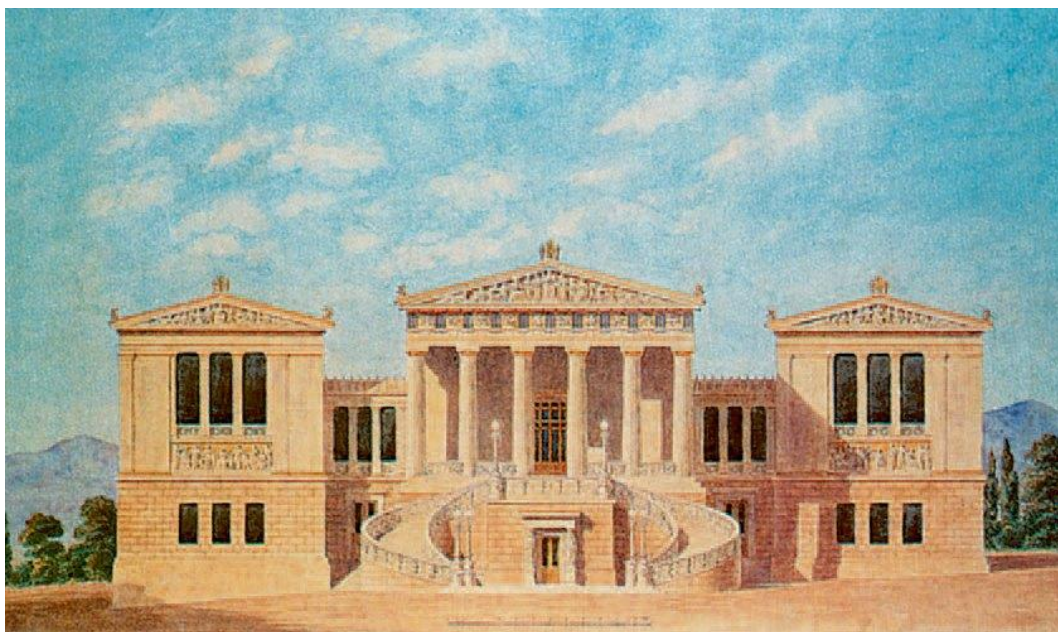
Η αρχιτεκτονική Κατά την οθωνική περίοδο, τα μεγάλα κτίρια σχεδιάστηκαν με βάση τον κλασικισμό από ξένους αρχιτέκτονες, όπως ο Χριστιανός Χάνσεν (Πανεπιστήμιο Αθηνών), ο αδερφός του Θεόφιλος [Ακαδημία, Εθνική Βιβλιοθήκη, Μέγαρο Δημητρίου (πρώτη μορφή του σημερινού ξενοδοχείου Μ. Βρετανία)] και ο Φρειδερίκος φον Γκέρτνερ (ανάκτορα, σημερινή Βουλή).

11. Αναμνηστική καρτ ποστάλ στην οποία εικονίζονται τα ανάκτορα του διαδόχου Κωνσταντίνου (σημερινό Προεδρικό Μέγαρο), έργο του Ερνέστου Τσίλερ.

Ο Ερνέστος Τσίλερ ήταν ο αρχιτέκτονας που σφράγισε το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα τόσο με τα πολλά έργα του [ανάκτορα Τατοΐου, Ανάκτορα του διαδόχου Κωνσταντίνου (σημερινό Προεδρικό Μέγαρο)] όσο και με τη διδασκαλία του στο Πολυτεχνικό Σχολείο.

Παράλληλα, έδρασαν και Έλληνες αρχιτέκτονες. Ο Σταμάτης Κλεάνθης συνέταξε μαζί με τον Γερμανό συνάδελφό του Εδουάρδο Σάουμπερτ ένα φιλόδοξο πολεοδομικό σχέδιο της Αθήνας (που μικρό μέρος του εφαρμόστηκε) και τα σχέδια του Πειραιά. Ο Λύσανδρος Καυταντζόγλου, διευθυντής για χρόνια του Πολυτεχνικού Σχολείου, έκτισε το Πολυτεχνείο, το Οφθαλμιατρείο και άλλα κτίρια.

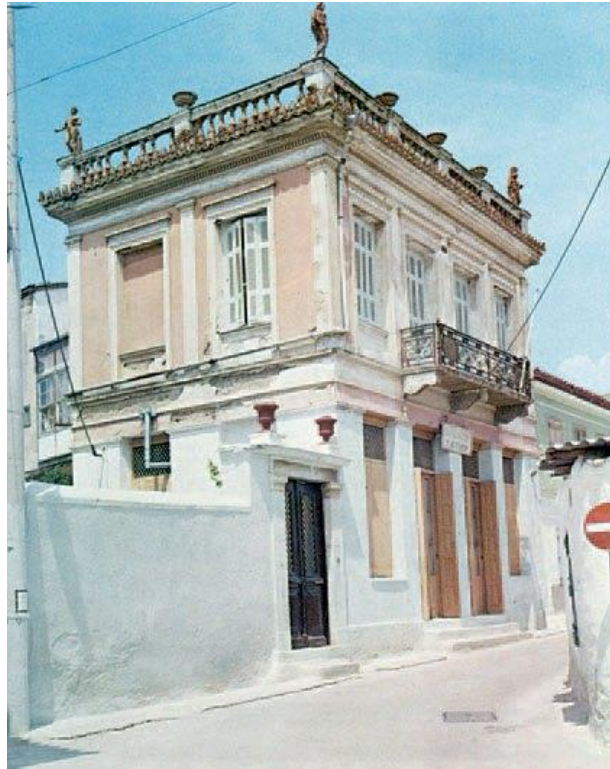

12. Η Εθνική Βιβλιοθήκη (Αθήνα), έργο του Θεόφιλου Χάνσεν.

Γύρω στα τέλη του 19ου αιώνα διαμορφώθηκε το νεοκλασικό σπίτι, μια αρχιτεκτονική μορφή με στοιχεία που παραπέμπουν στην αρχαία Ελλάδα. Πολλά νεοκλασικά σπίτια σώζονται μέχρι τις μέρες μας τόσο στην Αθήνα όσο και σε διάφορες άλλες πόλεις της Ελλάδας. Τα σημαντικότερα από αυτά έχουν κηρυχθεί διατηρητέα από το ελληνικό κράτος.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να σχολιάσετε μία από τις εικόνες 4-9 της ενότητας σε σύντομο γραπτό κείμενο.
2. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαλέξετε ένα από τα οικοδομήματα που αναφέρονται στην ενότητα, να το μελετήσετε από φωτογραφία (ή, ακόμη καλύτερα, να το επισκεφθείτε) και στη συνέχεια να το περιγράψετε γραπτά ή να το ζωγραφίσετε, ανάλογα με την προτίμησή σας.

13. Νεοκλασικό σπίτι στην Αίγινα.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι κατά τον 19ο αιώνα...

- ✓ οι επιστήμες προόδευσαν ιδιαίτερα και συνδέθηκαν ακόμη περισσότερο με την οικονομία
- ✓ η δαρβινική θεωρία της εξέλιξης άλλαξε πολλά από τα δεδομένα της ανθρώπινης σκέψης
- ✓ σημαντικοί διανοητές όπως οι Κοντ, Χέγκελ, Μαρξ και Νίτσε πρότειναν νέους τρόπους αντιμετώπισης του κόσμου
- ✓ στα Γράμματα και στις Τέχνες κυριάρχησαν ο ρομαντισμός και ο ρεαλισμός
- ✓ η πνευματική ζωή της Ελλάδας επηρεάστηκε από τα ευρωπαϊκά διανοητικά και καλλιτεχνικά ρεύματα, αλλά περισσότερο σημαδεύτηκε από τη συστηματική προσπάθεια συγκρότησης μιας ισχυρής εθνικής ταυτότητας ενιαίας για όλο τον ελληνισμό.

Μέρος Δεύτερο

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΑ ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στρατιώτες στα χαρακώματα
του Α' Παγκόσμιου πολέμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΓΟΥΔΙ (1909) ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ (1913)

Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ το κίνημα του 1909 στο Γουδί και τα αποτελέσματά του
- ✓ την ανάδειξη του Ελευθέριου Βενιζέλου σε πρωθυπουργό της Ελλάδας και το βενιζελικό πρόγραμμα ανασυγκρότησης και εκσυγχρονισμού της χώρας
- ✓ τους βαλκανικούς πολέμους και τα αποτελέσματά τους.

ΕΝΟΤΗΤΑ 27

Το κίνημα στο Γουδί (1909)

Κατά την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα η Ελλάδα αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα (1893: πτώχευση, 1898: επιβολή Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου). Η κρίση εντάθηκε στις αρχές του 20ού αιώνα, καθώς η διεθνής οικονομική ύφεση έκανε δύσκολη τη διάθεση των ελληνικών αγροτικών προϊόντων στις ξένες αγορές και περιορίσε τα εμβάσματα των Ελλήνων μεταναστών από την Αμερική και την Αίγυπτο. Παράλληλα, έκδηλη ήταν η αδυναμία της πολιτικής ηγεσίας να διαχειριστεί αποτελεσματικά τις εθνικές διεκδικήσεις, με αποτέλεσμα άλλοτε να οδηγεί τη χώρα σε ήττες (πόλε-

μος του 1897) και άλλοτε να κατηγορείται ότι παρέμεινε αδρανής μπροστά στις εξελίξεις. Έτσι, επικρατούσε πολιτική αστάθεια, καθώς κυβερνήσεις σύντομης θητείας διαδέχονταν η μία την άλλη χωρίς καμιά να φαίνεται ικανή να αντιμετωπίσει τα κρίσιμα προβλήματα της χώρας. Η δυσαρέσκεια ήταν διάχυτη στην ελληνική κοινωνία.

Στο πλαίσιο αυτό, μειωνόταν διαρκώς το κύρος των πολιτικών και της μοναρχίας. Η τελευταία κατηγορούνταν για συνεχείς παρεμβάσεις στις ένοπλες δυνάμεις, που αποδίδονταν από πολλούς στις επιλογές του διαδόχου Κωνσταντίνου, καθώς και για τη στάση του ύπατου αρμοστή της Κρήτης πρίγκιπα Γεώργιου, που θεωρήθηκε υπεύθυνος για τη ρήξη με τον Βενιζέλο και την επανάσταση του Θέρισου (1905 - βλέπε ενότητα 21).

1. Η Αναγέννηση της Ελλάδας στις 15 Αυγούστου 1909 (λαϊκή λιθογραφία).

1. Ορισμένα από τα αιτήματα του Στρατιωτικού Συνδέσμου

Ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος ποθεί όπως η θρησκεία μας υψωθή εις τον εμπρέποντα ιερόν προορισμό της όπως η Διοίκησις της χώρας καταστή χρηστή και έντιμος, όπως η Δικαιοσύνη απονέμεται ταχέως μετ' αμεροληψίας και ισότητος προς άπαντας εν γένει τους πολίτας αδιακρίτως τάξεως, όπως η Εκπαίδευσις του Λαού καταστή λυσιτελής δια τον πρακτικόν βίον και τας στρατιωτικάς ανάγκα της χώρας [...] και τέλος όπως τα οικονομικά ανορθωθώσι, [...], ώστε αφ' ενός μεν ο σχεδόν πενόμενος ελληνικός λαός ανακουφισθή εκ των επαχθών φόρων, ους ήδη καταβάλλει και οίτινες ασπλάχνως κατασπαταλώνται προς διατήρησιν πολυτελών και περιττών υπηρεσιών και υπαλλήλων, χάριν της απαΐσιας συναλλαγής, αφ' ετέρου δε καθορισθώσι θετικώς τα όρια εντός των οποίων δύνανται ν' αυξηθώσιν αι δαπάναι διά την στρατιωτικήν της χώρας παρα-σκευήν και διά την συντήρησιν του στρατού και του στόλου εν ειρήνη.

N. Ζορμπάς, Απομνημονεύματα, Αθήνα 1925, σ. 17.

Σε αυτές τις συνθήκες ιδρύθηκε, τον Μάιο του 1909, ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος, μια οργάνωση κατώτερων αξιωματικών. Τα μέλη του Συνδέσμου δυσφορούσαν τόσο για το ότι η βασιλική οικογένεια προωθούσε τους ευνοούμενούς της στο στράτευμα όσο και για την κακή κατάσταση των ενόπλων δυνάμεων.

Η πολιτική ηγεσία επιχείρησε, αρχικά, να διαπραγματευτεί με τον Σύνδεσμο. Όταν, όμως προσπάθησε, στις 12 Αυγούστου 1909, να συλλάβει την ηγεσία του, ο Σύνδεσμος αφού ανέθεσε την αρχηγία του στον

συνταγματάρχη Νικόλαο Ζορμπά, προχώρησε, στις 15 Αυγούστου 1909, στην εκδήλωση κινήματος με κέντρο το στρατόπεδο στο Γουδί (περιοχή της Αθήνας). Καθώς η κυβέρνηση δεν διέθετε δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τους κινηματίες δέχτηκε τους όρους τους. Τότε αυτοί επέστρεψαν στις θέσεις τους διατηρώντας ωστόσο, στο ακέραιο την οργάνωσή τους.

Ο Σύνδεσμος ζητούσε, κυρίως, την αναδιοργάνωση των ενόπλων δυνάμεων. Αυτό πρακτικά σήμαινε την απομάκρυνση από το στράτευμα των πριγκίπων, δηλαδή του διαδόχου Κωνσταντίνου και των άλλων γιων του βασιλιά, αίτημα που ικανοποιήθηκε αμέσως. Η κίνηση αυτή αποτελούσε προϋπόθεση για την κατάργηση της ευνοιοκρατίας και την ανεμπόδιστη βαθμολογική εξέλιξη όλων των αξιωματικών. Παράλληλα, η ηγεσία του κινήματος διατύπωσε και κάποια γενικότερα, αν και θολά, αιτήματα που αφορούσαν μεταρρυθμίσεις στη διοίκηση του κράτους στην οικονομία, στη δικαιοσύνη και στην εκπαίδευση.

Το γεγονός ότι οι μη στρατιωτικοί στόχοι του κινήματος ήταν γενικοί και αόριστοι δεν εμπόδισε την υιοθέτησή τους από την ελληνική κοινωνία. Αντιθέτως μάλλον συνέβαλε στο να λειτουργήσει το κίνημα του 1909 ως καταλύτης που προκάλεσε μια έκρηξη γενικότερων λαϊκών αιτημάτων, τα οποία στρέφονταν κατά της «συναλλαγής» και συνοψίζονταν στο αόριστο αλλά σίγουρα επιτακτικό αίτημα της «Ανόρθωσης» του κράτους.

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1909 ο λαός της Αθήνας μ' ένα εντυπωσιακό συλλαλητήριο που οργανώθηκε από τον Σύνδεσμο και διάφορες επαγγελματικές οργανώσεις εξέφρασε την υποστήριξή του προς το κίνημα.

Αρχικά, ο Σύνδεσμος δοκίμασε να υλοποιήσει τις επιδιώξεις του μέσω της κυβέρνησης Μαυρομιχάλη,

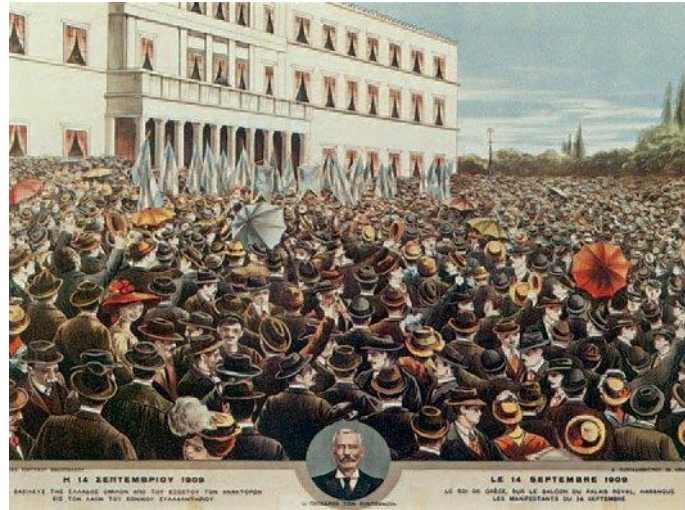
που διορίστηκε από τον Γεώργιο αμέσως μετά την εκδήλωση του κινήματος. Ωστόσο, η αμοιβαία καχυποψία δεν άφησε να προκύψει κάποιο ουσιαστικό αποτέλεσμα. Έτσι, η ηγεσία του Συνδέσμου κάλεσε στην Αθήνα τον Ελευθέριο Βενιζέλο, που είχε διακριθεί στην πολιτική ζωή της Κρήτης και στους αγώνες των Κρητικών για ένωση με την Ελλάδα.

2. Η λαϊκή υποστήριξη προς τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο

Πλέον των εβδομήκοντα χιλιάδων πολιτών πάσης τάξεως και πάσης ηλικίας συνεκεντρώθησαν από της 2ας μεταμεσημβρινής εις τον ευρύτατον χώρον του Πολυγώνου [...]. Προ της εκκινήσεως εκ του Πεδίου του Άρεως ο Πρόεδρος των Συντεχνιών Παπαφώτης [...] ανέγνωσε το ψήφισμα του συλλαλητηρίου, διά του οποίου, αφού ενεκρίνετο η εξέγερσις του Στρατού και του Στόλου, συνίστατο εις την Κυβέρνησιν, όπως υποβάλη τάχιστα εις την Βουλήν σύστημα νομοθεσίας καταδικάζον την συναλλαγήν και μέλλον να οδήγησιν εις την ανόρθωσιν της διοικήσεως.

Εφημερίδα Χρόνος, 15 Σεπτεμβρίου 1909.

Πηγή: Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΔ', α 262.

2. Συλλαλητήριο υπέρ του κινήματος του 1909, Αθήνα, 14 Σεπτεμβρίου 1909.

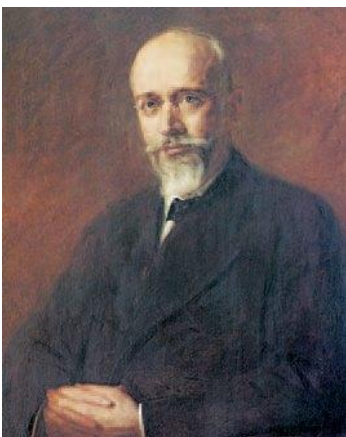
ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να σχολιάσετε σε σύντομο κείμενο την εικόνα 1: Ποια μορφή δεσπόζει; Ποιες άλλες μορφές εικονίζονται; Ποιους συμβολισμούς μπορείτε να εντοπίσετε;
2. Να μελετήσετε και να σχολιάσετε την πηγή 2 και την εικόνα 2. Πώς ερμηνεύετε τη θετική στάση του λαού της Αθήνας απέναντι στο κίνημα του 1909;

ΕΝΟΤΗΤΑ 28

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος πρωθυπουργός: η βενιζελική πολιτική της περιόδου 1910-1912

Μετά το κίνημα του 1909, ο Σύνδεσμος κάλεσε τον Ελευθέριο Βενιζέλο στην Αθήνα και του πρότεινε την πρωθυπουργία. Ο Κρητικός πολιτικός, όμως, αρνήθηκε. Επίσης, δεν συμφώνησε με εκείνους που ζητούσαν την κατάργηση της μοναρχίας. Έκρινε ότι μια τέτοια απόφαση θα δίχαζε τον λαό σε μια στιγμή που αναμένονταν κρίσιμες εξελίξεις στην περιοχή. Έτσι, συμφωνήθηκε ανάμεσα στον Σύνδεσμο, τον βασιλιά, τα παλαιά κόμματα και τον Βενιζέλο να γίνουν εκλογές για την ανάδειξη αναθεωρητικής Βουλής (βλέπε γλωσσάριο) και όχι συντακτικής (βλέπε γλωσσάριο), όπως ζητούσαν ορισμένοι. Τελικά, μετά από δύο εκλογικές αναμετρήσεις (Αύγουστος και Νοέμβριος 1910), το Κόμμα των Φιλελευθέρων, που μόλις είχε ιδρυθεί από τον Βενιζέλο και αποτελούνταν κυρίως από νέους πολιτικούς κέρδισε την πλειοψηφία στη Βουλή.

Ελευθέριος Βενιζέλος

Αποτέλεσμα των εργασιών της αναθεωρητικής Βουλής ήταν το αναθεωρημένο σύνταγμα του 1911, που προστάτευε αποτελεσματικότερα τις ατομικές

ελευθερίες, επέτρεπε στο κράτος να αφαιρεί από τους ιδιοκτήτες τους με αποζημίωση μεγάλες εκτάσεις γης για να μοιραστούν σε ακτήμονες, θέσπιζε τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, απαγόρευε στους στρατιωτικούς και στους δημοσίους υπαλλήλους να εκλέγονται βουλευτές και καθιέρωνε την υποχρεωτική, δωρεάν εκπαίδευση. Στην προώθηση των παραπάνω μεταρρυθμίσεων καταλυτικό ρόλο έπαιξε και η ολιγομελής αλλά ιδιαίτερα δραστήρια ριζοσπαστική κοινοβουλευτική ομάδα των Κοινωνιολόγων με επικεφαλής τον Αλέξανδρο Παπαναστασίου.

Παράλληλα, ο Βενιζέλος ασχολήθηκε με την αναδιοργάνωση των ενόπλων δυνάμεων, φρόντισε να αποκτήσει ισχυρή επιρροή στο στράτευμα και επιδίωξε την αξιοποίηση όλων των αξιωματικών. Στο πλαίσιο αυτό, επανέφερε στην ηγεσία του στρατού τον διάδοχο Κωνσταντίνο, επιλογή που προκάλεσε αντιδράσεις ανάμεσα στους βενιζελικούς.

Όλες οι παραπάνω βενιζελικές πολιτικές πρωτοβουλίες συνδέονταν στενά με την εκτίμηση του Βενιζέλου ότι η Ελλάδα σύντομα θα έπρεπε να πάρει μέρος σε πόλεμο για να επιτύχει τους εθνικούς της στόχους. Υπό αυτό το πρίσμα πρέπει να ερμηνευθούν η συμβιβαστική στάση του απέναντι στη μοναρχία, τα μέτρα που προώθησε υπέρ των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων και η στρατιωτική ανασυγκρότηση της χώρας.

Οι εκλογές του Μαρτίου 1912 εξελίχθηκαν σε θρίαμβο του κόμματος των Φιλελευθέρων. Φάνηκε καθαρά ότι μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας πίστευε ότι ο Βενιζέλος ήταν ο ηγέτης που μπορούσε να επιλύσει μεγάλα κοινωνικά και εθνικά ζητήματα. Παράλληλα, σημειώθηκε η ριζικότερη μέχρι τότε πολιτική ανανέωση με την εκλογή μεγάλου αριθμού νέων βουλευτών.

**Ο Βενιζέλος υποστηρίζει
την ανάγκη πολιτικών μεταρρυθμίσεων,**

[Αποσπάσματα από την πρώτη ομιλία του Ελ.
Βενιζέλου στον αθηναϊκό λαό (22.8.1910)]

Βενιζέλος: ...έδωκα την γνώμην να αφοσιωθή ο Στρατός
εις το επείγον έργον της ανασυντάξεως των στρατιωτι-
κών δυνάμεων της χώρας και συγχρόνως έδωκα εις
την Επανάστασιν την συμβουλήν να αξιώση και να
επιβάλη την σύγκλησιν Αναθεωρητικής Βουλής...

Φωναί: Όχι, όχι.

Έτεροι φωναί: Σιωπή, σιωπή.

Βενιζέλος: ...Αναθεωρητικής Βουλής, ήτις θα προέβαινε
εις την αναθεώρησιν των διατάξεων εκείνων του
Συντάγματος την ανάγκην της μεταρρυθμίσεως των
οποίων είχε καταδείξη η πείρα ημίσεος σχεδόν αιώνος
[...]. Αλλά θα παραγνώριζε τις προφανή αλήθειαν, εάν
δεν ανεγνώριζεν ότι εύρυνσις του κύκλου των εργασιών
της όπως αναθεωρηθώσι και άλλαι διατάξεις του
Συντάγματος μη θίγουσαι ούτε την μορφήν της
Πολιτείας, ούτε την Εξουσίαν και το πρόσωπον του
Βασιλέως, ούτε την τάξιν της Διαδοχής, ανταποκρίνεται
προς ισχυράν αξίωσιν της Κοινής Γνώμης [...].

Βίβλος Ελευθερίου Βενιζέλου, Αθήνα 1964,
τόμ. Α΄, σ. 364.

ΑΣΚΗΣΗ

Να μελετήσετε την πηγή. Ποια άποψη υποστηρίζει ο Ελ.
Βενιζέλος; Πώς αντιμετωπίζει το αίτημα για σύγκληση
συντακτικής Βουλής; Ποιο θεωρεί ότι πρέπει να είναι το
εύρος των μεταρρυθμίσεων;

ΕΝΟΤΗΤΑ 29

Οι βαλκανικοί πόλεμοι (1912-1913)

Τα αίτια Λίγο καιρό μετά την επικράτηση των Νεότουρκων (βλέπε ενότητα 22) έγινε φανερό ότι κύριος στόχος τους ήταν ο πλήρης εκτουρκισμός του οθωμανικού κράτους, πράγμα που σήμαινε διώξεις σε βάρος των αλλοεθνών πληθυσμών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η πολιτική αυτή αναζωπύρωνε τα εθνικά αισθήματα των γειτονικών βαλκανικών λαών (Έλληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι) που επιδίωκαν όχι μόνο την προστασία των ομοεθνών τους που διέμεναν στο οθωμανικό κράτος αλλά και την ενσωμάτωση των οθωμανικών εδαφών στα οποία αυτοί κατοικούσαν.

Τα πράγματα περιπλέκονταν λόγω και της ανάμειξης των Δυνάμεων. Η Γερμανία είχε διεισδύσει οικονομικά στην Οθωμανική αυτοκρατορία, ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα. Η Ιταλία, έχοντας και αυτή οικονομικά κίνητρα, επιτέθηκε, τον Σεπτέμβριο του 1911, εναντίον της Λιβύης (οθωμανική κτήση), ενώ κατέλαβε τα υπό οθωμανική διοίκηση Δωδεκάνησα (Μάιος 1912). Επιπλέον, η Αυστροουγγαρία, η οποία είχε αναλάβει από το 1878 τη διοίκηση της οθωμανικής επαρχίας της Βοσνίας – Ερζεγοβίνης, προχώρησε, το 1908, σε πλήρη προσάρτηση αυτής της περιοχής. Όλα αυτά έπλητταν συμφέροντα των άλλων Δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) και αποκάλυπταν τις αδυναμίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Προς τη σύγκρουση – Οι βαλκανικές συμμαχίες Ο Βενιζέλος ακολουθούσε, αρχικά, πολιτική κατευναστική απέναντι στις νεοτουρκικές προκλήσεις εκτιμώντας ότι η Ελλάδα δεν ήταν επαρκώς προετοιμασμένη για

πόλεμο. Καθώς, όμως, την άνοιξη του 1911 έκρινε ότι μια πολεμική σύγκρουση δεν ήταν μακριά, υιοθέτησε την τακτική της βαλκανικής συνεννόησης. Στο πλαίσιο αυτό, υπογράφηκαν, την άνοιξη του 1912, συνθήκες συμμαχίας ανάμεσα στη Σερβία, τη Βουλγαρία, την Ελλάδα και το Μαυροβούνιο.

Ο Α΄ βαλκανικός πόλεμος (Οκτώβριος 1912-Μάιος 1913) Η ένοπλη σύρραξη ξεκίνησε όταν οι Βαλκάνιοι σύμμαχοι απαίτησαν από τον σουλτάνο να σέβεται τα δικαιώματα των χριστιανικών εθνοτήτων που ζούσαν στην Οθωμανική αυτοκρατορία και να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις προς όφελός τους (αρχές Οκτωβρίου 1912). Η απροθυμία του σουλτάνου να συζητήσει τέτοιου είδους ζητήματα στάθηκε η αφορμή του πολέμου. Αμέσως ξεκίνησε η σύγκρουση, που ονομάστηκε Α΄ βαλκανικός πόλεμος.

Ο ελληνικός στρατός, με αρχιστράτηγο τον διάδοχο Κωνσταντίνο, προέλασε στη Μακεδονία καταλαμβάνοντας πολλές περιοχές. Τα σερβικά στρατεύματα κατέλαβαν τα Σκόπια και το Μοναστήρι και προωθήθηκαν μέχρι το Δυρράχιο της (σημερινής) Αλβανίας. Παράλληλα, βουλγαρικές δυνάμεις έφτασαν σε μικρή απόσταση από την Κωνσταντινούπολη και, αφού κατέλαβαν τη Δ. Θράκη και την Α. Μακεδονία, κατευθύνονταν στη Θεσσαλονίκη.

1. Η κήρυξη του Α΄ βαλκανικού πολέμου: Το διάγγελμα του Γεώργιου ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΜΟΥ

Αι ιεραί υποχρεώσεις προς την φιλτάτην πατρίδα, προς τους υποδούλους αδελφούς μας και προς την ανθρωπότητα επιβάλλουσιν εις το κράτος, μετά την αποτυχίαν των ειρηνικών προσπαθειών του προς

επίτευξιν και εξασφάλισιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των υπό τον τουρκικόν ζυγόν Χριστιανών, όπως διά των όπλων θέσει τέρμα εις την δυστυχίαν την οποίαν ούτοι υφίστανται από τόσων αιώνων.

Η Ελλάς πάνοπλος μετά των συμμάχων αυτής, εμπνεόμενων υπό των αυτών αισθημάτων και συνδεομένων διά κοινών υποχρεώσεων, αναλαμβάνει τον ιερόν αγώνα του δικαίου και της ελευθερίας των καταδυναστευομένων λαών της Ανατολής. [...]

Η Ελλάς μετά των αδελφών συμμάχων κρατών, θα επιδιώξη πάση θυσία τον ιερόν αυτόν σκοπόν, επικαλούμενοι δε την αρωγήν του Υψίστου εν των δικαιοτάτω τούτω αγώνι του πολιτισμού, ανακράζομεν
Ζήτω η Ελλάς, Ζήτω το Έθνος.

Αθήναι, 5 Οκτωβρίου 1912

Ο βασιλεύς Γεώργιος

Το υπουργικόν Συμβούλιον

Πηγή: Η Αθήνα των βαλκανικών πολέμων, 1912-1913, Πνευματικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων, ΕΛΙΑ, Αθήνα 1993, σ. 20.

1. Ελληνικό ιππικό κατά τους βαλκανικούς πολέμους.

Μπροστά στο σοβαρό ενδεχόμενο να καταληφθεί η Θεσσαλονίκη από βουλγαρικές δυνάμεις, πράγμα που θα δημιουργούσε εξαιρετικά αρνητικά δεδομένα για την Ελλάδα, ο Βενιζέλος διέταξε τον διάδοχο Κωνσταντίνο να κινηθεί ταχύτατα προς τη Θεσσαλονίκη. Πράγματι, και παρά τις αντιρρήσεις του Κωνσταντίνου, το απόγευμα της 26ης Οκτωβρίου 1912 ελληνικός στρατός έμπαινε στην πόλη. Λίγες μέρες αργότερα έφτασε στη Θεσσαλονίκη και ο βασιλιάς Γεώργιος. Στη συνέχεια και μετά από επίπονη πολιορκία καταλήφθηκαν τα Ιωάννινα (22 Φεβρουαρίου 1913) και εξασφαλίστηκε ο έλεγχος ολόκληρης της Ηπείρου.

Παράλληλα, ο ελληνικός στόλος, με επικεφαλής τον ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη, ανάγκασε τον τουρκικό στόλο να κλειστεί στα Στενά και έθεσε υπό τον έλεγχό του τα νησιά του Β. και Α. Αιγαίου (Θάσος, Σαμοθράκη, Λέσβος, Χίος, Λήμνος, Τένεδος, Ίμβρος, Σάμος, Ικαρία).

**2. Β. Χατζής, Η ναυμαχία της «Έλλης»,
3 Δεκεμβρίου 1912.**

Η ναυμαχία αυτή ήταν μία από τις σημαντικότερες ναυτικές συγκρούσεις των βαλκανικών πολέμων.

Η συνθήκη του Λονδίνου (17 Μαΐου 1913) Ο Α΄ βαλκανικός πόλεμος τερματίστηκε και τυπικά με την υπογραφή της συνθήκης του Λονδίνου, με την οποία η Οθωμανική αυτοκρατορία υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει σχεδόν όλα τα ευρωπαϊκά – βαλκανικά εδάφη της.

Το μέλλον των νησιών του Β. και Α. Αιγαίου, της χερσονήσου του Αγίου Όρους και το καθεστώς της Αλβανίας θα καθορίζονταν από τις Δυνάμεις. Λίγο αργότερα (29 Ιουλίου 1913) η Αλβανία αναγνωρίστηκε ως ανεξάρτητο κράτος. Τα Δωδεκάνησα παρέμειναν υπό ιταλική κατοχή και διοίκηση.

Η δολοφονία του βασιλιά Γεώργιου Το κλίμα ευφορίας ήρθε να ταράξει η δολοφονία του βασιλιά Γεώργιου στη Θεσσαλονίκη. Υποστηρίχτηκε, δίχως, ωστόσο, να αποδειχθεί ποτέ, ότι πίσω από αυτή βρισκόταν η Γερμανία, που ήθελε την άνοδο στον θρόνο του γερμανόφιλου διαδόχου Κωνσταντίνου, ο οποίος λίγο αργότερα ανακηρύχθηκε βασιλιάς.

Ο Β΄ βαλκανικός πόλεμος (Ιούνιος-Ιούλιος 1913)
Η συνθήκη του Λονδίνου άφησε πολλές εκκρεμότητες. Αυτές αφορούσαν κυρίως τη Μακεδονία, που ελεγχόταν από τον ελληνικό στρατό, αλλά τμήματά της διεκδικούνταν τόσο από τη Βουλγαρία όσο και από τη Σερβία. Σε ατμόσφαιρα καχυποψίας η Ελλάδα και η Σερβία συμμαχισαν για να αντιμετωπίσουν τις απαιτήσεις της Βουλγαρίας. Πράγματι, στα μέσα Ιουνίου 1913, ο βουλγαρικός στρατός επιτέθηκε ταυτόχρονα εναντίον τόσο των ελληνικών θέσεων όσο και των σερβικών. Ο Β΄ βαλκανικός πόλεμος ήταν πλέον γεγονός. Στη διάρκειά του, ο ελληνικός στρατός κατέλαβε ολόκληρη την Α. Μακεδονία και τη Δ. Θράκη, φτάνοντας ως την Αλεξανδρούπολη. Επιτυχίες σημείωσαν και οι Σέρβοι στη Δ. Μακεδονία. Παράλληλα, οι Ρουμάνοι εισέβαλαν στη Βουλγαρία, φτάνοντας τριάντα χιλιόμετρα από τη Σόφια, ενώ οι Τούρκοι ανακατέλαβαν την Αδριανούπολη στην Α. Θράκη.

2. Ο πρωταγωνιστικός ρόλος του Ελευθέριου Βενιζέλου στις επιτυχίες των βαλκανικών πολέμων

Παρά την καθοριστικής σημασίας συμβολή των

ενόπλων δυνάμεων [...] καμία από τις πλευρές της ελληνικής επιτυχίας δεν θα ήταν εξασφαλισμένη, πολύ δε μάλλον αυτονόητη, χωρίς τη σταθερή πολιτική κατεύθυνση που είχε χαράξει και τους άκρως επιδέξιους διπλωματικούς χειρισμούς που προέκρινε, σε κάθε κρίσιμη καμπή των εξελίξεων, ο Ελευθέριος Βενιζέλος. Προκειμένου να αποφύγει η χώρα το μοιραίο βήμα που θα μπορούσε να την οδηγήσει από το θρίαμβο στην καταστροφή –όπως συνέβη στην περίπτωση της Βουλγαρίας–, ο Βενιζέλος χρειάστηκε να δώσει σειρά μαχών [...] τόσο με τον επικεφαλής του «στρατιωτικού κόμματος» (και του μιλιταριστικού αντικοινοβουλευτικού πνεύματος) που δεν ήταν άλλος από τον εξαιρετικά δημοφιλή στους στρατιώτες του διάδοχο Κωνσταντίνο [...], όσο και με την ποικίλων καταβολών και αποχρώσεων εθνικιστική αντιπολίτευση, που έσπευσε να συνταχθεί με τον Αρχηγό του στρατού.

Γ. Γιανουλόπουλος, «Εξωτερική πολιτική», Ιστορία της Ελλάδας του 20ού αιώνα, Βιβλιόραμα, Αθήνα 1990, τόμ. Α2, σ. 121-122.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Πώς ερμηνεύετε το γεγονός ότι τα βαλκανικά κράτη – ανάμεσα στα οποία υπήρχαν αρκετές και σημαντικές αντιθέσεις– στράφηκαν όλα μαζί εναντίον της Οθωμανικής αυτοκρατορίας
2. Ποιους λόγους επικαλέστηκε ο βασιλιάς Γεώργιος (πηγή 1) προκειμένου να αιτιολογήσει την προσφυγή της Ελλάδας σε πόλεμο εναντίον της Οθωμανικής αυτοκρατορίας
3. Να μελετήσετε και να σχολιάσετε την πηγή 2.

ΕΝΟΤΗΤΑ 30

Η Ελλάδα και τα Βαλκάνια αμέσως μετά τους βαλκανικούς πολέμους

Οι βαλκανικοί πόλεμοι τερματίστηκαν με τη συνθήκη του Βουκουρεστίου (28 Ιουλίου 1913). Με αυτή, η Ελλάδα εξασφάλισε το μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας τη νότια Ήπειρο, σημαντικά νησιά στο Β. και Α. Αιγαίο (Θάσος Σαμοθράκη, Λήμνος Λέσβος Χίος Σάμος Ικαρία) και την Κρήτη. Τα εδάφη αυτά ονομάστηκαν Νέες Χώρες (Παλαιά Ελλάδα: η ελληνική επικράτεια πριν από τους βαλκανικούς πολέμους). Σε δέκα μόλις μήνες η Ελλάδα διπλασίασε σχεδόν τα εδάφη της (από 63.211 τ.χμ. σε 120.308 τ.χμ.) και τον πληθυσμό της (από 2.631.952 σε 4.718.221 κατοίκους). Η Σερβία κέρδισε ένα σημαντικό τμήμα της ΒΔ. Μακεδονίας. Στη Βουλγαρία αποδόθηκε το μεγαλύτερο μέρος της Δ. Θράκης. Η Οθωμανική αυτοκρατορία ανέκτησε την Α. Θράκη. Τα Δωδεκάνησα παρέμειναν υπό ιταλικό έλεγχο. Λίγους μήνες αργότερα (πρωτόκολλο της Φλωρεντίας, 4 Δεκεμβρίου 1913), η Β. Ήπειρος περιοχή με σημαντική ελληνική παρουσία, παραχωρήθηκε στην Αλβανία, απόφαση που προκάλεσε τις έντονες αντιδράσεις των Ελλήνων της περιοχής.

Οι Νέες Χώρες διέθεταν θετικές προοπτικές. Πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, τα Ιωάννινα, η Καβάλα, η Μυτιλήνη, η Χίος και το Ηράκλειο της Κρήτης αποτελούσαν ήδη ακμαία οικονομικά κέντρα. Παράλληλα, το ελληνικό κράτος βρέθηκε αντιμέτωπο με το έργο της αφομοίωσης των Νέων Χωρών. Οι μουσουλμανικοί και σλαβικοί πληθυσμοί, που κατείχαν τις περισσότερες καλλιεργήσιμες γαίες και η ισχυρή εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης

που έλεγχε, σε μεγάλο βαθμό, την οικονομική ζωή της πόλης αντιμετώπισαν τις ελληνικές αρχές τουλάχιστον στην αρχή, με κάποια δυσπιστία.

Παράλληλα, σε πολιτικό επίπεδο συνεχίστηκαν αποφασιστικά από τις κυβερνήσεις Βενιζέλου οι μεταρρυθμίσεις που είχαν αρχίσει πριν από το 1912. Στο πλαίσιο αυτό, αναγνωρίστηκαν τα εργατικά σωματεία, θεσπίστηκαν μέτρα για την ασφάλιση των εργαζομένων και την καθιέρωση της οκτάωρης εργασίας και ιδρύθηκαν αγροτικοί συνεταιρισμοί.

Στην εξωτερική πολιτική, η άρνηση του σουλτάνου να αποδεχτεί την ελληνική κυριαρχία στα νησιά του Β. και Α. Αιγαίου, η ιταλική κατοχή των Δωδεκανήσων και επιπλέον η ύπαρξη πυκνών ελληνικών πληθυσμών στη Β. Ήπειρο, στη Θράκη και στη Μικρά Ασία δημιουργούσαν έντονη κινητικότητα. Σε λίγο, οι διεθνείς εξελίξεις θα έδιναν σε όλα τα βαλκανικά κράτη την ευκαιρία να εκδηλώσουν τις διαθέσεις τους.

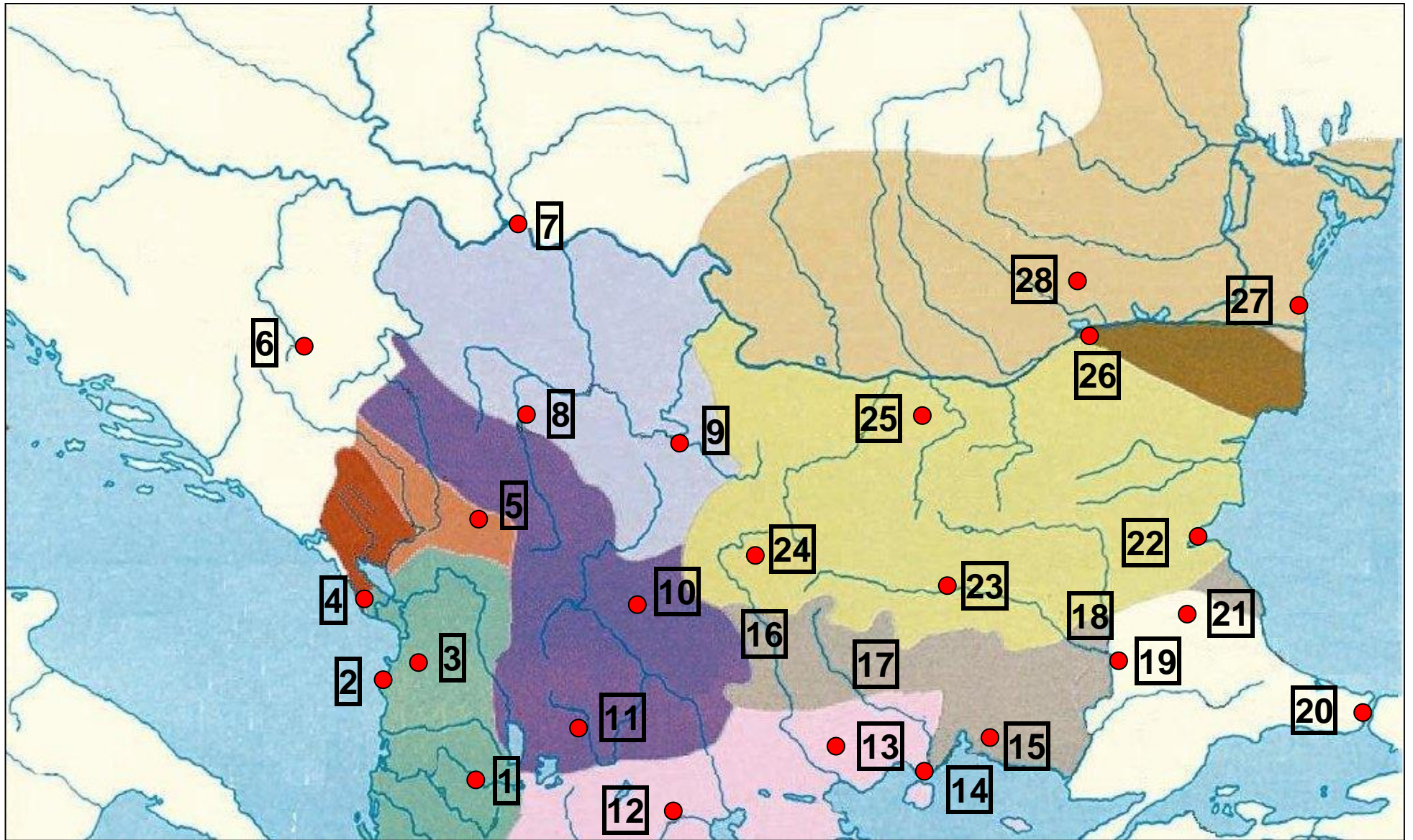

Η ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ ΤΟ 1913

	Εδαφικά κέρδη σε βάρος της Τουρκίας
	Εδαφικά κέρδη Σερβίας σε βάρος της Τουρκίας
	Εδαφικά κέρδη Μαυροβουνίου σε βάρος της Τουρκίας
	Εδαφικά κέρδη Βουλγαρίας σε βάρος της Τουρκίας
	Εδαφικά κέρδη Ρουμανίας σε βάρος της Βουλγαρίας
	Το νέο Αλβανικό Κράτος
	Νησιά υπό ιταλική κατοχή

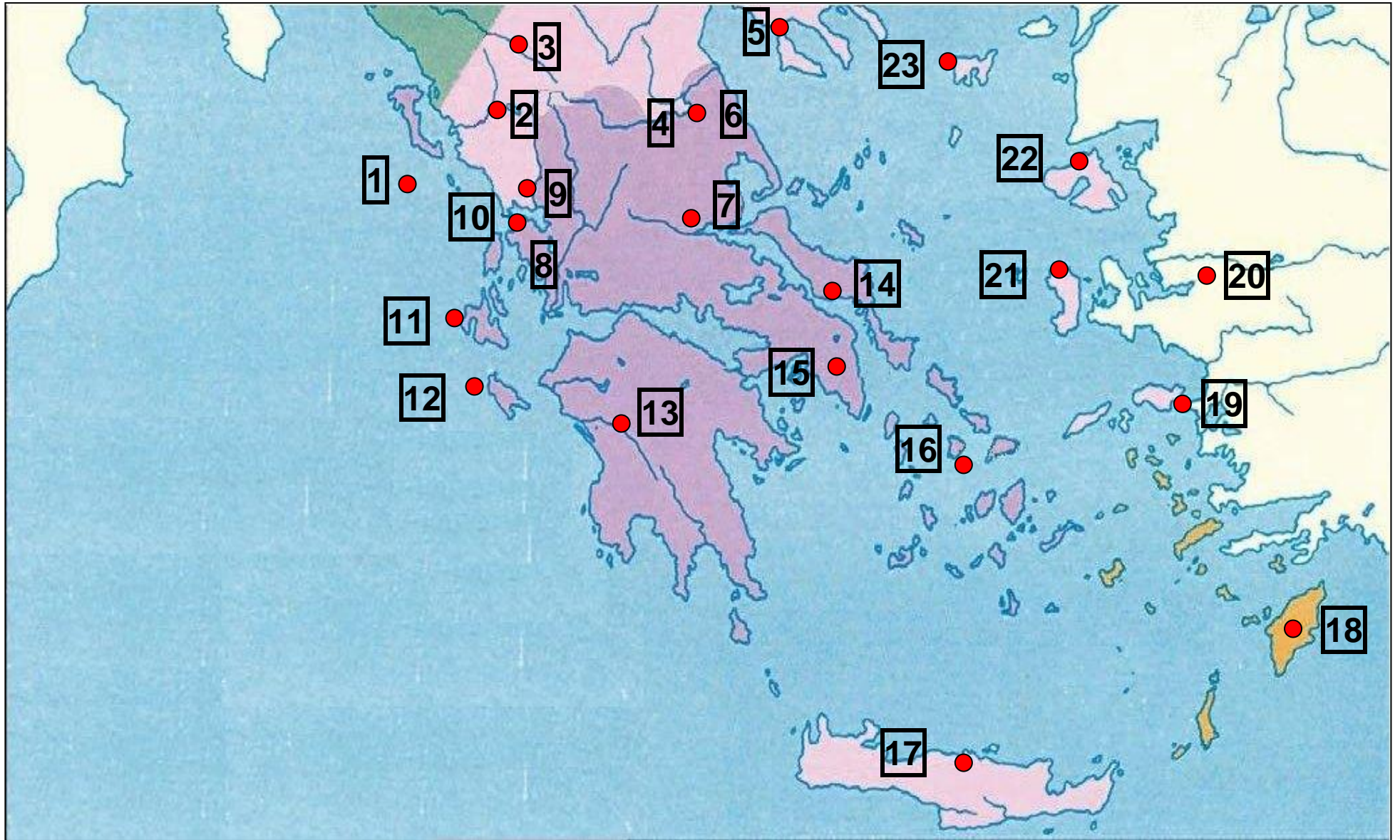
Πόλεις

1. Κορυτσά	15. Πόρτο Λάγο
2. Δυρράχιο	16. Π. Στρυμόνας
3. Τίρανα	17. Π. Νέστος
4. Δουλτσίνο	18. Π. Έβρος
5. Ιπέκ	19. Αδριανούπολη
6. Σεράγαβο	20. Κωνσταντινούπολη
7. Βελιγράδι	21. Σαράντα Εκκλησίες
8. Νόβι – Παζάρ	22. Πύργος
9. Νις	23. Φιλιππούπολη
10. Σκόπια	24. Σόφια
11. Μοναστηράκι	25. Πλεύνα
12. Έδεσσα	26. Π. Δούναβης
13. Σέρρες	27. Κωσταντζα
14. Καβάλα	28. Βουκουρέστι

Πόλεις

1. Ν. Κέρκυρα	13. Πάτρα
2. Ιωάννινα	14. Χαλκίδα
3. Καστοριά	15. Αθήνα
4. Π. Αξιός	16. Ερμούπολη
5. Θεσσαλονίκη	17. Ν. Κρήτη
6. Λάρισα	18. Ν. Ρόδος
7. Λαμία	19. Ν. Σάμος
8. Π. Άραχθος	20. Σμύρνη
9. Άρτα	21. Ν. Χίος
10. Πούντα	22. Ν. Λέσβος
11. Ν. Κεφαλληνία	23. Ν. Λήμνος
12. Ν. Ζάκυνθος	

Η οργάνωση της ελληνικής διοίκησης της Μακεδονίας

Ο Κωνσταντίνος Ρακτιβάν διορίστηκε από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, τον Οκτώβριο του 1912, προσωρινός διοικητής των εδαφών που είχε καταλάβει έως τότε ο ελληνικός στρατός. Σε συνέντευξή του παρουσίασε τις βάσεις στις οποίες θα στηριζόταν η οργάνωση της ελληνικής διοίκησης.

[...] Ουδόλως θέλω να είπω ότι θα ανατρέψω τα πάντα. Ο διοικητικός οργανισμός ο δικαστικός ως και οι λοιποί κλάδοι της υπηρεσίας θέλουσι λειτουργήσιν περίπου ως και επί της τουρκικής κυριαρχίας μετά των μεταβολών, εννοείται, αίτινες επιβάλλονται εκ της νέας των πραγμάτων καταστάσεως. Προς επιδίωξιν και επίτευξιν του σκοπού τούτου οφείλω:

1. Να προσενεχθώ προς πάσας τας εθνικότητας εν ισότητι και δικαιοσύνη, να σεβασθώ τα δικαιώματα των ατόμων και να εργασθώ διά την ευημέρειαν όλων των κατοίκων της χώρας ταύτης αδιακρίτως. Αύται εισίν άλλως τε και αι γενικαί αρχαί, αίτινες κρατούσι και καθοδηγούσι την διοίκησιν εν Ελλάδι, ώστε πάντα ταύτα δεν είναι δι' εμέ νέα. Οι Ισραηλίται της Ελλάδος δύνανται να μαρτυρήσωσι περί τούτου [...].

2. Να εξασφαλίσω την δημοσίαν τάξιν. [...] Εάν ο πληθυσμός δεν είναι ευχαριστημένος είμαι έτοιμος να δεχθώ και ακούσω όλους τους δυσαρεστημένους. Το γραφείον μου είναι ανοικτόν εις όλον τον πληθυσμόν.

Κ. Ρακτιβάν, Έγγραφα και σημειώσεις εκ της πρώτης Ελληνικής Διοικήσεως της Μακεδονίας (1912-1913), επιμ. Κ.Θ. Δημαράς, Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, Θεσσαλονίκη 1951, σ. 39-43.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Κατά μία άποψη το αποτέλεσμα των βαλκανικών πολέμων ήταν η μεγαλύτερη πολεμική επιτυχία της Ελλάδας από την ίδρυσή της έως τότε. Ποια είναι η γνώμη σας. Να την τεκμηριώσετε.
2. Να μελετήσετε την πηγή. Ποια γενικότερη λογική χαρακτηρίζει τις θέσεις του Κ. Ρακτιβάν; Ποιοι παράγοντες θεωρείτε ότι υπαγόρευσαν αυτή τη λογική;
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να αναζητήσετε πληροφορίες για την προέλευση, την κοινωνική σύνθεση και την ιστορική διαδρομή της εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ το κίνημα του 1909 έθεσε επιτακτικά το ζήτημα της «ανόρθωσης» της χώρας και έγινε δεκτό με ενθουσιασμό από μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας
- ✓ μετά το 1909 στην ελληνική πολιτική ζωή κυριάρχησε ο Ελευθέριος Βενιζέλος εφαρμόζοντας ριζοσπαστικές αλλαγές με στόχο τον εκσυγχρονισμό και την εδαφική επέκταση της χώρας
- ✓ με τους βαλκανικούς πολέμους η Ελλάδα σχεδόν διπλασιάστηκε εδαφικά και πληθυσμιακά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1914-1918)

Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξετάσουμε:

- ✓ τα αίτια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου, τις φάσεις και την έκβασή του
- ✓ τη διαφωνία Βενιζέλου – Κωνσταντίνου για τη στάση της Ελλάδας στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο
- ✓ την επανάσταση του 1917 στη Ρωσία
- ✓ την πολιτική πραγματικότητα μετά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο και την ίδρυση της Κοινωνίας των Εθνών.

ΕΝΟΤΗΤΑ 31

Τα αίτια, η έκρηξη και τα μέτωπα του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου

Τα αίτια Η έκρηξη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου ήταν αποτέλεσμα της ταυτόχρονης δράσης τριών κυρίως παραγόντων: του ιμπεριαλισμού, του εθνικισμού και του μιλιταρισμού.

Ο ιμπεριαλισμός (η πολιτική επέκτασης των βιομηχανικά αναπτυγμένων κρατών σε βάρος άλλων κρατών) υπήρξε η κυριότερη αιτία του πολέμου. Καταλυτικός παράγοντας στάθηκε η επιθετική προσπάθεια της ταχύτατα αναπτυσσόμενης Γερμανίας να καλύψει τις ανάγκες της σε πρώτες ύλες καύσιμα και αγορές μέσω της αναδιανομής του παγκόσμιου πλούτου και των αποικιών. Η πολιτική αυτή την έφερε γρήγορα αντιμέτωπη με τη Βρετανία και τη Γαλλία, τις χώρες

που έλεγχαν τότε τις περισσότερες και πλουσιότερες αποικίες.

Ο εθνικισμός έπαιξε ουσιαστικό ρόλο στην ωρίμανση των συνθηκών που οδήγησαν στον πόλεμο. Σε μια Ευρώπη όπου οι πολιτικές αποφάσεις είχαν πάψει πλέον να αφορούν μόνο τους ηγέτες, οι συμπεριφορές των λαών είχαν βαρύτητα. Βεβαίως, εκτός από κάποιους φανατικούς οι λαοί της Ευρώπης δεν επιθυμούσαν τον πόλεμο. Δεν ήταν, ωστόσο, και διατεθειμένοι να καταπνίξουν τα εθνικά τους αισθήματα για να διατηρηθεί η ειρήνη.

Ο μιλιταρισμός (ο υπερτονισμός των στρατιωτικών αξιών) ενισχυόταν διαρκώς, επιταχύνοντας την πορεία προς τον πόλεμο. Η ανάπτυξη της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας και η στρατιωτική ενίσχυση της Γερμανίας ώθησαν και τις άλλες ευρωπαϊκές Δυνάμεις στην κλιμάκωση των στρατιωτικών εξοπλισμών. Παράλληλα, όλο και πιο πολλές φωνές τόνιζαν τη σημασία και την αξία του πολέμου ως μέσου επίλυσης των διεθνών διαφορών.

1. Τα αίτια του πολέμου: ο ιμπεριαλισμός

Το βιομηχανικό δυναμικό κάθε έθνους αναγκάζεται να παράγει, να υπερπαραγάγει. Αυτή την υπερπαραγωγή πρέπει να τη διαθέσουμε. Κι έτσι ριχνόμαστε στις παγκόσμιες αγορές ενώ κλείνουμε τη δική μας αγορά με προστατευτικά μέτρα. [...] Έτσι με φυσική νομοτέλεια, η μία χώρα βαδίζει εναντίον της άλλης συγκρούεται μαζί της. Ποια θα εξασφαλίσει την οριστική υπεροχή των εθνικών βιομηχανικών της προϊόντων

και με ποιο τρόπο; [...] Μήπως με πόλεμο; Η Αγγλία και η Γερμανία αλληλοϋποβλέπονται· ο πόλεμος είναι η μόνη τους λύση.

A. Μερχέμ, Η εργατική ζωή, 1911.

2. Τα αίτια του πολέμου: ο εθνικισμός

Ο θρίαμβος των εθνών συνεπήρε ολόκληρη την Ευρώπη με μια μεταδοτική κίνηση που κάνει ολόκληρη την ήπειρο να ενδιαφέρεται για οποιαδήποτε αλλαγή επέρχεται σε μια από τις χώρες που την απαρτίζουν. Συγχρόνως το εθνικό συναίσθημα μετατράπηκε σιγά σιγά σε ένα αλαζονικό και απόλυτο πάθος, που δεν ικανοποιείται παρά μόνο με την εξύψωση ενός κράτους σε βάρος των άλλων.

S. Berstein & P. Milza, Ιστορία της Ευρώπης, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 266.

3. Τα αίτια του πολέμου: ο μιλιταρισμός

Μας εκπαίδευσαν δέκα εβδομάδες σ' ένα στρατόπεδο κι αυτό το διάστημα μας επηρέασε πιο βαθιά από τα δέκα χρόνια του σχολείου. Μάθαμε πως ένα γυαλιστερό κουμπί βαραίνει περισσότερο από τέσσερις τόμους του Σοπενάουερ [Γερμανός φιλόσοφος]. Ξαφνιασμένοι στην αρχή, ύστερα πικραμένοι και στο τέλος αδιάφοροι παραδεχτήκαμε πως, σημασία δεν έχει ο νους μα η βούρτσα των παπουτσιών, το πνεύμα μα το σύστημα, η ελευθερία μα τα γυμνάσια.

E.M. Ρεμάρκ, Ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο, μτφρ. Σ. Βουρδουμπά.

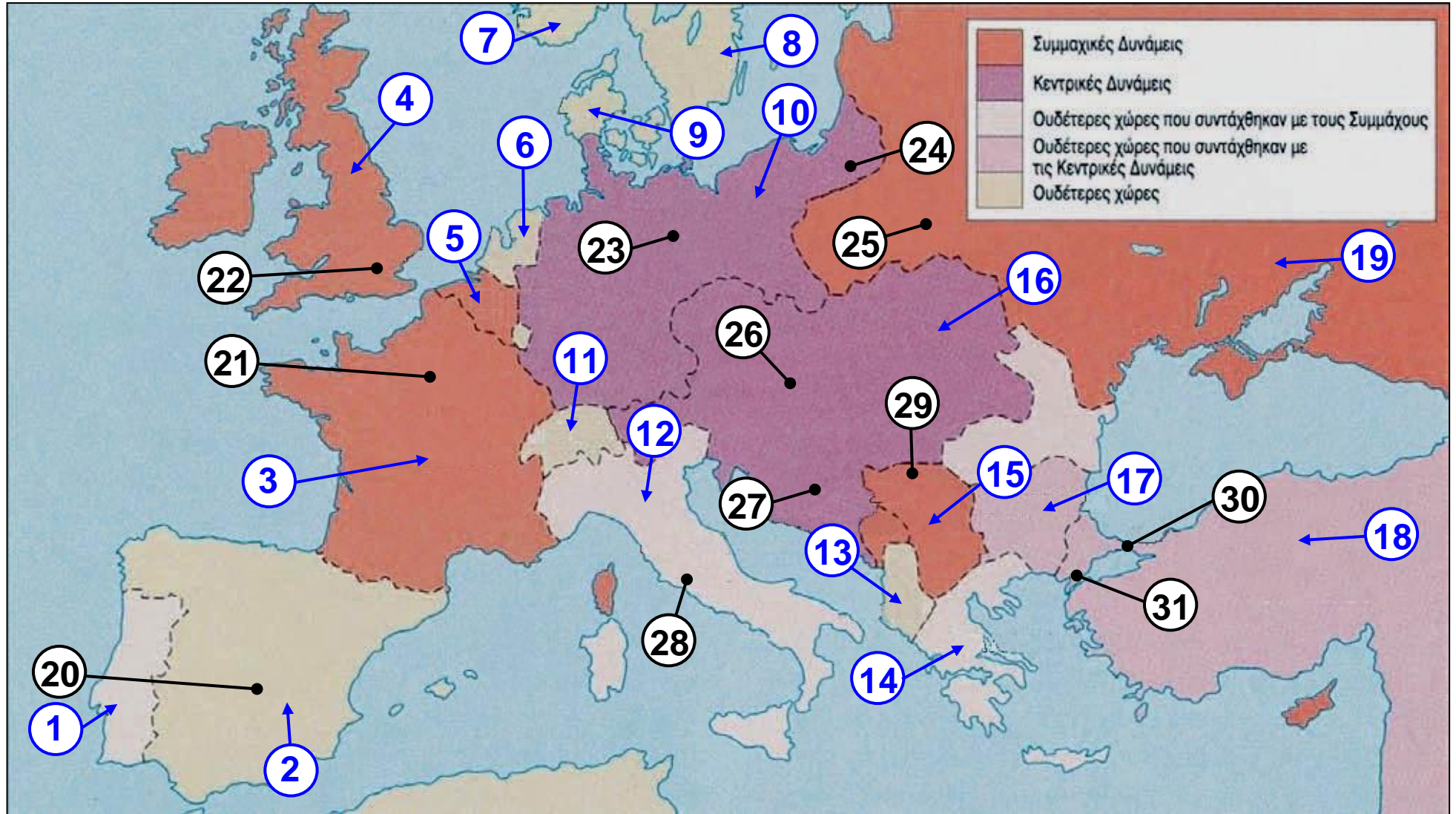
Τα αντίπαλα στρατόπεδα Σε αυτές τις συνθήκες σχηματίστηκαν στην Ευρώπη δύο στρατόπεδα: από τη μία, οι Κεντρικές Δυνάμεις ή Τριπλή Συμμαχία (Γερμανία, Αυστροουγγαρία, Ιταλία) και, από την άλλη, η Εγκάρδια ή Τριπλή Συνεννόηση (Entente Cordiale, Βρετανία, Γαλλία, Ρωσία). Η δεύτερη έγινε γνωστή ως Αντάντ (συνεννόηση στα γαλλικά).

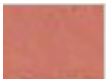

Η αφορμή Η αφορμή για την κήρυξη του πολέμου δόθηκε όταν στο Σεράγεβο της Βοσνίας δολοφονήθηκε ο διάδοχος του αυστριακού θρόνου Φραγκίσκος Φερδινάνδος από ένα νεαρό Σέρβο εθνικιστή (Ιούνιος 1914). Σχεδόν αμέσως η Αυστροουγγαρία κήρυξε τον πόλεμο στη Σερβία (Ιούλιος 1914). Η Ρωσία και η Γαλλία εκδήλωσαν τη συμπαράστασή τους στη Σερβία, ενώ η Γερμανία τάχθηκε στο πλευρό της Αυστροουγγαρίας. Στα επόμενα τέσσερα χρόνια έγιναν συνολικά εξήντα κηρύξεις πολέμων. Αυτός ήταν ο Μεγάλος Πόλεμος ή Α' Παγκόσμιος πόλεμος, όπως ονομάστηκε αργότερα.

2. Η ζωή στα χαρακώματα.

«Τρως, πίνεις δίπλα στους νεκρούς, κοιμάσαι ανάμεσα στους ετοιμοθάνατους, γελάς και τραγουδάς συντροφιά με τα πτώματα [...]. Οι νεκροί ήταν χωμένοι στα τοιχώματα των χαρακωμάτων, κεφάλια, πόδια και κορμιά μισά έτσι όπως τα είχανε παραμερίσει οι αξίνες και τα φτυάρια της ομάδας που έσκαβε .A. Horne. Ιστορία του 20ού αιώνα σ. 578.

	Συμμαχικές Δυνάμεις		Ουδέτερες χώρες που συντάχθηκαν με τις Κεντρικές Δυνάμεις
	Κεντρικές Δυνάμεις		Ουδέτερες χώρες
	Ουδέτερες χώρες που συντάχθηκαν με τους Συμμάχους		

<u>ΚΡΑΤΗ</u>		
1. ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	8. ΣΟΥΗΔΙΑ	15. ΣΕΡΒΙΑ
2. ΙΣΠΑΝΙΑ	9. ΔΑΝΙΑ	16. ΑΥΣΤΡΟΟΥΓΓΑΡΙΑ
3. ΓΑΛΛΙΑ	10. ΓΕΡΜΑΝΙΑ	17. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
4. Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ	11. ΕΛΒΕΤΙΑ	18. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
5. ΒΕΛΓΙΟ	12. ΙΤΑΛΙΑ	19. ΡΩΣΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
6. ΟΛΛΑΝΔΙΑ	13. ΑΛΒΑΝΙΑ	
7. ΝΟΡΒΗΓΙΑ	14. ΕΛΛΑΔΑ	

Πόλεις**20. Μαδρίτη****26. Βιέννη****21. Παρίσι****27. Σεράγεβο****22. Λονδίνο****28. Ρώμη****23. Βερολίνο****29. Βελιγράδι****24. Τάννενμπεργκ****30. Κων/πολη****25. Μπρεστ – Λιτόφσκ****31. Καλλίπολη**

Τα κύρια μέτωπα Οι Γερμανοί εισέβαλαν στο Βέλγιο και κινήθηκαν προς το Παρίσι, αλλά αποκρούστηκαν από τον γαλλικό στρατό (μάχη του Μάρνη). Αμέσως η Βρετανία κήρυξε τον πόλεμο στη Γερμανία. Γερμανοί και Γάλλοι έσκαψαν σε μια γραμμή εκατοντάδων χιλιομέτρων (δυτικό μέτωπο) χαρακώματα, όπου οι συνθήκες ζωής ήταν τραγικές.

Παράλληλα, η ρωσική προέλαση στην Α. Πρωσία ανακόπηκε από γερμανικές δυνάμεις. Εκεί διαμορφώθηκε το ανατολικό μέτωπο. Στα τέλη του 1914 τα μέτωπα σταθεροποιήθηκαν. Τον Οκτώβριο του 1914 μπήκε στον πόλεμο και η Οθωμανική αυτοκρατορία στο πλευρό των Κεντρικών Δυνάμεων.

3. Εργάτριες σε εργοστάσιο πυρομαχικών κατά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο: όταν οι άντρες πήγαν στον πόλεμο, οι γυναίκες πήραν τις θέσεις τους στα εργοστάσια. Έτσι έγινε ένα ακόμη ουσιαστικό βήμα προς τη χειραφέτηση της γυναίκας.

Συμμαχίες και ανακατατάξεις Το 1915 η Βουλγαρία συμμάχησε με τις Κεντρικές Δυνάμεις, οι οποίες έχοντας και τη συνεργασία του σουλτάνου, σχεδόν κυριάρχησαν στα Βαλκάνια. Η Αντάντ, για να ανοίξει τα Στενά και να βοηθήσει τη Ρωσία, οργάνωσε μεγάλη επιχείρηση κατάληψης των Δαρδανελίων (Φεβρουάριος 1915), που αποκρούστηκε, όμως από τον οθωμανικό στρατό. Τότε η Αντάντ αποβίβασε στρατεύματά της στη Θεσσαλονίκη (Οκτώβριος 1915) και μετέφερε τον πόλεμο στην Ελλάδα, που παρέμενε ακόμη ουδέτερη. Παράλληλα, η Ιταλία εγκατέλειψε τους έως τότε συμμάχους της τη Γερμανία και την Αυστροουγγαρία, και συμμάχησε με την Αντάντ, αφού έλαβε υποσχέσεις ότι μετά το τέλος του πολέμου θα της παραχωρηθούν εδάφη, ανάμεσα στα οποία και τμήμα της Μικράς Ασίας.

Οι επιχειρήσεις το 1916 Τον Φεβρουάριο του 1916 οι Γερμανοί έκαναν μεγάλη επίθεση στο Βερντέν, η οποία κόστισε χιλιάδες νεκρούς αλλά δεν άλλαξε τα δεδομένα. Η γαλλοβρετανική επίθεση στο Σομ επανέφερε το δυτικό μέτωπο στην αρχική θέση του.

Η καμπή του 1917 Το 1917 άρχισαν να αποκαλύπτονται οι κοινωνικές διεργασίες που είχε πυροδοτήσει ο πόλεμος. Στη Γαλλία, όπου είχε αναπτυχθεί ένα ισχυρό αντιπολεμικό κίνημα με σοσιαλιστική ιδεολογία, εκδηλώθηκαν ανταρσίες στο μέτωπο που καταπνίγηκαν με εκτελέσεις δεκάδων Γάλλων στρατιωτών. Στη Ρωσία εκδηλώθηκε, τον Φεβρουάριο του 1917, επανάσταση που ανέτρεψε τον τσάρο. Η φιλελεύθερη ρώσικη κυβέρνηση, που θέλησε να συνεχίσει τον πόλεμο, ανατράπηκε από νέα σοσιαλιστική επανάσταση τον Οκτώβριο του 1917. Η σοσιαλιστική Ρωσία σύναψε αμέσως συνθήκη ειρήνης με τη Γερμανία (συνθήκη του Μπρεστ – Λιτόφσκ, 3 Μαρτίου 1918) και αποσύρθηκε από τον πόλεμο. Σχεδόν ταυτόχρονα συμμάχησαν

με την Αντάντ οι ΗΠΑ (Απρίλιος 1917), που με τους 1.000.000 περίπου στρατιώτες και τα άφθονα υλικά μέσα που διέθεσαν επηρέασαν καταλυτικά την έκβαση του πολέμου. Επίσης, τον Ιούνιο του 1917 εισήλθε στον πόλεμο και η Ελλάδα ως σύμμαχος της Αντάντ, μετά από βαθιά εσωτερική κρίση (βλέπε την επόμενη ενότητα).

Προς το τέλος του πολέμου Το φθινόπωρο του 1918, οι Κεντρικές Δυνάμεις και οι σύμμαχοί τους άρχισαν να συνθηκολογούν. Στη Γερμανία ξέσπασε σοσιαλιστική επανάσταση που ανέτρεψε τον κάιζερ (: αυτοκράτορας) Γουλιέλμο Β' και έφερε στην εξουσία το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Ο πόλεμος άφησε πίσω του περίπου 8.000.000 νεκρούς, περίπου 20.000.000 τραυματίες και τεράστιες υλικές καταστροφές. Η Ευρώπη έβγαινε από αυτόν αλλαγμένη, εξαντλημένη και με την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία της κλονισμένη.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Ο Α' Παγκόσμιος πόλεμος στη λογοτεχνία

✓ Έριχ Μ. Ρεμάρκ, **Ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο** (1929).

Έργο – μνημείο της αντιπολεμικής πεζογραφίας. Δείτε, επίσης, και την ομότιτλη ταινία.

✓ Ανρί Μπαρμπύς, **Η φωτιά** (1916).

Μια νατουραλιστική περιγραφή της ζωής των στρατιωτών στα χαρακώματα.

✓ Στρατής Μυριβήλης, **Η ζωή εν τάφω** (τελική μορφή 1931).

Ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος με τα μάτια ενός ανθρώπου που τον έζησε πολεμώντας στην πρώτη γραμμή.

✓ Σεμπαστιέν Ζαπριζό, **Ατέλειωτοι αρραβώνες (1996)**. Μια ανθρώπινη, αντηρωική ματιά στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο.

Δείτε, επίσης, και την ομότιτλη ταινία.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε την εικόνα 2, να περιγράψετε την καθημερινότητα στα χαρακώματα του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου.

2. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαβάσετε ένα από τα σχετικά με τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο λογοτεχνικά έργα που προτείνονται δίπλα και να το παρουσιάσετε στην τάξη σας.

3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να αναζητήσετε πληροφορίες σχετικά με τρόπους με τους οποίους χρησιμοποιήθηκαν η επιστήμη και η τεχνολογία για στρατιωτικούς σκοπούς στη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου.

ΕΝΟΤΗΤΑ 32

Η Ελλάδα στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο – Ο Εθνικός Διχασμός

Ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος δίχασε την ελληνική ηγεσία και κοινωνία.

Η θέση του Βενιζέλου Ο πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος που θεωρούσε ότι οι Αγγλογάλλοι θα επικρατούσαν, έκρινε ότι η Ελλάδα θα έπρεπε να συμμαχήσει με την Αντάντ για να διαφυλάξει τα κέρδη της από τους βαλκανικούς πολέμους αλλά και να διευρύνει τα σύνορά της. Η θέση αυτή υποστηριζόταν από μεγάλα τμήματα των λαϊκών τάξεων, που εμπνέονταν από τη Μεγάλη Ιδέα, αλλά και από τη μεγαλοαστική τάξη, ιδίως της Διασποράς που προσδοκούσε να ενταχθεί σε μια μεγάλη και ισχυρή Ελλάδα.

Η θέση του Κωνσταντίνου Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος ήθελε την Ελλάδα σύμμαχο των Κεντρικών Δυνάμεων. Επειδή, όμως η Οθωμανική αυτοκρατορία και η Βουλγαρία είχαν ήδη ταχθεί στο πλευρό της Γερμανίας, ο βασιλιάς υποστήριζε, σε συνεννόηση με τον Γερμανό αυτοκράτορα, τη «διαρκή ουδετερότητα» με το επιχείρημα ότι έτσι η Ελλάδα θα προστατευόταν από τον πόλεμο. Ήταν η πιο φιλική προς τη Γερμανία πολιτική που μπορούσε να ακολουθήσει η Ελλάδα. Οι απόψεις του Κωνσταντίνου έβρισκαν απήχηση σε μικροαστικά στρώματα που είχαν θορυβηθεί από την προοπτική ένταξης στο ελληνικό κράτος του ισχυρού εξωελλαδικού ελληνικού κεφαλαίου, το οποίο δύσκολα θα μπορούσαν να ανταγωνιστούν. Επίσης οι βασιλικές θέσεις έβρισκαν σύμφωνα και τμήματα των λαϊκών τάξεων, που, λίγο μετά τους βαλκανικούς πολέμους δεν επιθυμούσαν να πολεμήσουν και πάλι.

1. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος υποστηρίζει τη συμμαχία της Ελλάδας με την Αντάντ

Μέχρι σήμερα η πολιτική ημών συνίστατο εις διατήρησιν της ουδετερότητος [...]. Αλλ' ήδη καλούμεθα να μετάσχωμεν του πολέμου [...] επ' ανταλλάγμασι, τα οποία πραγματοποιούμενα θα δημιουργήσωσι μιαν Ελλάδα μεγάλην και ισχυράν, τοιαύτην οποίαν ουδ' οι μάλλον αισιόδοξοι ηδύναντο να φαντασθώσι καν προ ολίγων ακόμη ετών. [...].

Ε. Βενιζέλος Υπόμνημα προς τον βασιλιά Κωνσταντίνο, 11 Ιανουαρίου 1915.

Πηγή: Βίβλος Ελευθερίου Βενιζέλου, Αθήνα 1964.

Η σύγκρουση Βενιζέλου – Κωνσταντίνου Όταν η Αντάντ επιχείρησε να καταλάβει τα Δαρδανέλια (Φεβρουάριος 1915), ο Βενιζέλος έκρινε ότι η Ελλάδα θα έπρεπε να πάρει μέρος στην προσπάθειά της. Η άρνηση του Κωνσταντίνου οδήγησε τον πρωθυπουργό σε παραίτηση. Στις εκλογές που ακολούθησαν (Μάιος 1915) ο Βενιζέλος αναδείχτηκε νικητής. Όταν, όμως κήρυξε την Ελλάδα σε επιστράτευση, ο βασιλιάς διαφώνησε και πάλι και τότε ο Βενιζέλος παραιτήθηκε για δεύτερη φορά. Ακολούθησαν νέες εκλογές (Δεκέμβριος 1915) από τις οποίες οι Φιλελεύθεροι απείχαν. Έτσι, η νέα κυβέρνηση που προέκυψε ήταν απολύτως πιστή στα Ανάκτορα.

2. Η κωνσταντινική «ουδετερότητα»

Η [...] πολιτική της ουδετερότητας την οποία σταθερά πρόβαλλε [ενν. ο Κωνσταντίνος] μέχρι την αποπομπή του από τις δυνάμεις της Entente το καλοκαίρι του 1917, δεν αντιστοιχούσε, βεβαίως,

σε κάποια διάθεση τηρήσεως ίσων αποστάσεων από τους δύο εμπολέμους συνασπισμούς. Ήταν απλώς η φιλογερμανικότερη δυνατή πολιτική που μπορούσε να ακολουθήσει μία χώρα της οποίας η γεωγραφική θέση την καθιστούσε όμηρο των διαθέσεων του πανίσχυρου βρετανικού στόλου που κυριαρχούσε τότε στην ανατολική Μεσόγειο. Σε συνεχή τηλεγραφική επικοινωνία με τον γυναικαδελφό του γερμανού αυτοκράτορα –ερήμην ακόμη και των αντιβενιζελικών κυβερνήσεών του– είχε εξασφαλίσει την πλήρη έγκριση του Βερολίνου στο ζήτημα αυτό [...].

Γ. Γιανουλόπουλος «Η ευγενής μας τύφλωση..», εξωτερική πολιτική και «εθνικά θέματα» από την ήττα του 1897 έως τη Μικρασιατική Καταστροφή, δ' έκδοση, Βιβλιόραμα, Αθήνα 2003, σ. 227.

Η εμπλοκή της Ελλάδας στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο Παράλληλα, όπως είδαμε στην προηγούμενη ενότητα, η Αντάντ, για να αντιμετωπίσει τη συνεχώς ενισχυόμενη γερμανική επιρροή στα Βαλκάνια, αποβίβασε στρατεύματα στη Θεσσαλονίκη (Οκτώβριος 1915). Η Σερβία δέχτηκε και βουλγαρική επίθεση, κατέρρευσε και τα σερβικά στρατεύματα μεταφέρθηκαν στη Μακεδονία. Λίγο αργότερα, γερμανικά και βουλγαρικά στρατεύματα εισέβαλαν στην Α. Μακεδονία (Μάιος 1916). Οι ελληνικές δυνάμεις δεν αντέδρασαν, καθώς εφάρμοζαν τις εντολές του Κωνσταντίνου περί «ουδετερότητας». Έτσι, το Δ΄ Σώμα Στρατού διατάχτηκε να παραδοθεί δίχως να αντισταθεί, αιχμαλωτίστηκε και μεταφέρθηκε στη Γερμανία.

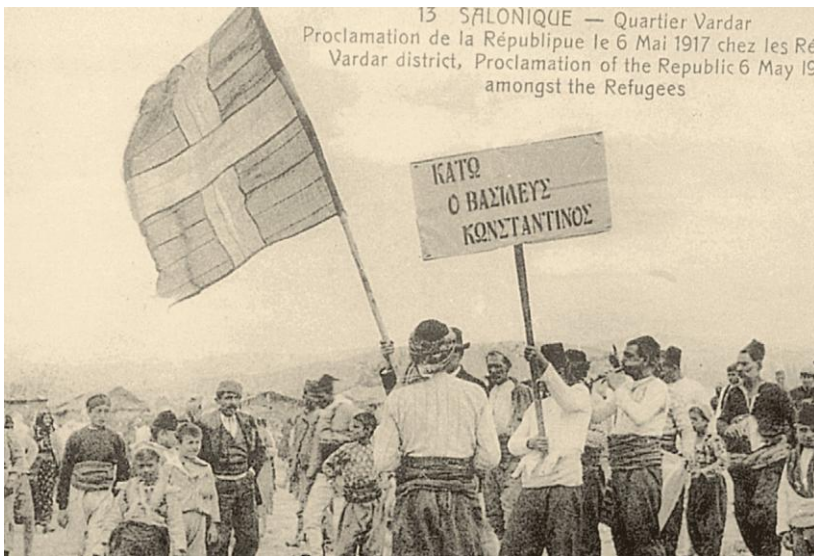
Οι Επίστρατοι και το κίνημα της Εθνικής Άμυνας Μετά από αυτά, η Αντάντ απαίτησε από τον βασιλιά (Ιούνιος 1916) τον αφοπλισμό των ελληνικών ενόπλων

δυνάμεων που ήταν υπό τις διαταγές του. Εκείνος αποδέχτηκε το αίτημα, αλλά, συγχρόνως έδωσε εντολή οι έφεδροι που απολύονταν να οργανώνονται σε συνδέσμους. Έτσι δημιουργήθηκαν οι Επίστρατοι, μια φιλοβασιλική παραστρατιωτική οργάνωση με περίπου 200.000 μέλη.

Σχεδόν παράλληλα, βενιζελικοί δημιούργησαν στη Μακεδονία μια οργάνωση, την Εθνική Άμυνα, και πραγματοποίησαν κίνημα στη Θεσσαλονίκη (17 Αυγούστου 1916) ζητώντας τη συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ.

Η Προσωρινή Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις ο Βενιζέλος εγκατέστησε Προσωρινή Κυβέρνηση στη Θεσσαλονίκη και διέταξε επιστράτευση ώστε ελληνικά στρατεύματα να πολεμήσουν στο πλευρό της Αντάντ.

Ο Εθνικός Διχασμός Έτσι, η πολιτική κρίση, που εκδηλώθηκε για πρώτη φορά με ένταση τον Φεβρουάριο του 1915 με τη μορφή διαφωνίας ανάμεσα στον πρωθυπουργό Βενιζέλο και τον βασιλιά Κωνσταντίνο, κλιμακωνόταν διαρκώς και είχε ως αποτέλεσμα, το καλοκαίρι του 1916, να διαμορφωθούν στην Ελλάδα δύο αντίπαλα κέντρα εξουσίας. Το φαινόμενο ονομάστηκε Εθνικός Διχασμός, αποτυπώθηκε γεωγραφικά στη διάσπαση σε «κράτος των Αθηνών» υπό τον Κωνσταντίνο και «κράτος της Θεσσαλονίκης» υπό τον Βενιζέλο και υπήρξε, ουσιαστικά, η πρώτη εμφύλια σύγκρουση στην Ελλάδα του 20ού αιώνα.

Εθνικός Διχασμός: οπαδοί του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη στις 6 Μαΐου 1917 (αριστερά) και οπαδοί του Κωνσταντίνου στη Βέρνη της Ελβετίας στις 21 Μαΐου 1917 (δεξιά).

Η δυναμική επέμβαση της Αντάντ και η έξωση του Κωνσταντίνου Σε αυτό το πλαίσιο, η Αντάντ επιδίωξε να καταλάβει την Αθήνα, αλλά τα συμμαχικά στρατεύματα που κινήθηκαν από τον Πειραιά προς την πρωτεύουσα αποκρούστηκαν από δυνάμεις πιστές στον βασιλιά. Τον Νοέμβριο του 1916, το «κράτος των Αθηνών» εξαπέλυσε διώξεις σε βάρος βενιζελικών με τουλάχιστον 35 νεκρούς (Νοεμβριανά). Παράλληλα, η Αντάντ κατέλαβε τον Πειραιά, επιβάλλοντας αυστηρό αποκλεισμό στη «βασιλική» Ελλάδα, και αξίωσε την απομάκρυνση του Κωνσταντίνου, ο οποίος εξαναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα (2/15 Ιουνίου 1917). Στον θρόνο άφησε τον γιο του Αλέξανδρο, δίχως ωστόσο, ο ίδιος να παραιτηθεί.

Η ανάληψη της εξουσίας από τον Βενιζέλο Ο Βενιζέλος ήρθε στην Αθήνα, σχημάτισε νέα κυβέρνηση και κήρυξε τον πόλεμο στις Κεντρικές Δυνάμεις. Ελληνικά στρατεύματα πήραν μέρος, στο πλευρό

των δυνάμεων της Αντάντ, στις τελευταίες μάχες που έγιναν στη Μακεδονία (1918). Επιπλέον, ο Βενιζέλος επανέφερε τη Βουλή που είχε εκλεγεί τον Μάιο του 1915, η οποία λόγω της «νεκρανάστασής» της ονομάστηκε Βουλή των Λαζάρων. Παράλληλα, απολύθηκαν χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι και στρατιωτικοί που θεωρήθηκαν φιλοβασιλικοί. Κάποιοι άλλοι εκτοπίστηκαν και ανάμεσα σε αυτούς αρκετά στελέχη της βασιλικής παράταξης που εξορίστηκαν σ' ένα γαλλικό νησί, την Κορσική.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

- 1. Ποια επιχειρήματα χρησιμοποίησε ο Ελευθέριος Βενιζέλος (πηγή 1) προκειμένου να πείσει τον Κωνσταντίνο για την ανάγκη συμμαχίας της Ελλάδας με την Αντάντ;**
- 2. Ποιοι παράγοντες έκαναν τον Κωνσταντίνο να επιλέξει και να υποστηρίξει την πολιτική της ουδετερότητας. Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε την πηγή 2.**
- 3. Να μελετήσετε τις εικόνες της ενότητας. Κατά μία άποψη ο Διχασμός ήταν απλώς σύγκρουση δύο ηγετών που δεν ήθελαν να υποχωρήσουν για λόγους κύρους. Αποδέχεστε αυτή την ερμηνεία; Να τεκμηριώσετε τη θέση σας.**

ΕΝΟΤΗΤΑ 33

Η ρωσική επανάσταση

Η κρίση του τσαρικού καθεστώτος Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα το 85% περίπου του πληθυσμού της Ρωσίας ήταν αγρότες. Τα μεγαλύτερα και πιο εύφορα κτήματα ανήκαν σε μεγάλους γαιοκτήμονες ενώ οι καλλιεργητές ζούσαν σε άθλιες συνθήκες. Οι εξεγέρσεις ήταν συχνές και το αίτημα για αναδασμό (αναδιανομή) της γης είχε πολλούς υποστηρικτές. Παράλληλα, σε ορισμένες περιοχές της Ρωσίας σημειωνόταν αξιόλογη βιομηχανική ανάπτυξη. Οι εργάτες ζούσαν εξίσου άθλια με τους αγρότες. Έτσι, ήταν συχνές και οι εργατικές εξεγέρσεις που συνήθως καταστέλλονταν με αιματηρό τρόπο.

1. Χαρακτηριστική εικόνα της τσαρικής Ρωσίας: στρατιώτες προσκυνούν τον τσάρο (διακρίνεται έφιππος στο κέντρο).

Η κοινωνική ένταση κλιμακώθηκε μετά την ήττα της Ρωσίας στον ρωσοϊαπωνικό πόλεμο του 1904-1905. Επανάσταση που ξέσπασε το 1905 ανάγκασε τον τσάρο Νικόλαο Β΄, που κυβερνούσε τη χώρα απολυταρχικά, να δεχθεί την εκλογή ενός νομοθετικού σώματος (δούμα) θεσπίζοντας έτσι, τη συνταγματική μοναρχία στη Ρωσία. Λίγο αργότερα, νέα επανάσταση στη Μόσχα πνίγηκε στο αίμα (1905-1906).

Η έκρηξη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου επιδείνωσε την κατάσταση. Η επιστράτευση εκατομμυρίων Ρώσων παρέλυσε την οικονομία, κάνοντας τις συνθήκες ζωής των λαϊκών τάξεων αληθινά τραγικές. Την ίδια στιγμή, ο ρωσικός στρατός αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα στα πεδία των μαχών.

Η αστική επανάσταση του Φεβρουαρίου 1917 Σε αυτές τις συνθήκες ξέσπασε, τον Φεβρουάριο του 1917, νέα επανάσταση. Μετά την επικράτησή της τη διακυβέρνηση του κράτους ανέλαβε προσωρινή κυβέρνηση στην οποία επικρατούσαν μετριοπαθείς φιλελεύθεροι αστοί. Παράλληλα, όμως, οργανώθηκαν τα σοβιέτ, συμβούλια εργατών και στρατιωτών που ανέλαβαν την εξουσία στην πρωτεύουσα Πετρούπολη, στη Μόσχα και σε άλλες μεγάλες πόλεις. Στην πραγματικότητα, η εξουσία μοιραζόταν ανάμεσα στην προσωρινή κυβέρνηση και τα σοβιέτ. Ο τσάρος έχοντας χάσει τον έλεγχο του στρατού, υποχρεώθηκε να παραιτηθεί (Μάρτιος 1917). Η προσωρινή κυβέρνηση αναγνώρισε κάποια ατομικά δικαιώματα, νομιμοποίησε τα σοβιέτ και προετοίμασε τη σύγκληση συνέλευσης για την κατάρτιση συντάγματος. Αρνήθηκε, ωστόσο, να ικανοποιήσει τα λαϊκά αιτήματα για απόσυρση της Ρωσίας από τον πόλεμο και αναδασμό της γης. Έτσι, η λαϊκή δυσαρέσκεια ενισχύθηκε.

Στο πλαίσιο αυτό, οι Ρώσοι κομμουνιστές,

οι μπολσεβίκοι (βλέπε γλωσσάριο), με επικεφαλής τον ηγέτη τους Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ, γνωστό ως Λένιν, υποστήριζαν ότι έπρεπε να καταργηθεί η φιλελεύθερη προσωρινή κυβέρνηση, όλη η εξουσία να περάσει στα σοβιέτ, η γη να μοιραστεί στους αγρότες και η Ρωσία να αποσυρθεί αμέσως από τον πόλεμο.

Η σοσιαλιστική οκτωβριανή επανάσταση του 1917 Καθώς τα προβλήματα οξύνονταν, οι μπολσεβίκοι κατάφεραν να κυριαρχήσουν, από τον Μάιο του 1917, στα σοβιέτ. Ιδιαίτερα ενισχυμένοι πλέον οργάνωσαν νέα επανάσταση στην Πετρούπολη (25 προς 26 Οκτωβρίου 1917), που επικράτησε και έμεινε γνωστή ως οκτωβριανή επανάσταση.

Αμέσως μετά την επικράτηση της επανάστασης, η νέα επαναστατική κυβέρνηση, με πρόεδρο τον Λένιν, αφαίρεσε από τους ιδιοκτήτες τους και έθεσε υπό τον έλεγχό της όλες τις μεγάλες οικονομικές μονάδες (μεγάλα αγροκτήματα, εργοστάσια, τράπεζες, μεταφορικά μέσα κ.ά.), ανέθεσε τη διοίκηση των εργοστασίων στα σοβιέτ των εργατών και των μεγάλων αγροκτημάτων στα σοβιέτ των αγροτών και αναγνώρισε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης στις διάφορες εθνότητες της χώρας.

Οι μπολσεβίκοι θεωρούσαν ότι η νέα σοσιαλιστική Ρωσία δεν είχε θέση στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, αφενός γιατί εκτιμούσαν ότι αυτός ήταν ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές και αφετέρου επειδή έκριναν ότι όλες οι διαθέσιμες δυνάμεις θα έπρεπε να αφοσιωθούν στην ανασυγκρότηση της χώρας. Έτσι, η νέα κυβέρνηση απέσυρε τη Ρωσία από την Αντάντ υπογράφοντας με τη Γερμανία τη συνθήκη ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ (3 Μαρτίου 1918), με την οποία σταματούσε ο γερμανορωσικός πόλεμος αλλά η Ρωσία υποχρεωνόταν να παραχωρήσει πολλά εδάφη της στη Γερμανία.

Ο εμφύλιος πόλεμος και η ξένη επέμβαση Λίγο αργότερα ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στους οπαδούς του τσάρου και τους υποστηρικτές της επανάστασης. Οι χώρες της Αντάντ, ανάμεσά τους και η Ελλάδα, συμμετείχαν στον πόλεμο υποστηρίζοντας τους τσαρικούς (εκστρατεία στην Ουκρανία). Οι συγκρούσεις έληξαν το 1921, με την επικράτηση των μπολσεβίκων.

2. Μπολσεβίκοι στην Πετρούπολη κατά την οκτωβριανή επανάσταση.

3. Ο Λένιν απευθύνεται σε συγκέντρωση μπολσεβίκων.

1. Η πρώτη επίσημη ομιλία του Λένιν στο σοβιετ της Πετρούπολης

Σύντροφοι,

η εργατοαγροτική επανάσταση, για την αναγκαιότητα της οποίας μιλούσαν συνεχώς οι μπολσεβίκοι, νίκησε [...]. Ένα από τα άμεσα καθήκοντά μας είναι η ανάγκη να τερματίσουμε αμέσως τον πόλεμο [...]. Η δίκαιη, άμεση ειρήνη, που θα προτείνουμε θα βρει παντού θερμή απήχηση στις διεθνείς προλεταριακές μάζες [...]. Θα κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των αγροτών μ' ένα διάταγμα, που θα καταργήσει την τσιφλικάδικη ιδιοκτησία [...]. Θα εγκαθιδρύσουμε πραγματικό εργατικό έλεγχο στην παραγωγή [...].

Β.Ι. Λένιν, Άπαντα, μτφρ. Π. Μαυρομάτης, Σύγχρονη Εποχή, τόμ. 26, σ. 220-221.

Η ίδρυση της Σοβιετικής Ένωσης Λίγο αργότερα το κράτος πήρε τη μορφή ομοσπονδίας και ονομάστηκε Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ) ή Σοβιετική Ένωση, όπως καθιερώθηκε να λέγεται. Αυτό ήταν το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος του κόσμου.

Η επίδραση της οκτωβριανής επανάστασης στην Ευρώπη Η οκτωβριανή επανάσταση στη Ρωσία ενίσχυσε την κινητικότητα στις γραμμές των λαϊκών τάξεων σε πολλές χώρες της Ευρώπης, ιδίως στις ηττημένες του πολέμου. Σε αυτό συνέβαλε και η ίδρυση στη Μόσχα το 1919 της Γ' Διεθνούς ή Κομμουνιστικής Διεθνούς ή Κομιντέρν, μιας διεθνούς οργάνωσης στην οποία εντάχθηκαν όλα τα κομμουνιστικά κόμματα με σκοπό την αποτελεσματικότερη οργάνωση της δράσης τους. Στη Γερμανία, μετά από εξεγέρσεις (1918-1919) που οδήγησαν στην κατάργηση της μοναρχίας, οι σπαρτακιστές, ριζοσπάστες σοσιαλιστές, οργάνωσαν

επανάσταση (Οκτώβριος 1918), αλλά τελικά ηττήθηκαν. Στην Ουγγαρία εκδηλώθηκε επανάσταση (1919) και επικράτησε για λίγο σοβιετικό καθεστώς, που, όμως, ανατράπηκε.

2. Διάταγμα για τη γη (5 Νοεμβρίου 1917)

Το δεύτερο Πανρωσικό συνέδριο των Σοβιέτ κατήργησε την τσιφλικάδικη ιδιοκτησία στη γη. Το διάταγμα για τη γη έχει ήδη εκδοθεί από τη σημερινή Προσωρινή εργατοαγροτική κυβέρνηση. Με βάση το διάταγμα αυτό όλη η γη των τσιφλικάδων περνάει ολοκληρωτικά στα χέρια των Σοβιέτ των αγροτών βουλευτών.

Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου των Επιτρόπων του Λαού, Β. Ουλιάνοφ (Λένιν).

Τζ. Ριντ, Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο, Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1985, σ. 461.

3. Διάταγμα για την κατάργηση των τάξεων και των πολιτικών διακρίσεων (1917)

1. Όλες οι τάξεις κι οι ταξικές διαιρέσεις των πολιτών, τα ταξικά προνόμια κι οι περιορισμοί [...] καθώς επίσης κι όλες οι πολιτικές διακρίσεις καταργούνται.

2. Όλες οι ονομασίες (ευγενής έμπορος, μικροαστός αγρότης κ.λπ. οι τίτλοι, πρίγκιπας, κόμης κ.λπ.) και οι ονομασίες των πολιτικών διακρίσεων καταργούνται και καθιερώνεται μια γενική για όλο τον πληθυσμό της Ρωσίας ονομασία: πολίτης της Ρωσικής Δημοκρατίας.

3. Η περιουσία των ταξικών ιδρυμάτων των ευγενών μπαίνει αμέσως στη διάθεση των αντίστοιχων αγροτικών σοβιέτ. [...]

**Ο Πρόεδρος του Συμβουλίου των Επιτρόπων του Λαού,
Β. Ουλιάνοφ (Λένιν).**

**Τζ. Ριντ, Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο,
Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1985, σ. 437.**

Στις νικήτριες χώρες της Αντάντ (Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία) εκδηλώθηκαν μεγάλες απεργίες. Τότε άρχισαν να δημιουργούνται στην Ευρώπη τα πρώτα κομμουνιστικά κόμματα. Τα κόμματα αυτά εμπνέονταν από την οκτωβριανή επανάσταση και μάχονταν για την αναμόρφωση της κοινωνίας όχι μέσα από μεταρρυθμίσεις αλλά με επανάσταση. Ένα από αυτά ήταν και το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ), που ιδρύθηκε το 1918 και μετονομάστηκε αργότερα σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Η οκτωβριανή επανάσταση στη λογοτεχνία και στον κινηματογράφο

...διαβάστε

- ✓ **Μαξίμ Γκόρκι, Η μάνα (1906).** Η ζωή στην τσαρική Ρωσία και οι διεργασίες που οδήγησαν στην επανάσταση.
- ✓ **Τζον Ριντ, Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο (1919).** Η ρωσική επανάσταση με τα μάτια ενός αυτόπτη Αμερικανού δημοσιογράφου.
- ✓ **Μιχαήλ Μπουλγκάκοφ, Η λευκή φρουρά (1925).** Διεισδυτική ματιά στην ψυχολογία των λευκοφρουρών (τσαρικοί) κατά τον εμφύλιο.

- ✓ Μιχαήλ Σόλοχοφ, **Ο ήρεμος Ντον** (1940). Επικό μυθιστόρημα – τοιχογραφία των αλλαγών που έγιναν στα 1912-1922 στη Ρωσία.
- ✓ Μπόρις Πάστερνακ, **Δόκτορ Ζιβάγκο** (1957). Κριτική ματιά στα πεπραγμένα της οκτωβριανής επανάστασης.

...**δείτε κινηματογραφικές ταινίες**

- ✓ **Η απεργία** (1925), **Θωρηκτό Ποτέμκιν** (1925) και **Οχτώβρης** (1927). Τρεις κλασικές ταινίες του Σεργκέι Αϊζενστάιν, ενός από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες στην ιστορία του κινηματογράφου, που αναφέρονται τόσο στην επανάσταση όσο και στα χρόνια πριν από αυτή.
- ✓ Ουόρεν Μπίτι, **Οι Κόκκινοι** (1981). Ταινία βασισμένη στο βιβλίο του Τζον Ριντ **Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο**.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε τις πηγές 1 και 2. Ποιοι λόγοι έκαναν τους μπολσεβίκους να προτάξουν τη λήψη των συγκεκριμένων μέτρων; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας.
2. Ποιοι παράγοντες ευνόησαν τη διάδοση, κατά τα χρόνια μετά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, του πολιτικού μηνύματος της οκτωβριανής επανάστασης;
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαβάσετε το βιβλίο του Τζον Ριντ, **Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο** και να το παρουσιάσετε στην τάξη σας.

ΕΝΟΤΗΤΑ 34

Η λήξη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου και οι μεταπολεμικές ρυθμίσεις

Στα τέλη του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου εκπρόσωποι των νικητών συγκεντρώθηκαν στο Παρίσι (συνέδριο της Ειρήνης ή συνέδριο του Παρισιού, Ιανουάριος 1919-Ιανουάριος 1920) για να συζητήσουν τους όρους των συνθηκών ειρήνης.

Οι ηττημένοι, οι ουδέτεροι και η Σοβιετική Ένωση δεν κλήθηκαν. Οι αποφάσεις καθορίστηκαν από την ανάγκη αναδιαμόρφωσης του πολιτικού χάρτη της Ευρώπης, την επιδίωξη της Γαλλίας να εξουθενώσει τη Γερμανία και την επιθυμία των Δυνάμεων να εγκλωβίσουν το νέο σοβιετικό καθεστώς της Ρωσίας. Επίσης, σημαντικό ρόλο έπαιξε η αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, κεντρική ιδέα των 14 σημείων του Αμερικανού προέδρου Ουίλσον, σύμφωνα με την οποία σε κάθε λαό αναγνωριζόταν το δικαίωμα να αποφασίζει μόνος του για το μέλλον του.

Η συνθήκη των Βερσαλιών (Ιούνιος 1919) υποχρέωνε τη Γερμανία να παραχωρήσει εδάφη της στη Γαλλία, στο Βέλγιο, στη Δανία και στις νεοσύστατες Πολωνία, Τσεχοσλοβακία και Λιθουανία, να αναγνωρίσει τη Ρηνανία και το Σάαρ (γερμανικές περιοχές στα γαλλογερμανικά σύνορα) ως αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη, να πληρώσει βαριές πολεμικές αποζημιώσεις, να εγκαταλείψει τις αποικίες της και τα εδάφη που είχε κερδίσει από τη Ρωσία με τη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ και να περιορίσει στο ελάχιστο τις ένοπλες δυνάμεις της, ουσιαστικά να αφοπλιστεί.

Τα «14 σημεία» του Αμερικανού προέδρου Ουίλσον

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ουίλσον, απευθυνόμενος, τον Ιανουάριο του 1918, στο Κογκρέσο της χώρας του, προσδιόρισε τους λόγους για τους οποίους οι ΗΠΑ θα έπρεπε να πάρουν μέρος στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο, δίνοντας, ταυτοχρόνως, και το όραμά του για τον μεταπολεμικό κόσμο. Το κείμενο αυτό έμεινε γνωστό ως τα «14 σημεία» του Ουίλσον.

1. Η διπλωματία και οι συνθήκες να γίνονται φανερά.
2. Να είναι ελεύθερη η ναυσιπλοΐα σε όλες τις θάλασσες.
3. Να καταργηθούν τα οικονομικά σύνορα ανάμεσα στα κράτη.
4. Περιορισμός των εξοπλισμών.
5. Τα προβλήματα των αποικιών να ρυθμιστούν με βάση τα συμφέροντα των λαών.
6. Να εκκενωθεί η Ρωσία και να επιδειχθεί καλή θέληση προς τη χώρα αυτή.
7. Αποκατάσταση του Βελγίου.
8. Ανάκτηση από τη Γαλλία της Αλσατίας και της Λορένης.
9. Τα ιταλικά σύνορα να διευθετηθούν με βάση την αρχή των εθνότητων.
10. Αυτόνομη κρατική υπόσταση για τους λαούς της Αυστροουγγαρίας.
11. Εδαφική ακεραιότητα για τα βαλκανικά κράτη.
12. Αυτόνομη κρατική υπόσταση για τους λαούς της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και ελεύθερη διέλευση από τα Δαρδανέλια.
13. Μια ενιαία και ελεύθερη Πολωνία.
14. Να δημιουργηθεί ένας σύνδεσμος των εθνών.

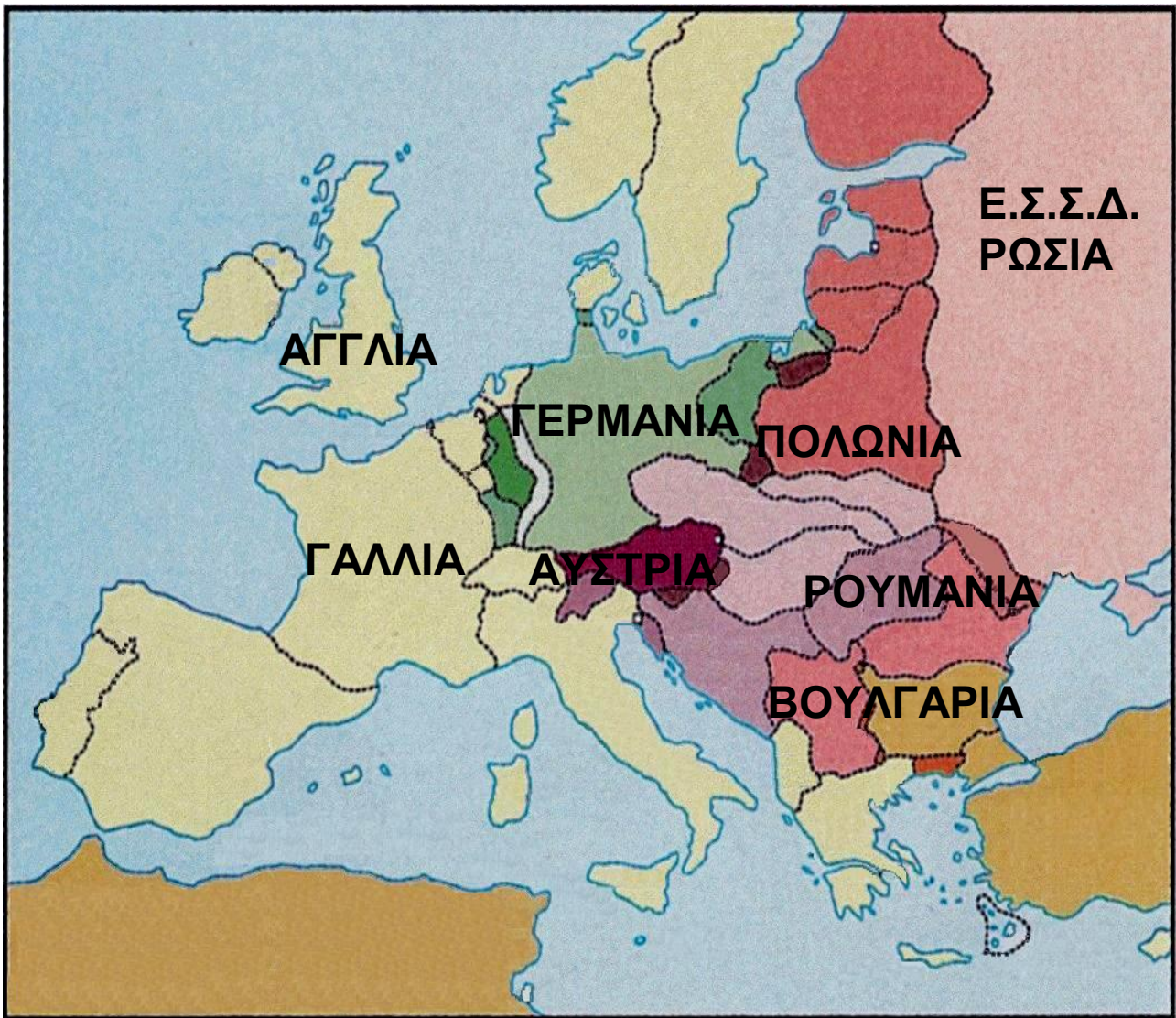
Πηγή: Jack Watson European History 1815-1941, Λονδίνο 1981, σ. 243.

Η συνθήκη του Αγίου Γερμανού (Σεπτέμβριος 1919) εξανάγκαζε την Αυστροουγγαρία να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της Ουγγαρίας, της Τσεχοσλοβακίας, της Γιουγκοσλαβίας και της Πολωνίας και να παραχωρήσει σε αυτές πολλά εδάφη. Έτσι, η Αυστροουγγρική αυτοκρατορία διαλυόταν.

Η συνθήκη του Νεϊγύ (Νοέμβριος 1919) υποχρέωνε τη Βουλγαρία να παραιτηθεί από κάθε διεκδίκησή της στην Α. Μακεδονία και τη Δ. Θράκη (τα εδάφη αυτά δόθηκαν στην Ελλάδα) και να παραχωρήσει εδάφη της στη Ρουμανία και στη Σερβία. Παράλληλα, προβλεπόταν η δυνατότητα αμοιβαίας ανταλλαγής πληθυσμών ανάμεσα σε Ελλάδα και Βουλγαρία.

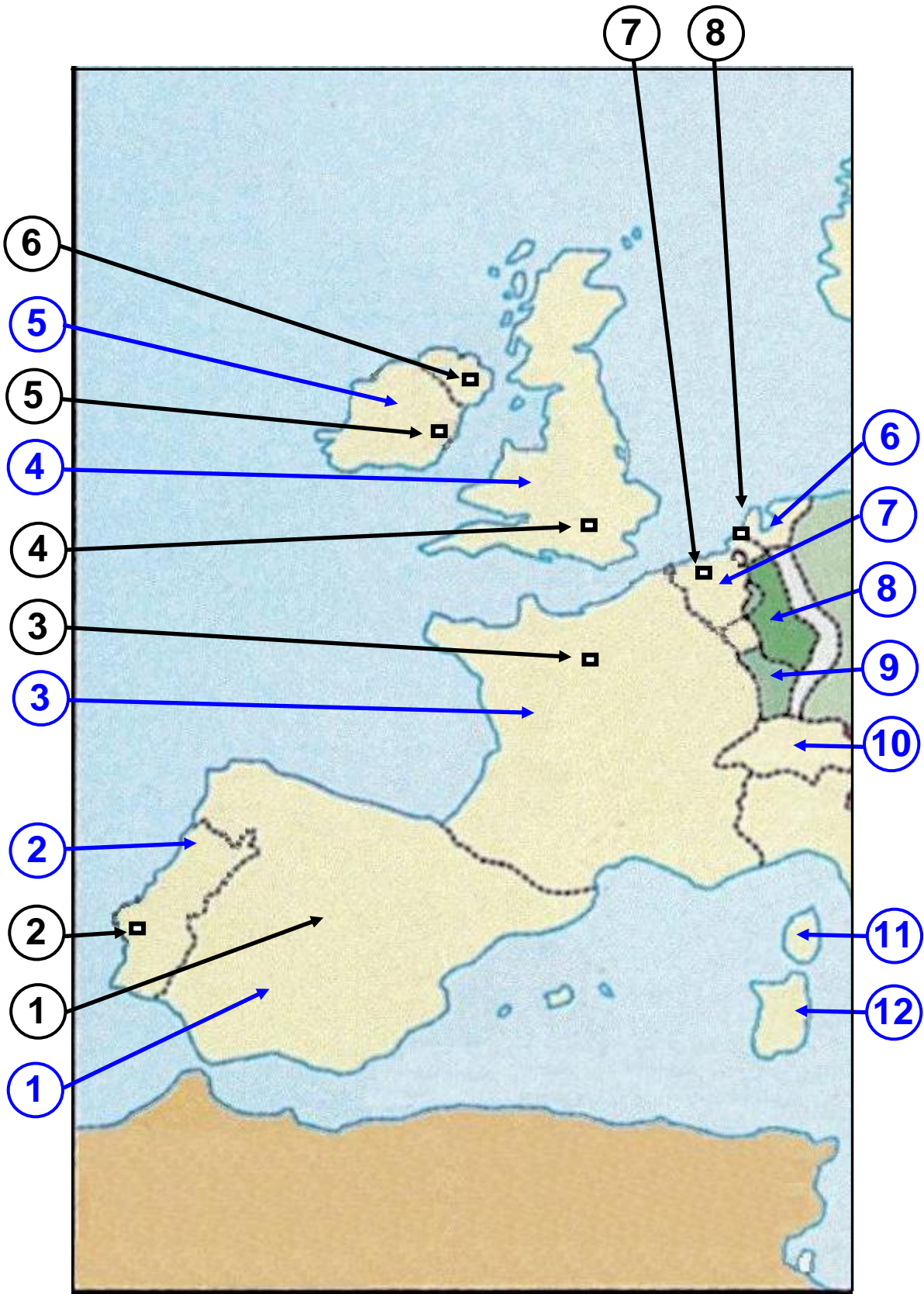
Η συνθήκη του Τριανόν (Ιούνιος 1920) υπαγόρευσε στην ανεξάρτητη Ουγγαρία να παραχωρήσει εδάφη στην Τσεχοσλοβακία, στη Ρουμανία και στη Γιουγκοσλαβία.

Η συνθήκη των Σεβρών (28 Ιουλίου/10 Αυγούστου 1920) επιβλήθηκε στην Οθωμανική αυτοκρατορία. Ο σουλτάνος παραχωρούσε την κυριαρχία της Μεσοποταμίας (σημ. Ιράκ), της Παλαιστίνης και της Υπεριορδανίας (σημ. Ιορδανία) στη Βρετανία, ενώ της Συρίας και του Λιβάνου στη Γαλλία. Το Κουρδιστάν και η Αρμενία θα γίνονταν ανεξάρτητα κράτη. Τα νησιά Ίμβρος, Τένεδος και η Θράκη μέχρι τα πρόθυρα της Κωνσταντινούπολης παραχωρούνταν στην Ελλάδα. Επίσης, ο σουλτάνος αναγνώριζε επίσημα την ελληνική κυριαρχία στα νησιά του Β. και Α. Αιγαίου και η Ιταλία παραχωρούσε στην Ελλάδα τα Δωδεκάνησα, εκτός από τη Ρόδο. Η Αντάντ ανέθετε στην Ελλάδα τη διοίκηση της περιοχής της Σμύρνης για πέντε χρόνια. Στη συνέχεια, οι κάτοικοι της περιοχής θα αποφάσιζαν με δημοψήφισμα για την τύχη της. Τα Στενά τέθηκαν υπό διεθνή έλεγχο. Έτσι, η Οθωμανική αυτοκρατορία διαλυόταν.

1. Η Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο, σύμφωνα με τις αποφάσεις του συνεδρίου του Παρισιού.

	Εδάφη που έχασε η Γερμανία
	Αποστρατικοποιημένη γερμανική περιοχή
	Εδάφη που έχασε η Ρωσία
	Εδάφη που έχασε η Αυστροουγγαρία
	Περιοχές ελεγχόμενες από την Κοινωνία των εθνών
	Ζώνη συμμαχικής κατοχής (Ρηνανία – Σάαρ)
	Εδάφη που έχασε η Βουλγαρία

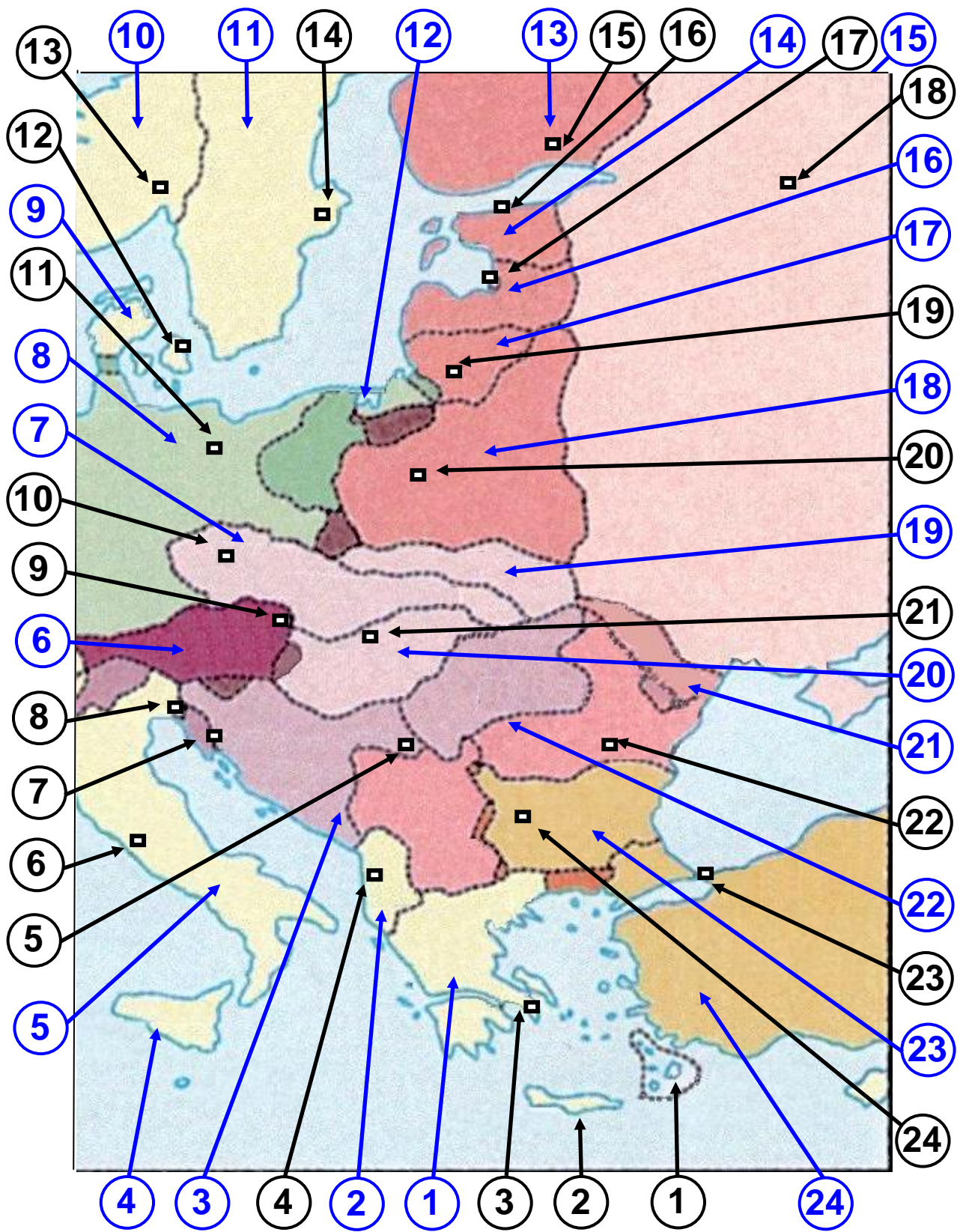

ΚΡΑΤΗ

1. ΙΣΠΑΝΙΑ	7. ΒΕΛΓΙΟ
2. ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	8. ΖΑΑΡ
3. ΓΑΛΛΙΑ	9. ΑΛΣΑΤΙΑ ΛΟΡΑΙΝΗ (στην Γαλλία)
4. ΑΓΓΛΙΑ	10. ΕΛΒΕΤΙΑ
5. ΙΡΛΑΝΔΙΑ	11. Κορσική
6. ΟΛΛΑΝΔΙΑ	12. Σαρδηνία

Πόλεις

1. Μαδρίτη	5. Δουβλίνο
2. Λισσαβόνα	6. Μπέλφαστ
3. Παρίσι	7. Βρυξέλλες
4. Λονδίνο	8. Χάγη

ΚΡΑΤΗ

1. ΕΛΛΑΔΑ	13. ΦΙΛΑΝΔΙΑ
2. ΑΛΒΑΝΙΑ	14. ΕΣΘΟΝΙΑ
3. ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ	15. Ε.Σ.Σ.Δ (ΡΩΣΙΑ)
4. ΣΙΚΕΛΙΑ	16. ΛΕΤΟΝΙΑ
5. ΙΤΑΛΙΑ	17. ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ
6. ΑΥΣΤΡΙΑ	18. ΠΟΛΩΝΙΑ
7. ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ	19. ΓΑΛΙΚΙΑ
8. ΓΕΡΜΑΝΙΑ	20. ΟΥΓΓΑΡΙΑ
9. ΔΑΝΙΑ	21. ΒΕΣΣΑΡΑΒΙΑ
10. ΝΟΡΒΗΓΙΑ	22. ΡΟΥΜΑΝΙΑ
11. ΣΟΥΗΔΙΑ	23. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
12. ΑΝΑΤ. ΠΡΩΣΙΑ	24. ΤΟΥΡΚΙΑ

Πόλεις

1. Δωδεκάνησα (στην Ιταλία το 1923)	13. Όσλο
2. Κρήτη	14. Στοκχόλμη
3. Αθήνα	15. Ελσίνκι
4. Τίρανα	16. Ταλίν
5. Βελιγράδι	17. Ρίγα
6. Ρώμη	18. Μόσχα
7. Φιούμε	19. Κόβνο
8. Τεργέστη	20. Βαρσοβία
9. Βιέννη	21. Βουδαπέστη
10. Πράγα	22. Βουκουρέστη
11. Βερολίνα	23. Κωνσταντινούπολη
12. Κοπεγχάγη	24. Σόφια

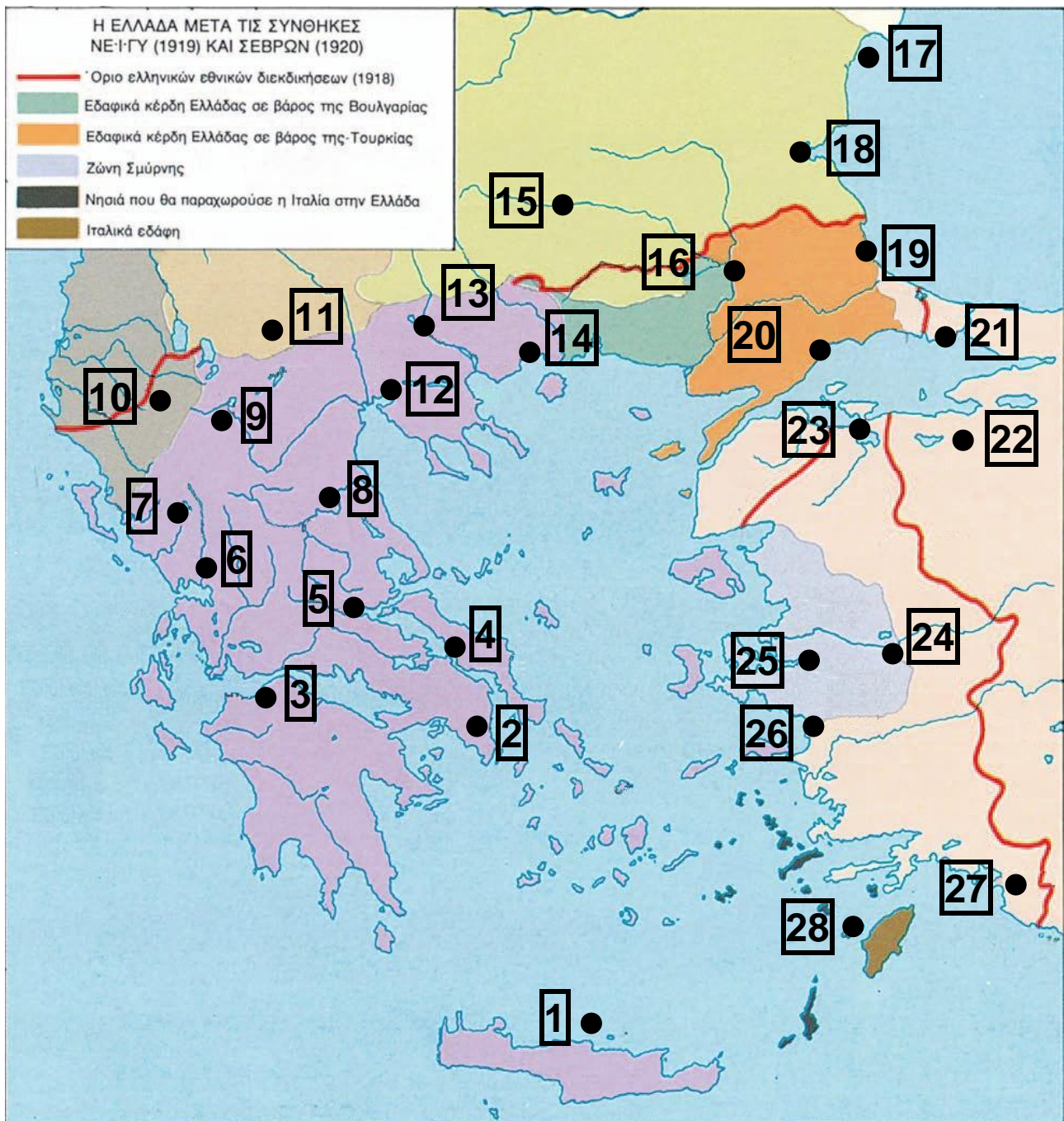
Η προσδοκία αποφυγής νέων συγκρούσεων οδήγησε τις νικήτριες χώρες στη δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών (ΚΤΕ), ενός διεθνούς οργανισμού όπου θα μπορούσαν να απευθύνονται τα κράτη για να επιλύουν ειρηνικά τις μεταξύ τους διαφορές. Ωστόσο, κάθε κράτος – μέλος της Κοινωνίας των Εθνών είχε δικαίωμα να ασκήσει βέτο (αρνησικυρία), εμποδίζοντας τη λήψη μιας απόφασης, αλλά και να μη συμμορφωθεί προς τις υποδείξεις που θα του γίνονταν. Τα δύο αυτά στοιχεία έμελλε να λειτουργήσουν διαλυτικά για την Κοινωνία των Εθνών.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να μελετήσετε την πηγή. Σε ποιο βαθμό εφαρμόστηκαν οι διακηρύξεις του προέδρου Ουίλσον στις συνθήκες που υπογράφηκαν μετά τον πόλεμο;
2. Ποιες από τις συνθήκες που υπογράφηκαν μετά το τέλος του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου αφορούσαν και την Ελλάδα και τι προέβλεπε καθεμιά από αυτές; Η Ελλάδα έχασε ή κέρδισε εδάφη; Πριν απαντήσετε, να μελετήσετε τον χάρτη της σ. 141/99.
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να διαβάσετε το βιβλίο Ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο, να δείτε την ομώνυμη ταινία και να οργανώσετε σχετική παρουσίαση στην τάξη σας.

2. Η Ελλάδα μετά τις συνθήκες Νειγύ και Σεβρών (ο χάρτης στην επόμενη σελίδα)

ΠΟΛΕΙΣ

1. Ν. Κρήτη

6. Άρτα

2. Αθήνα

7. Ιωάννινα

3. Πάτρα

8. Λάρισα

4. Χαλκίδα

9. Καστοριά

5. Λαμία

10. Κορυτσά

11. Μοναστήρι	20. Ραιδεστός
12. Θεσσαλονίκη	21. Κωνσταντινούπολη
13. Σέρρες	22. Προύσα
14. Καβάλα	23. Πάνορμος
15. Φιλιππούπολη	24. Σαλιχλί
16. Αδριανούπολη	25. Σμύρνη
17. Βάρνα	26. Έφεσος
18. Πύργος	27. Μάκρη
19. Μύδεια	28. Ρόδος

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΝΕΪΓΥ (1919) ΚΑΙ ΣΕΒΡΩΝ (1920)

	Όριο ελληνικών εθνικών διεκδικήσεων (1918)
	Εδαφικά κέρδη Ελλάδας σε βάρος της Βουλγαρίας
	Εδαφικά κέρδη Ελλάδας σε βάρος της Τουρκίας
	Ζώνη Σμύρνης
	Νησιά που θα παραχωρούσε η Ιταλία στην Ελλάδα
	Ιταλικά εδάφη

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

Ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος στον κινηματογράφο

- ✓ Τσάρλι Τσάπλιν, **Παρουσιάστε αρμ** (1918). Ένας απλός ανθρωπάκος πηγαίνει στον πόλεμο φιλοδοξώντας να γίνει ήρωας.
- ✓ Λούις Μίλστοουν, **Ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο** (1930).
Ταινία βασισμένη στο ομότιτλο έργο του Ε.Μ. Ρεμάρκ.
- ✓ Στάνλεϊ Κιούμπρικ, **Σταυροί στο μέτωπο** (1957).
Η σημαντικότερη, ίσως, ταινία για τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο.
- ✓ Μάριο Μονιτσέλι, **Ο Μεγάλος Πόλεμος** (1959). Η καλύτερη ιταλική ταινία για τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο.
- ✓ Ντέιβιντ Λιν, **Ο Λόρενς της Αραβίας** (1962).
Ο ξεσηκωμός των Αράβων από τους Βρετανούς κατά τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο.
- ✓ Πίτερ Γουέρ, **Καλλίπολις** (1981). Η συμμετοχή μιας μονάδας Αυστραλών στην εκστρατεία της Καλλίπολης.
- ✓ Ζαν Πιερ Ζενέ, **Οι ατέλειωτοι αρραβώνες** (2004).
Βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο του Σ. Ζαπριζό.

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ κύρια αίτια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου ήταν ο ιμπεριαλισμός, ο εθνικισμός και ο μιλιταρισμός· τα αντίπαλα στρατόπεδα ήταν η Αντάντ με τους συμμάχους της και οι Κεντρικές Δυνάμεις με τους δικούς τους συμμάχους· τελικά η σύγκρουση κρίθηκε υπέρ της Αντάντ.
- ✓ ο Ελ. Βενιζέλος και ο Κωνσταντίνος, εκφράζοντας διαφορετικές πολιτικές, διαφώνησαν για τη στάση της Ελλάδας απέναντι στον πόλεμο· η σύγκρουσή τους οδήγησε σε έναν ακήρυχτο εμφύλιο πόλεμο, τον Εθνικό Διχασμό
- ✓ στη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου έγινε σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία που οδήγησε στην ίδρυση του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους του κόσμου
- ✓ μετά το τέλος του Α΄ Παγκόσμιου πολέμου οι νικήτριες χώρες της Αντάντ επέβαλαν στους ηττημένους εξοντωτικούς όρους, υπονομεύοντας, έτσι, την ειρήνη, δημιούργησαν πολλά νέα κράτη και ίδρυσαν την Κοινωνία των Εθνών, ένα διεθνή οργανισμό που θα προσπαθούσε να αποτρέψει μελλοντικούς πολέμους μεγάλης κλίμακας.

Μέρος Πρώτο

**Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΕΩΣ ΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ:

**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ
ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ (Συνέχεια από τον 1ο τόμο)**

16. Εξελίξεις στην αμερικανική ήπειρο, στην Κίνα και
στην Ιαπωνία 5

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ:

**ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ
ΕΩΣ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ**

17. Ο Ι. Καποδίστριας ως κυβερνήτης
της Ελλάδας (1828-1831). 16
18. Από την άφιξη του Όθωνα (1833) έως την έξωση
του Όθωνα (1862) 23
19. Από την 3η Σεπτεμβρίου 1843 έως το κίνημα
στο Γουδί (1909)..... 29
20. Από την έξωση του Όθωνα (1862) έως το κίνημα
στο Γουδί (1909) 35
21. Το κρητικό ζήτημα (1821-1905) 43
22. Τα βαλκάνια των αλληλοσυγκρουόμενων εθνικών
επιδιώξεων 47
23. Η ελληνική οικονομία και η κοινωνία
τον 19ο αιώνα..... 56

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ:
ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 19ο ΑΙΩΝΑ**

24. Επιστήμες και στοχασμός στον κόσμο
τον 19ο αιώνα 65
25. Τέχνες και γράμματα στον κόσμο
τον 19ο αιώνα 71
26. Πνευματική ζωή, Γράμματα και Τέχνες στην Ελλάδα
τον 19ο αιώνα 78

Μέρος Δεύτερο

**Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΑ ΕΩΣ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ:

**Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΓΟΥΔΙ (1909)
ΕΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

27. Το κίνημα στο Γουδί (1909) 89
28. Ο Ελευθέριος Βενιζέλος πρωθυπουργός:
η βενιζελική πολιτική της περιόδου 1910-1912..... 95
29. Οι βαλκανική πόλεμοι (1912-1913) 98
30. Η Ελλάδα και τα Βαλκάνια αμέσως μετά
τους βαλκανικούς πολέμους..... 104

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ:

**Ο Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (1914-1918)**

31. Τα αίτια, η έκρηξη και τα μέτωπα του
Α΄ Παγκόσμιου πολέμου 114
32. Η Ελλάδα στον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο –
Ο Εθνικός Διχασμός 125
33. Η ρωσική επανάσταση 131
34. Η λήξη του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου και
οι μεταπολεμικές ρυθμίσεις 139

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.